Zane Grey

PRINTRE BANDITI

COLECTIA WESTERN

ZANE GREY

PRINTRE BANDIȚI

LEGIUNEA DE LA GRANIȚA

ROMAN

TRADUCERE DE LIA HÂRSU

The Border Legion 1916
1932 IG. HERTZ, Bucureşti

CAPITOLUL I.

Ioana Randle îşi opri calul pe creştetul dealului acoperit de codri şi, în timp ce privea la lanţul de munţi ce se înalţă sălbatec şi întunecat înaintea ei remuşcarea şi teama îi pătrunse în suflet.

— Jim n-a glumit, îşi zise ea. A luat-o în serios. Călăreşte acum de-a dreptul spre graniţă... O, de ce mi-am bătut joc de el!

Această ţară din sudul statului Idaho era un ţinut sălbatec şi, după părerea celor mai mulţi, anul în curs urma să aducă epoca cea mai sângeroasă pe care o cunoscuse vreodată Vestul. Goana după aur populase toată California cu o hoardă de oameni de toate soiurile, din toate straturile şi fără nici o lege. Comitetele de siguranţă şi aflarea belşugului de aur din Idaho, pricinuise năvala acestor oameni sălbatici şi fără căpătâi.

Povestiri ciudate despre vărsări de sânge şi aur circulau din lagăr în lagăr, iar căutătorii metalului preţios şi vânătorii, întâlneau felurite chipuri necunoscute de ei.

Ioana se certase cu Jim Cleve şi acum se căia amarnic. Era o fată voinică, de vreo douăzeci de ani, înaltă, bine legată, oacheşă la faţă. Se născuse în Missouri unde tatăl ei fusese om bogat şi bine văzut de semenii lui până într-o zi când, întocmai ca mulţi alţii ca el, căzu lovit de un glonţ de revolver. Ioana fu dată în îngrijirea unui unchi care urmase chemării ispititoare a aurului şi-şi petrecea zilele ce mai avea de trăit, în ţinuturile astea sălbatece..

Ioana pornise pe urmele lui Jim şi călărise mulţi kilometri spre munţi. Acum coborî de pe cal ca să se încredinţeze dacă urmele erau într-adevăr atât de proaspete după cum credea ea. Jim părăsise satul cam pe la răsăritul soarelui. Unul din locuitori îl văzuse plecând şi dăduse de veste Ioanei.

Acum Ioana sta pe gânduri, Se obişnuise cu ameninţările

lui şi veşnica lui nehotărâre o nemulţumea. Jim era un băiat simpatic dar de când o cunoscuse pe Ioana nu dovedise nici urmă de energie.

Ioana stătea acum lângă cal şi cerceta cu ochii munţii mohorâţi din depărtare. Era curajoasă, era obişnuită cu caii, ştia să recunoască urmele lor şi ştia să se ajute singură la nevoie. Îşi dădea seama că înaintase destul de mult. Spera să-l mai ajungă pe Jim. Nu era el oare întotdeauna gata să se pocăiască?

De data asta lucrurile nu stăteau astfel. Îşi aminti de chipul lui palid, atât de palid încât îi apăruse pe faţă pete mici pe care nu i le mai văzuse până atunci şi ochii lui, de obicei atât de buni şi blânzi scăpăraseră ca oţelul. Da, pe chipul lui se citea disperarea. Ce-i spusese ea oare? Încercă să-şi aducă aminte.

Aseară Ioana îl aşteptase pe la asfinţitul soarelui. Îl prefera celorlalţi tineri din sat, de altfel nu prea numeroşi şi mâniată îşi zicea acum că Jim nu ştia să preţuiască lucrul ăsta. În afară de dragostea lui pentru ea, purtarea lui o nemulţumea. Ba nici asta nu-i era pe plac, căci găsea că şi iubirea lui e exagerată.

Îi reveniră în minte toate amănuntele întâlnirii de aseară. Stătea singură sub salcia din apropierea casei, începuse să se întunece şi răsări luna. Nu se auzea decât zumzetul potolit al gângăniilor, râsetele îndepărtate ale femeilor din sat şi murmurul pârâului. Jim întârzia mai mult ca de obicei. Unchiul ei îi dăduse să înţeleagă că, Jim se va fi oprit probabil la cârciuma din sat care se deschisese – de curând şi care ameninţa să tulbure liniştea satului care era acum în plină dezvoltare.

Asupra lui Jim cârciuma avea o înrâurire destul de serioasă. Din fericire însă, nu înaintase prea mult pe calea apucată.

Mânia, ei, sau poate un simţământ ciudat ce-i apăsa pieptul, ajunse la culme. Se ridică de pe scaun nemaivoind să-l aştepte. Dar în clipa aceea auzi în spatele ei un foşnet uşor şi n-apucă bine să se întoarcă şi se simţi cuprinsă de

brațe puternice care o strânseră atât de sălbatic încât nu putu nici să țipe, nici să se apere. Un chip posomorât se aplecă asupra ei şi sărutări repezi îi închiseră ochii, îi arseră obrajii şi se opriră cu patimă pe buzele ei. Ioana se clătină pe picioare speriată mai întâi, apoi indignată. Era atât de uluită încât nici nu recunoscu pe cel care o sărutase. Un hohot de râs îl dete de gol. Era Jim.

— Ziceai că n-am curaj, zise el. Ei, acu mai ai ceva de spus?

Ioana fu deodată cuprinsă de o furie nestăpânită. Ar fi fost în stare să-l ucidă cu mâna ei. Nu-i dăduse niciodată dreptul să facă una ca asta, nu-l lăsase niciodată să înțeleagă că îi este drag. Cum de îndrăznise?... Sângele i se urcă în obraji. Era! Furioasă pe el şi pe ea în acelaş timp căci aceste sărutări care îi treziseră mânia, îi pricinuiau totodată şi un simțământ ele chin şi ruşine – un simțământ necunoscut până atunci, care o zguduise în adâncul făpturii ei. Şi Ioana credea că ceea ce. Simțea pentru Jim era numai ură.

— Lasă-mă! țipă ea. Între noi doi totul s-a sfârşit, Jim Cleve.

— Şi eu care credeam că nici nu s-a început încă, răspunse el cu amărăciune. Dar nu face nimic... nu-mi pare rău. Slavă Domnului – te-am sărutat.

Răsuflă din greu. La lumina nedesluşită a lunii, Ioana îl văzu îngălbenindu-se. Îşi. Dădu seama că în el se făcuse o schimbare.

— Te vei căi amar, îi zise ea. De azi înainte nu voi mai avea nimic dea face cu tine.

— Bine, fie. Dar nu mă căiesc şi nici nu mă voi căi vreodată de ce era făcut.

Ea se întrebase în gând dacă nu cumva era beat. Jim însă nu era băutor – poate singura lui calitate. Acum, când îşi aduse aminte de sărutările lui, ştia hotărât că nu băuse, deşi se aflase într-o stare neobişnuită. Prevăzuse el oare că sărutările lui vor avea un astfel de efect? Să mai îndrăznească şi altă dată. Tremura toată şi totuşi, ceea ce simțea nu era numai mânie.

— Te-am sărutat, Ioano, fiindcă nu mai pot umbla aşa, ca un zănatec. Te iubesc şi fără tine nu sunt bun de nimic. Trebuie să ne căsătorim, îi spuse el.

— Niciodată! răspunse ea cu răceală. Nici aşa nu vei fi bun de nimic!

— Te înşeli, protestase el cu însufleţire. Înainte ştiam şi eu să muncesc, dar de când te-am cunoscut pe tine, mi-am pierdut tot curajul. Sunt ca nebun. Te laşi urmărită de alţi bărbaţi. Uni dintre ei nu sunt vrednici nici… Ah, sunt atât de nenorocit… Nu-mi lua orice nădejde, Ioana.

— De ce? răspunse ea potolită acum. De ce s-o fac? N-ai voinţă, nu vrei să munceşti. Şi când găseşti câteodată niţel aur, îl risipeşti. Nu ai altă, avere decât un revolver şi nu ştii să faci altceva decât să împuşti.

— Poate că şi asta îmi va prinde bine la ceva, zisese el cu uşurinţă.

— Jim Cleve, n-ai nici atâta energie ca să fii rău cu adevărat, urmă ea cu glas tăios.

— Crezi într-adevăr cele ce spui, Ioana Randle?

— Negreşit, răspunse ea bucuroasă că, în sfârşit, izbutise să înfierbânte sângele lui trândav. Acest fapt era interesant. Îşi potolise furia.

— Sunt, deci, atât de josnic, atât de netrebnic încât nu pot fi nici măcar rău?

— Da.

— Astfel mă judeci tu – după ce, din pricina iubirii mele pentru tine, am ajuns un om de nimic?

Ea răsese batjocoritor simţind o bucurie ciudată la vederea durerii pe care i-o pricinuia.

— Ei bine, Dumnezeu mi-e martor că o să-ţi dau dovadă că pot fi şi rău, strigase el cu glas răguşit.

— Şi ce ai de gând să faci, Jim? îl întrebase ea ironic.

— Părăsesc satul. Pornesc spre graniţă. Mă întovărăşesc cu Kells şi Gulden. Vei mai auzi vorbindu-se de mine, Ioana Randle.

Gulden şi Kells erau numele unor oameni ciudoşi, necunoscuţi şi fioroşi, membri ai unei bande mult temute de

tâlhari. Aceşti *desperados*, hoţi de drumul mare, ucigaşi de rând. Trăiau undeva, în depărtare. În satul liniştit odinioară, unde îşi petrecea zilele Ioana, mereu alte zvonuri aduceau veşti despre ei.

Ioana simţi o uşoară teamă în suflet. Dar negreşit că şi asta era una din lăudăroasele ameninţări ale lui Jim.

Era cu neputinţă şi neînstare de aşa ceva. Şi chiar dacă ar vrea el s-o facă, ea nu i-o va îngădui niciodată.

— Aşi, îţi lipseşte curajul pentru o astfel de faptă, îi zisese ea cu un zâmbet batjocoritor.

Jim o privise o clipă tulburat şi sălbatec, apoi, fără un cuvânt, se depărtase cu paşi grăbiţi. Ioana rămase în loc uimită, cam îngrijorată, nehotărâtă – dar nu-l chemă înapoi.

A doua zi, pe la amiază pornise pe urma lui în munţi. El apucase pe un drumeag de care se foloseau căutătorii de aur şi vânătorii. Nu era deci nici o primejdie ca să se rătăcească. Cel mult, putea să întâlnească în cale câţiva derbedei de prin ţinutul de la graniţă, care începuseră nu de mult să se abată uneori prin sat.

Încăleca brusc şi coborî dealul. La fiecare pas se aştepta ca, din dosul unui cedru sau al unei stânci să răsară înaintea ei Jim. Fusese, desigur, numai o ameninţare din partea lui. Ea însă îşi bătuse joc de el într-un chip pe care nici un alt bărbat nu l-ar fi îngăduit şi dacă Jim ar fi avut cât de puţină energie şi voinţă, de data asta trebuia să dea dovadă.

Remuşcarea şi teama îi creşteau. De fapt, băiatul ăsta nu era decât un copil, numai cu vreo câţiva ani mai în vârstă ca ea. Ce uşor se lăsa dus de năvala sentimentelor lui la extreme! Să-l fi judecat ea oare greşit? Chiar dacă nu, fusese totuşi prea brutală cu el. Dar şi el! Se încumetase s-o sărute. De câte ori îşi aducea aminte de sărutările lui pătimaşe, o străbăteau fiori necunoscuţi ei până atunci şi un simţământ violent de ruşine. Spre marea ei mirare însă, Ioana îşi dădu seama că, cu toată jignirea pe care o suferise mândria ei de femeie, faptul că acum era în drum spre graniţă în căutarea

lui şi, mai ales, teama şi remuşcarea pe care o simțea crescând năvalnic în sufletul ei; trezise în ea un respect ciudat şi nelămurit pentru Jim Cleve.

Urcă iar în vârful unui deal şi se opri în loc. De data asta zări departe, pe câmpie, un călăreț. Inima îi zvâcni în piept. Probabil că era Jim care se înapoia. Aşa dar, fusese numai o amenințare. Se simți veselă şi uşurată, dar se trezi în ea şi o oarecare părere de rău. Convingerea ei fusese deci adevărată.

Imediat văzu însă că. Nu era calul lui Jim şi, prevăzătoare. Se ascunse în dosul unui tufiş ca să. Poată privi. Când călărețul se apropia mai bine, se încredința că nu era Jim, ci Harwey Roberts, un om din sat şi bun prieten cu unchiul ei. Ieşi atunci din ascunziş şi îl strigă pe nume.

Omul puse mâna pe revolver dar o recunoscu repede.

— Tu eşti, Ioano? îi zise el şi-şi îndreptă calul spre ea. Da, ştii că m-ai speriat nu glumă. Nu cumva oi fi singură pe aici?

— Ba chiar aşa. M-am luat după urmele lui Jim şi te-am zărit venind. Credeam că e el, răspunse ea.

— După urmele lui Jim? Dar ce s-a întâmplat?

— Ne-am certat. A jurat că se duce ciracului – la graniță. Eu, i-am spus ca o nebună ce sunt, că n-are decât… şi acum îmi pare rău. Am plecat să-l ajung din urmă.

— Ah, vasăzică urmele lui Jim erau! Mă miram şi eu ale cui să fie! După ce mai mergi o bucată bună de aici încolo, drumul apucă spre graniță. Ştiu că am fost şi eu pe acolo.

Ioana îl privi cercetător. Fața lui ciupită de vărsat şi părul lui cărunt, îi făcură o impresie ciudată. El îi ocoli privirea.

— Doar nu cumva crezi că Jim a pornit-o într-adevăr spre graniță? întrebă ea repede.

— Ba da, Ioano, răspunse el. După o vreme. E el destul de nesocotit ca să fie în stare de aşa ceva. Mai ales că în timpul din urmă se făcuse tot mai ciudat. Ascultă la mine, Ioano, nu mai sunt vremurile care să îngăduie să-ți faci de joacă petrecând pe socoteala unui băiat. Nu de mult Jim a avut într-o seară o încăierare serioasă cu tânărul Bradley pe care mai că l-a lăsat mort la pământ. Cred că ştii şi tu de asta.

— Nu, nu ştiu nimic… Poveşteşte-mi, rogu-te şi mie cum

de-au ajuns la încăierare?

— Se zvonise că Bradley te-a vorbit de rău.

Pe Ioana o cuprinse iar un sentiment ciudat. Sângele îi clocoti aprins şi plăcut în vine. Nu-l putea suferi pe Bradley. Fusese obraznic cu ea şi o insultase.

— Dar de ce nu mi-a spus Jim nimic despre asta? întrebă ea mai mult pentru sine.

— Pesemne că nu prea era bucuros de halul în care l-a adus pe Bradley, răspunse râzând Roberts. Hai acum, Ioana, să pornim spre casă.

Ioana tăcu o clipă, în vreme ce privirile ei alunecau de la dealurile înverzite şi şerpuitoare spre pereții înalți de munți cenuşii. Se născu în sufletul ei o simțire ciudată. Tatăl ei fusese în tinerețile lui un aventurier. Simți deodată ispita sângelui moştenit. Fusese nedreaptă cu bărbatul care o iubea.

— Mă duc după el, zise ea simplu.

Roberts nu se miră de fel. Se uită la cer să vadă unde e soarele.

— Gândesc că-l putem ajunge şi înapoi acasă înainte de asfințitul soarelui, făcu el scurt în timp ce îşi întoarse calul. Să scurtăm drumul tăind câmpia dea curmezişul apoi vom da iar de urmele lui.

Porniră în trap repede. Ioana, frământată de gânduri multe, uită să-i mulțumească.

Apucară pe un povârniş îngust între munți şi dealuri. Cam pe la mijlocul drumului, Roberts scoase deodată o exclamație şi când Ioana privi jos la. Pământ, văzu că era iar pe urmele calului lui Jim. Atunci Roberts o luă în galop, străbătu valea şi apucă pe o râpă care părea să fie o trecătoare în munți.

Timpul trecea cu repeziciune şi Ioana cerceta mereu cu privirea zarea, nădăjduind că va zări în curând pe Jim. Dar Jim nu se vedea. Roberts că ta din când în când la cer. Soarele se lăsa spre apus. Ziua era pe sfârşite.

Ioana începu să se îngrijoreze de cei de-acasă. Fusese atât de sigură că-l va ajunge pe Jim şi că se va întoarce încă înainte de a se însera, încât nu lăsase nici, o vorbă despre

intențiile cu care pornise. Probabil că şi porniseră în căutarea ei.

Ținutul devenea din ce în ce mai sălbatec. Pretutindeni stânci risipite şi cedri şi cetini acopereau pământul. Cerbi şi căprioare îşi făceau drum, prin desişuri, cocoşi sălbatici şuierau, copitele cailor tropăiau.

— Cred că ar fi mai bine să renunțăm, strigă Roberts peste umăr.

— Nu, nu. Mai departe, răspunse Ioana şi porniră şi mai grăbiți.

În sfârşiți ajunseseră la capătul râpei. De aici se vedea o vale rotundă şi, prea puțin adâncă în care era şi un pârâu care strălucea ca o panglică înroşită de ultimele raze ale soarelui. Nu se zărea nici o vietate. Ioana simți scăpându-i curajul. După cum vedeai ea, nu mai era speranță să-l mai ajungă pe Jim. Urmele calului său coteau spre stânga şi drumul era tot mai greu, mai ales când calul lui Roberts alunecă într-un şanț şi începu să şchioapete.

Roberts descăleca şi cercetă rana calului.

— Ascultă, Ioano, vom avea de furcă până să ajungem acasă. Calul meu nu mai e bun de nimic şi calul tău nu poate suporta o povară îndoită căci eu nu pot merge pe jos.

Ioana descăleca. În şanț era puțină apă astfel că ajută lui Roberts să spele încheietura scrântită şi umflată a calului.

— Cred că ne vom adăposti aici, zise Roberts. Ce noroc că am luat desaga cu mine. Vei putea să te înveleşti mai bine cu pătura; mea. Cu focul însă ar trebui să fim prevăzători, îndată ce se va întuneca să-l stingem.

— Bine, fie, răspunse Ioana. Mâine vom continua să-l urmărim pe Jim. Nu poate să ne-o fi luat-o cu mult înainte.

Era aproape bucuroasă căi era cu neputință să se mai întoarcă acasă.

Roberts scoase desaga din spinarea calului şi-i scotea şeaua. Tocmai se aplecase să-i desprindă chinga când, cu o zvâcnitură îşi încorda tot trupul.

— Asta ce-o mai fi?

Ioana auzi întâi un zgomot uşor şi înăbuşit pe pajiştea

apropiată, apoi tropotul unui cal nepotcovit pe stâncile pleşuve. Se întoarse şi zări pe partea cealaltă a şanţului trei călăreţi care se îndreptau spre ei. Unul din călăreţi arătă spre ea. La lumina roşiatică a asfinţitului siluetele lor deveniră forme întunecate şi înfiorătoare. Ioana se uită îngrijorată la Roberts. Acesta căta ţintă spre călăreţi şi din privirea lui se văzu că-i cunoştea. Cu vocea înăbuşită şopti o înjurătură. Deşi Ioana nu era pe deplin sigură, se păru totuşi că pe chipul lui trecuse o umbră de nemulţumire.

Cei trei călăreţi se opriră, la marginea şanţului. Unul din ei ducea de căpăstru un catâr care purta în spinare desaga şi o căprioară împuşcată. Ioana văzuse mulţi călăreţi în viaţa ei care se asemănau în totul cu aceştia de acum, dar nici unul nu o impresionase atât de ciudat şi de puternic.

— Bună ziua, zise unul din ei.

Atunci Ioana văzu desluşit cum Roberts se făcu pământiu la faţă.

CAPITOLUL II.

— Nu cumva d-ta eşti Kells?

Întrebarea lui Roberts era mai mult o confirmare a propriului său gând şi râsul celui întrebat fu răspunsul de care, de altfel, nici nu mai era nevoie.

Cei trei călăreți trecută şanțul şi se opriră iarăşi, încet, fără grabă, ca şi când timpul n-avea nici o însemnătate pentru ei. Toți erau încă tineri; nu părea nici unul mai mare de treizeci de ani. Doi din ei, care nu scoseseră încă nici un cuvânt semănau atât la față cât şi la port cu oamenii pe care îi vedea Ioana zilnic, Kells însă nu. Până, a nu o privi, Ioana îl asemui cu un om pe care îl cunoscuse ea în Missouri. Dar când ochii lui se pironiră asupra ei, ea şi dădu seama, plină de îngrijorare, că nu mai întâlnise încă un astfel de om până atunci. Erai palid la față, părea inteligent şi prietenos. Desigur că pe vremuri fusese un om din lumea bună. În jurul lui însă, plutea ceva straniu, impalpabil, monstruos. Impresia asta era oare datorită ființei lui sau faimei pe care o avea? Kells! În scurgerea anilor din urmă, din cauza nenumăratelor povestiri ce circulaseră prin lagărele din Idaho – unele atât de grozave că nici nu puteau fi crezute – odată cu faima lui Kells, care lua din ce în ce proporții, se născuse siguranța că la graniță se alcătuia cu o repeziciune uimitoare o bandă de tâlhari fioroşi. Nimeni însă din satul ei sau din alte locuri nu-l văzuse încă pe Kells. De aceea Ioana se miră că Roberts cunoştea pe faimosul bandit..

Kells descăleca şi întinse mâna lui Roberts care i-o strânse în silă.

— Ia adu-mi aminte, unde ne-am văzut noi ultima dată? întrebă Kells.

— Mi se pare că la Fresno, răspunse Roberts şi era vădit că se trudea cu greu să-şi ascundă o amintire neplăcută.

O salută apoi pe Ioana aruncându-i o privire repede.

— V-ați cam abătut din drum, nu-i aşa? întrebă el pe

Roberts.

— Cam aşa ceva, răspunse Roberts, lăsând la o parte rezerva de până atunci şi a cărui voce suna acum limpede şi nu mai şovăia. Am recunoscut calul preferat al domnişoarei Randle. Se rătăcise.. Astfel că am înaintat cu mult prea mult decât avusesem de gând. Apoi şi-ai mai scrântit şi calul meu un picior şi tare mă tem că nu ne vom mai putea înapoia astă-seară acasă..

— De unde veniți?

— De la Hoadey – cam la vreo treizeci de mile de aici.

— Ştii ce, Roberts? Dacă n-ai nimic împotrivă, vom poposi şi noi cu voi, urmă Kells. Avem şi carne proaspătă cu noi.

Kells spuse apoi câteva cuvinte tovarăşilor săi, care se retraseră în apropierea unui copac unde s-apucară să scoată şeile de pe cal şi să desfacă pachetele.

Roberts, prefăcându-se că-şi face de lucru cu desagă lui, se aplecă spre Ioana şi-i şopti cu glas înăbuşit:

— E Jac Kells, banditul californian. Un bun mânuitor al revolverului şi un ticălos fără pereche. Când l-am văzut pentru ultima dată, tocmai i se legase funia de gât şi trebuia să fie spânzurat. Am aflat mai târziu că l-au făcut scăpat tovarăşii lui. Să ştii, Ioano, că dacă îşi aduce aminte de asta, mă ucide pe loc. Nu ştiu ce să fac. Pentru numele lui Dumnezeu, caută scăparea prin fugă. Întrebuințează toată viclenia ta de femeie… Nici că, se putea o încurcătură mai afurisită.

Ioana simți genunchii îndoindu-i-se şi şezu jos. Înghețase toată de spaimă şi-i venea amețeală. Ştia, că o aşteaptă o mare primejdie. Oameni ca Roberts ştiu ce spun. Era curajoasă şi deprinsă cu primejdiile, dar aici era vorba de ceva cu totul neobişnuit, față de care tot ce întâmpinase până acum păreau fără însemnătate. Nu înțelegea de ce spusese Roberts că se teme să nu-l ucidă.

N-aveau la ei nici bani, nici vreun obiect de preț. Nici măcar caii lor nu erau cine ştie ce ca să râvnească bandiții la ei.

Fără îndoială, primejdia pentru Roberts era ea. Mai auzise

de astfel de întâmplări, dar se bizuia pe Roberts pe care îl credea în stare să o apere. Şi-apoi, acest Kells, atât de prietenos şi binevoitor cu ei, nu era un tâlhar de rând: vorbea ca un om cult. Negreşit că nici gând n-avea să-i facă vreun rău. Mintea ei era frământată de temeri, bănuieli, posibilităţi; nu putea să-şi adune gândurile, nu era în stare să judece cum trebuie, chiar dacă ar fi bănuit desfăşurarea evenimentelor.

În timp ce ea stătea la umbra unui cedru, oamenii se îndeletniceau cu pregătirea adăpostului. Nici unul din ei nu dădură Ioanei cea mai mică atenţie. Vorbeau şi râdeau între ei ca oricare alţi călători. Kells aprinse focul şi smulse crăci din copac ca să aibă cu ce întreţine mai târziu focul. Unul din drumeţi legă caii, celălalt desfăcu sacii şi-i deşertă pe o muşama întinsă pe jos. Roberts s-apucă să frământe cocă pentru pesmeţi.

Se însera. Când Roberts veni să-i aducă cina, noaptea se cuibărise de mult prin păduri.

— Ţi-am adus de mâncare, Ioano, zise el vesel cu glas tare, apoi adăugă pe şoptite: Poate că situaţia nu e chiar atât de disperată. Îi văd pe toţi prietenoşi cu noi. Totuşi mi-e teamă… Dacă n-ai fi atât de frumoasă, sau cel puţin dacă nu te-ar fi văzut el…

— Nu ne-am putea strecura prin întuneric? întrebă ea tot în şoaptă.

— N-ar fi greu, dar dacă Kells are intenţii rele, încercarea nu ne-ar fi folosi la nimic. Nu ştiu încă ce ne aşteaptă, dar n-ar fi rău să faci pe fetiţa sfioasă şi nepricepută, în orice caz, nu-ţi pierde cumpătul.

Roberts se întoarse apoi lângă foc. Mancă şi bău tot ce i se adusese şi aceasta îi ajută să-şi dea seama mai bine de realitate. Deşi frica o mai stăpânea încă, Ioana începu să simtă o oarecare curiozitate şi să găsească situaţia în care se afla un oarecare farmec. Fusese întotdeauna o fată energică, cu o voinţă hotărâtă şi cu o mare putere de stăpânire de sine. Dorise de multe ori ceva necunoscut, fără să ştie ce anume – poate libertate şi aventuri.

Noaptea se lăsa tot mai adâncă. Un nor străveziu cu o trenă de stele se întindea pe cerul albastru şi compact. Vântul gemea printre cedri şi şuiera prin focul de-abia alimentat. Scântei săreau şi jucau în întunericul nopţii.

Odată cu trâmbele de fum, ajungeau până la Ioana mireasma înţepătoare a lemnului de cedru ars. Vulpi se fugăreau prin tufişuri şi de pe coama dealului răsuna până la ei urletul ciudat al unui lup hămesit.

Viaţa de lagăr nu era ceva nou pentru Ioana. Străbătuse odată cu un convoi câmpiile şi auzise de multe ori strigătele prelungi ale indienilor. Colindase zile şi săptămâni întregi munţii, împreună cu unchiul ei, în căutarea aurului, dar niciodată nu-i pătrunsese atât de adânc în suflet sălbăticia şi singurătatea, ca în noaptea asta.

Roberts stătea în genunchi şi curăţa vatra cu nisip ud. Capul lui mare şi pletos moţăia în lumina focului. Făcea impresia unui om visător, greoi şi amărât. Îl apăsa o povară pe suflet.

Omul pe care ceilalţi bandiţi îl numiseră Bill – ca şi tovarăşii lui – se odihnea cu spatele rezemat de blocurile de stâncă vorbind încetişor. Kells şedea în bătaia focului cu luleaua în mână. Din când în când o ducea lai gură şi sufla apoi nori de fum spre cer. De la depărtarea în care se afla, nu era nimic impunător în conformaţia trupului său şi nimic atrăgător în chipul lui, totuşi se cunoştea dintr-o privire că era cu totul altfel decât ceilalţi oameni de teapa lui. Toată făptura lui vădea o energie şi o forţă deosebită. Din când în când se uita pe furiş la Ioana.

— Ia ascultă, Roberts, n-ai vreo pătură pentru fata aia? întrebă el scoţând luleaua din gură.

— De unde! Doar nu ne gândeam c-o să dormim în câmp.

— Să-ţi dau eu una, zise Kells. Depărtându-se de foc. O să fie frig la noapte.

Se înapoie apoi cu o pătură pe care o aruncă lui Roberts.

— Foarte mulţumesc! mârâi Roberts.

— Eu o să dorm lână foc, făcu Kells, aşezându-se iar la locul lui şi se lăsă iar pe gânduri.

Roberts se îndreptă cu pătura spre Ioana şi s-apucă să curețe locul de pietre şi mărăcini.

— E cam stâncoasă văgăuna asta, zise el. Socot însă că tot te vei putea odihni nițel.

Aşeză apoi păturile şi făcu din ele un culcuş. Deodată Ioana simți că o trage cineva de rochie. Era Roberts care-i şopti cu mâna la gură:

— O să stau cât mai aproape de d-ta şi nu voi închide ochii toată noaptea.

Ioana se întinse în patul improvizat şi se acoperi cu o pătură, nu fiindcă-i era somn sau voia să se odihnească, ci voia să dea o aparență cât mai normală gesturilor ei.

Ceilalți amuțiseră. Ioana auzi zăngănit de pinteni şi foşnetul cedrilor. După câtva timp Roberts se înapoie şi se întinse pe pământ în apropierea ei..

Când Ioana se trezi din somn, aerul era pătrunzător de rece. Vârfurile copacilor scânteiau purpuriu în răsăritul soarelui. Focul pâlpâia, trâmbe de fum albăstrui se înălțau înspre bolta cerului.

Ioana se ridică brusc sub năvala amintirilor. Roberts şi Kells îşi făceau de lucru pe lângă foc. Bill căra apă, cellalt bandit dezlega caii. Nimeni nu se sinchisea de ea. Ioana îşi netezi părul ciufulit. Aşadar dormise şi încă încălțată, cu cişmele în picioare. Pentru întâia oară se întâmpla aşa ceva.

Se părea că nici atunci când coborî la pârâu ca să se spele, oamenii n-o băgară în seamă. În sufletul ei se născu o uşoară speranță. Roberts exagerase primejdia.

Calul ei era cam nărăvaş şi nu suferea mâini străine. Se smuci din mâna banditului şi rupse căpăstrul. Ioana alergă după el până ce nu mai zări lagărul. Ajunse calul şi-l întoarse în lagăr, priponindu-l bine. Se simți apoi destul de îmbărbătată ca să se apropie de foc.

— Bună dimineața, zise ea veselă.

Kells stătea cu spatele la ea. Nu se clinti, nu răspunse şi nici nu păru s-o fi auzit. Bill o privi obraznic dar tăcu. Îi răspunse numai Roberts cu glas schimbat şi când căută cu mirare la el, Roberts întoarse capul. Văzuse însă chipul lui

îndurerat şi posomorât. Buna ei dispoziție pieri brusc. Înțelese că se petrecuse ceva între oamenii ăştia dar nu-şi dădea seama ce anume şi o greutate ciudată i se lăsă în tot trupul. Se târî cu anevoie până la un bolovan şi şezu jos. Roberts îi aduse de mâncare, tăcut şi ocolindu-i privirea. Mâinile lui tremurau, Ioana se sperie. Ce se pregătea oare împotriva ei? Se sili să mănânce. Un lucru era sigur; că avea nevoie de toate forțele şi curajul de care era capabilă.

Băgă de seamă că Kells discuta cu Roberts, vorbeau însă atât de încet încât nu putu desluşi cuvintele. Văzu însă pe Roberts făcând gestul unei împotriviri înverşunate. Celălalt păru rece, poruncitor, convingător. Amuțiră apoi ca şi când s-ar fi ivit un incident, Roberts se repezi cu gesturi pripite la desagii lui apoi îşi aduse calul de căpăstru. Calul tot mai şchiopăta dar părea că starea lui se îmbunătățise. Roberts îi puse şeaua în spinare şi legă desagii, după ce sfârşi, se învârti de colo până colo ca un om care se pregăteşte să înfrunte un eveniment de care-i era teamă.

— La drum, Ioano, strigă el cu o voce puternică dar nenaturală.

Ioana se ridică şi se îndreptă spre el, dar Kells interveni. Nici nu se sinchisi însă de Ioana, ca şi când ea nici n-ar fi fost de față. Se opri cam la o jumătate de metru departe de Roberts şi zise:

— Roberts, încalecă şi şterge-o.

Aceasta lăsă din mâini căpăstrul şi zise dârz:

— Nu, fără fată nu plec.

— O fi, dar nu ți-o dau.

Ioana tresări. Aşa dar ăsta era ce o aştepta.

Inima i se opri aproape în loc. Se uită tremurând la aceşti doi oameni, în jurul cărora totul lua proporții uriaşe..

— Bine, atunci rămân şi eu cu voi, răspunse Roberts.

— N-avem trebuință de societatea d-tale, făcu dispreţuitor Kells.

— Fie ce-o fi, merg şi eu cu voi. Ioana ghici din atitudinea lui Roberts că acesta primea cu răceală şi hotărâre o situație la care se aşteptase. Şi glasul lui Kells păru atunci prietenos

şi blând – altfel suna acuma!

— Ce, ți-ai pierdut mințile, Roberts? întrebă el.

Roberts nu răspunse.

— Întoarce-te acasă, omule. Poți să flecăreşti ce vrei ori să taci – treaba ta. Mi-ai făcut odată un serviciu, colo, în California şi eu nu uit. Fii om, cu judecată şi înțelege pleacă.

— Fără fată nu plec. Mai bine mă iau la luptă cu tine, răspunse Roberts şi mâinile îi tremurau.

— Ce rost are să ne luptăm? întrebă Kells şi râse asprii. Asta n-o să-i ajute la nimic şi pe tine ştii ce te aşteaptă.

— Kells, vreau mai bine să mor decât să las fata în ghearele tale, răspunse Roberts. Şi-apoi, n-am de gând să mai zăbovesc pe aici ciorovăindu-mă cu tine. Trebuie să plece cu mine sau…

— I-ascultă, Roberts, tu nu pari să fii prost, îl întrerupse Kells, vorbea cu, blândețe dar rece, dovedind totuşi o forță şi o siguranță uimitoare. Eu n-am obiceiul să mă sfădesc cu proştii. Profită de ocazie şi i-ați tălpăşița. Viața e un lucru de preț, măi omule şi tu n-ai nici o şansă. Şi-apoi, ce importanță are pentru tine o fată mai mult sau mai puțin.

— Poți să mă crezi prost, Kells, dar sunt om, răspunse cu aprindere Roberts. Tu însă ai ceva de fiară în tine. Ştiu, asta de la căutătorii de aur care te cunosc bine. Lasă fata să vină cu mine ori pun mâna pe revolver.

— Tu n-ai nevastă şi copii, Roberts?

— Ba am, dar s-ar lepăda toți de mine dacă ți-aş lăsa-o pe Ioana Randle, strigă cu glas răguşit. Am şi eu o fată. Va avea poate şi ea vreodată nevoie de cineva care s-o apere de un om de teapa ta, Jac Kells!

Toată patima cu care vorbea Roberts nu avu alt efect decât să scoată în evidență, prin contrast, firea ciudată şi crudă a lui Jac Kells.

— Nu vrei să pleci?

— Nu, răspunse Roberts furios.

Până în clipa asta schimbul de cuvinte dintre prietenul şi duşmanul ei o ținuse ca sub o vrajă. Acum însă o cuprinse o spaimă grozavă. Mai văzuse ea lupte între bărbați însă

niciodată o astfel de luptă pe viață şi pe moarte. Roberts se ghemuise ca un lup, gata să se năpustească. Părea ca nebun. Tremura tot. Deodată umărul îi zvâcni, brațul i se ridică...

Ioana închise ochii, îşi astupă urechile şi o luă la fugă în neştire. Şi, deşi cu urechile astupate auzi ca de ia o mare depărtare, o detunătură de revolver...

CAPITOLUL III.

Ioana alerga mereu orbită de spaimă, împiedicându-se de bolovani şi ramuri de copaci. Ajunse în pădurea de cedri, când cineva o apucă pe la spate. Simţi atingerea mâinilor ca încolăciturile unui şarpe. Îşi dete seama că e aproape să leşine, dar nu, nu trebuia. Se smuci odată cu putere şi se simţi liberă. Cel ce o apucase era Bill. Acesta mormăi ceva nedesluşit. Ioana se rezemă de trunchiul unui copac uscat, luptând împotriva slăbiciunii care i se lăsase în tot trupul.

Când, în sfârşit, îşi mai veni în fire, îl văzu pe Kells apropiindu-se, ducând calul lui şi al ei de căpăstru. Simţi o arsură ciudată prin vine. Amintirea lui Kells o nimici deodată.

— Ro… Roberts? bâlbâi ea.

Kells îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Domnişoară Randle, am fost silit să-i tai cheful de luptă, răspunse el liniştit.

— E… e… mort?

— I-am zdrobit numai puţin braţul cu care ţinea revolverul, altminteri mai pricinuia cine ştie ce nenorocire. Acum e în drum spre Hoadey şi va înştiinţa pe cei de acasă ca să ştie că te afli în siguranţă.

— În siguranţă … murmură ea.

— Desigur, domnişoară. Dacă doreşti să călăreşti spre graniţă, singura posibilitate de-a fi în siguranţă e tovărăşia mea.

— Dar eu vreau să mă întorc acasă. Te rog din suflet dă-mi drumul.

— Nici nu poate fi vorba despre aşa ceva.

— Atunci ce ai de gând să faci cu mine?

Privirea mohorâtă o străpunse din nou. Ochii lui erau limpezi cum e cristalul, fără răceală, fără căldură, fără expresie.

— Voi obţine datorită d-tale, un frumos bulgăre de aur.

— Aur?

— Pentru răscumpărare. Mai curând sau mai târziu nu se poate ca să nu dea ei de aur. Şi ce de mai aur! Asta e lucru sigur şi de, trebuie să-mi câştig şi eu pâinea într-un fel oarecare.

Pe când vorbea, Kells strângea chinga la şea. Vorba, purtarea, zâmbetul lui prietenos – totul părea cu adevărat sincer. De n-ar fi fost privirea lui ciudată, Ioana iar fi dat crezare. Aşa însă, neliniştea, îndoiala, mai ales că-i rămăseseră în minte vorbele lui Roberts. Îşi recapătă totuşi încetul cu încetul curajul. Numai convingerea puternică pe care o avusese că Roberts fusese ucis mişeleşte, îi luase toate puterile. Dar de când aflase că fusese numai rănit şi acum era în drum spre casă; sufletul ei nu mai era împovărat de teamă pentru viața lui. Se simți atât de liniştită încât era gata să ție piept fără şovăire evenimentelor care aveau să vină.

— Bill, strigă Kells omului care stătea lângă ei cu un rânjet întipărit pe fața lui roşie şi ordinară, du-te de-i ajută lui Halloway la împachetat, apoi luați-vă după urmele mele.

Bill dădu din cap şi se depărta. Kells mai strigă după el:

— Dar vezi, Bill, nu cumva să crâcneşti ceva ca să n-audă Roberts şi să se-nfurie iar.

— Ha-ha-ha! râse Bill.

Râsul lui grosolan suna fals în urechile Ioanei. Era însă deprinsă cu oamenii brutali, care râdeau de gluma cea mai tragică cu o veselie sălbatică.

— Hai, domnişoară Randle, zise Kells încălecând. Avem un drum lung înaintea noastră. Vei avea nevoie de întreaga d-tale putere. Te sfătuiesc, deci, să mă urmezi liniştită şi să nu îndrăzneşti vreo încercare de fugă pentru că nu ți-ar folosi la nimic.

Ioana încalecă şi porni în urma lui, Kells. Se mai uită odată îndărăt sperând să-l mai zărească pe Roberts…

Văzu numai calul lui înşeuat şi pe Bill poticnindu-se sub povara desagilor încărcați, dar nici urmă de Roberts.

Pătrunseră într-un codru de cedri. Ioana pândea un prilej favorabil ca să facă o încercare de fugă. Se lăsă pradă

gândurilor năvalnice care îi frământau creierii. Călărea spre necunoscut, alături de un tâlhar, ca zălog pentru bani de răscumpărare. I se părea lucru de necrezut. Nu se putea împotrivi sentimentelor ei: teama unor primejdii fără număr. Încercă să-şi alunge din minte cuvintele lui Roberts, dar îi fu cu neputinţă. O urmăreau neîncetat. De n-ar fi atât de frumoasă! Aşa îi spuse el. Ioana ştia că e frumoasă dar nu avusese până atunci vreo neplăcere din pricina asta. I se părea însă ciudat că Roberts îşi închipuise că frumuseţea ei ar putea avea vreo influenţă asupra lui Kells. Acesta nu o învrednicise nici măcar cu o privire. Aur – numai la aur râvneau oamenii de soiul lui. Se întreba cam ce sumă va fi preţul de răscumpărare, de unde o să ia unchiul ei suma şi dacă într-adevăr există probabilitatea găsirii unei vâne bogate de aur. Îşi aminti apoi de mama ei care murise de mult şi o înduioşare adâncă îi cuprinse sufletul. Dar o înlătură şi se gândi la unchiul ei. Deodată, gândurile ei se opriră la Jim Cleve, pricina situaţiei ei de acum. Luptase pentru ea şi ea nu ştia nimic. Ce bine îi făcea gândul ăsta. Înţelese de-abia acum că-l judecase greşit şi-l urase fiindcă îi era drag, poate prea drag.

Îşi aminti de sărutările lut şi toată făptura ei fu cuprinsă de o revoltă aprigă. Căci chiar dacă nu-l urase până atunci, era de datoria ei s-o facă de-acum încolo. Era un netrebnic, se ţinea de coada ei ca un căţeluş şi era obiectul de batjocură al satului. Purtarea lui trezise bănuiala la ceilalţi flăcăi că şi ea ar fi simţit ceva pentru el şi că-l ducea de nas.

Acum însă o făcuse lată. Se purtase cu ea ca un neruşinat. O speriase cu ameninţarea că se duce la o pieire sigură, ceea ce o făcuse să plece după el şi să se expună primejdiei în care se găsea acum.

Unde o fi Jim Cleve? Într-o clipă îi trecu prin minte ca un fulger gândul că Jim pornise spre graniţă cu intenţia hotărâtă şi, deznădăjduită, să caute pe Kells şi Gulden, căpeteniile banditilor de la West şi iată-o acum prizoniera faimosului bandit care o ducea în ţinutul sălbatic de la graniţă. Odată şi odată Jim trebuia să o întâlnească, Jim o

va găsi în ghearele banditului şi atunci, îşi zise Ioana, atunci…

Această posibilitate, această certitudine o zgudui în adâncul sufletului şi o cuprinse o groază nebună. Cu toate astea simţi un fior, o furnicare îi străbătu trupul – o furnicare care nu cuprindea în ea numai teama care îi îngheţase sângele în vine. Era ceva nou, ciudat, de care, îşi dădea seama – atât cât era cu putinţă – că, aştepta aproape cu bucurie evenimentele ce aveau să vină şi-i fu teamă şi… ruşine.

Defileul unei văgăuni sălbatice, împrejmuită cu pereţi galbeni de stâncă se căsca înaintea lor, prelungindu-se până în munţii uriaşi.

Kells se opri pe malul înverzit al unui pârâu, descăleca.

— Vom mânca aici şi vom lăsa caii să se mai odihnească, zise el Ioanei. Am făcut în dimineaţa asta o bună bucată ele drum. Trebuie să recunosc că eşti o fată curajoasă şi nu oboseşti uşor.

Intrarea văgăunii era o fâşie de pământ frumoasă, sălbatică şi smălţuită toată cu flori. Sălcii, anini, plopi, mărgineau malul pârâului înverzit.

Ioana zări o umbră, cenuşie; căprioară, urs sau altă sălbătăciune, care se furişa printre sălcii spre povârniş. Descăleca şi de-abia acum simţea că o dureau picioarele.

— Descarcă desagii, Bill, strigă Kells.

Oamenii aprinseră focul şi se apucară să pregătească prânzul. Bill şi Halloway, veseli şi vorbăreţi, aruncau pe furiş ocheade Ioanei, când nu-i putea vedea Kells care fredona un cântec. Bill se folosi de lipsa lui Kells, care se dusese la pârâu, ca să se uite cu privire obraznice la ea, Ioana păru că nici nu-i vede şi întoarse capul. Bandiţii râseră înfundat.

— Face pe fudula, dar pe mine nu mă prosteşte ea. Mă cam pricep eu la femei, zise Halloway şi râse cu hohot.

Kells se înapoia cu o găleată cu apă.

— Ce e, măi băieţi, ce v-a apucat?]i întrebă el.

Amândoi îl priviră cu un aer nevinovat.

— Ce te-a apucat şi pe tine, răspunse Bill.

— Să-ți spun eu şefule: pricina acestei situații e tovarăşa asta neobişnuită. Bill s-a cam aprins; n-are nici o vină. Mai ales când mă gândesc că-i de felul lui cam posac, mă bucur din toată inima.

Kells nu răspunse, se întoarse brusc şi-şi văzu de treabă. Ioana îi zări însă mai de-aproape ochii şi se înspăimântă iar. Nu semănau de loc cu ochii omeneşti; erau numai nişte pete cenuşii, nişte prăpăstii adânci şi de nepătruns, înapoia cărora nu se vedea nimic şi care, totuşi, ascundeau ceva care te îngrozea.

Pregătirile prânzului îşi urmară cursul – cam cu silă şi împotrivire din partea lui Bill şi a lui Halloway – apoi se aşezară să mănânce. Banditții mâncau cu mare poftă, probabil din pricina aerului tare şi a muncii lor încordate; Ioana, sta deoparte pe malul pârâului şi după ce-şi potoli foamea, se întinse la umbra unui tufiş de arini ca să se odihnească. O umbră mare pluti de-a supra: capului ei şi când ridică ochii văzu un vultur care se tot rotea. O cuprinse somnul dar nu se lăsă biruită ci luptă cu înverşunare ca să n-o doboare. Închise numai ochii.

Timpul trecea încet. I-ar fi plăcut mai bine să fie pe drum, călare. Oamenii ăştia erau grozav de domoli şi încetineala lui Kells o întărâta. La urmă tâlharii, nemaiştiind ce să facă, găsiră cu cale să-şi facă de petrecere privind-o într-una. Ioana caut Să-şi potolească dorința de a înfăptui ceva; ştia însă. Că nimic nu-i putea schimba situația în care se afla. Nu se putea însă resemna, deşi pierduse aproape orice nădejde. Ceva – nu ştia nici ea ce – prevestea nenorocire, ceva plutea în aer ca o amenințare. Nechezatul şi tropăitul cailor o treziră şi când se ridică de jos văzu pe bandiți încărcând desagii şi înşeuând caii. Până acum Kells nu-i vorbise de cât de două ori. Ioana îi era recunoscătoare pentru tăcerea lui, pe care însă nu o înțelegea. Părea mereu dus pe gânduri şi atitudinea lui nu se potrivea de fel cu amabilitatea care se citea pe chipul lui. Făcea impresia că e bun şi blajin, vorbea cu o voce blândă, întreaga lui făptură răspândea numai

bunăvoință. Ioana însă ghicea că. Nu era astfel cum voia să arate. Îl muncea un gând. Nu părea sa fie nici remuşcări şi nici vreo altă povară sufletească.

Era poate un proiect, un plan de-o îndrăzneală grozavă, ceva care dădea mult de gândit. Ea se întreba cu îndoială dacă nu cumva era vorba de suma pe care voia s-o ceară pentru răscumpărarea ei.

Când văzu că totul e gata pentru drum, se sculă şi ea. Murgul lui Kells era cam neastâmpărat. Bill întinse Ioanei frâul calului ei şi mâinile lor se atinseră. Era numai din întâmplare, dar Bill îi apucă mâna. Ea şi-o retrase repede înapoi, deşi nu pricepea bine ce se petrecea. Atunci văzu că pe fruntea banditului năvăli un val roşu de sânge. Era o mişcare instinctivă de animal. Banditul o făcu fără să se gândească la ceva. Ioana ghici că el nu putea face altfel. Trăise îndeajuns printre oameni de ăştia sălbatici pentru ca să se ştie că o făcuse fără nici un motiv, fără nici o intenție. Atingerea lui o făcu să se dea înapoi scoțând un țipăt.

Auzi paşi repezi şi o respirație grea şi şuierătoare.

— A, Jac! făcu Bill.

Kells, cu o săritură sprintenă şi sălbatecă fu între ei. Puse apoi mâna pe revolver şi trase în Bill nimerindu-l drept în față. Bill căzu moale la pământ şi rămase nemişcat. De pe frunte i se prelingea sângele. Kells se aplecă o clipă şi lăsă revolverul în jos. Ioanei îi fu frică să nu tragă din nou.

— A, nu, nu! strigă ea. Lasă-l că nu mi-a făcut nimic.

Kells o dădu la o parte. Când o atinse, Ioana avu senzația unei comoțiuni electrice. Fața lui era aceeaşi dar ochii lui erau grozavi. Pe fundul pupilelor cenuşii apăruseră puncte roşii care scânteiau ciudat.

— Încalecă! îi porunci el. Bai nu, treci mai bine pârâul pe jos. Vei găsi vreun vad. Ia-o de-a lungul canionului. Vin şi eu îndată. Să nu încerci să fugi şi nici să nu te ascunzi. Ți-ai înrăutăți situația. Hai, grăbeşte-te.

Ioana ascultă. Trecu pe lângă Halloway care amuțise, o luă la fugă spre pârâu şi sărind din piatră în piatră, trecu pe malul celălalt. Dădu de o cărare pe care porni cu paşi grăbiți.

Nu se uită înapoi. Nici o clipă nu-i trecu prin minte să fugă sau să se ascundă. Ascultai orbeşte, conştientă de existenţa unei forţe care îi stăpânea voinţa. După câtva timp auzi voci şi nechezatul unui cal. Cărarea mergea şerpuind pe lână peretele lateral din stânga al canionului şi o lua apoi de-a lungul pârâului care curgea vâjâind. I se păru că aude detunături de armă şi se sperie fără să ştie de ce. Se opri locului şi ascultă.. Nu putu deosebi nimic în afară de vâjâitul apei şi de freamătul frunzelor mişcate de vânt. Porni mal departe căutând să-şi adune gândurile şi făcând fel de fel de presupuneri relativ la purtarea lui Kells.

Un strigăt puternic o opri în loc. Se uită înapoi. Doi cai tropăiau de-a lungul potecii. Kells îşi ducea de căpăstru calul împreună cu al Ioanei. Ceilalţi doi bandiţi nu se zăreau. O ajunse repede şi Ioana se dădu. La o parte ca să facă loc cailor încărcaţi cu poveri.

— Încalecă! îi porunci Kells aruncându-i frâul. Ea ascultă apoi se uită drept în faţa lui.

— Unde sunt ceilalţi? întrebă ea.

— Am desfăcut tovărăşia cu ei, răspunse el.

— De ce? stărui ea.

— Dacă vrei neapărat să ştii – pentru ca îi cam scoseseşi d-ta din minţi.

— Eu i-am scos din minţi? strigă Ioana cu mirare.

Ochii lui cenuşii cu privirea lor tăioasă o străbătură o clipă apoi se întoarseră, în altă parte. Din intuiţie ea ghici înţelesul cuvintelor lui. Aşa dar o bănuia că ea. Ar fi cochetat cu bandiţii, desigur cu intenţia de a-i înlesni fuga. Fusese numai o bănuială de-a lui, de a cărei netemeinicie se încredinţase după ce privirea lui ageră îi scrutase faţa.

Poate, dacă s-ar face – gândi ea – că nu-i cunoaşte intenţiile, poate că o nevinovăţie şi o neştiinţă i-ar putea fi de folos faţă de omul ăsta ciudat. Se hotărî să încerce punând în joc toată şiretenia şi viclenia ei de femeie, spirit de observaţie şi inteligenţă. Se găsea în faţa unui om cult, dar care ducea o viaţă de bandit, de exilat. Poate că în adâncul sufletului său mai mocneau amintirile unei alte vieţi. Amintiri care ar mai

putea fi trezite. Ioana îşi dădea seama în clipa aceea fugitivă, că ar putea să încerce să afle care erau adevăratele lui intenții față de ea.

— Bill şi tovarăşul lui se gândeau prea mult la... banii pe care îi vor primi pentru răscumpărarea d-tale, urmă Kells cu un râs aspru. Acum înainte la drum. Mă vei urma de aproape.

Ioana apucă pe potecă, în timp ce râsul lui îi suna încă în urechi. Nu cumva râsul lui ascundea o ironie? Şi putea ea să dea crezare unui singur cuvânt rostit de un astfel de om?

În fața sarcinei ce-şi luase de a-l pătrunde se simțea tot atât de neputincioasă pe cât era de neputincioasă în fața situației în care se găsea.

Călăreau acum printr-un canion specific acestui ținut muntos şi poteca şerpuită care trecea pe la poalele pereților de stâncă, era, desigur, foarte puțin umblată. Ioana nu putu zări nici o urmă mai veche, în afară de aceea a unei căprioare sau pantere. Tropăitul sălbătăciunilor prin tufişuri şi fuga iepurilor sau a găinuşelor care se arătau netemătoare, dovedeau sălbătăcia locului.

Trecură pe lângă o colibă de bârne, prăbuşită, care fusese cândva adăpostul căutătorilor de aur şi al vânătorilor. Poteca se sfârşea aici. Totuşi Kells îşi urmă drumul prin canion. După cât putea judeca Ioana, pereții de stânci deveneau tot mai înalți, vegetația tot mai bogată şi regiunea tot mai întinsă. Când, la o cotitură, Ioana putut zări şi al doilea cal încărcat cu desagi şi care părea nedeprins cu munca la care fusese pus, îi bătu la ochi asemănarea cu un alt cal, a cărui înfățişare era, foarte cunoscută ei. Nu putea fi vorba de o impresie trecătoare. Sarcina din spinare o ducea în silă. Nu ştia cum s-o mai echilibreze. Acest fapt o puse pe gânduri şi Ioana cercetă şi mai amănunțit calul. Cu totul pe neaşteptate îi veni deodată în minte că aici era vorba de o asemănare cu calul lui Roberts. Răsuflarea i se opri şi simți din nou frica aceea rece şi mistuitoare. Închise apoi ochii ca să-şi amintească mai bine semnele distinctive ale roibului lui Roberts. La un moment dat, calul întoarse capul şi Ioana

recunoscu bine animalul. Deci, Roberts nu se dusese spre casă. Dovada zdrobitoare o avea. Ea adeverea trista profeție a lui Roberts.

Ioana se simți deodată atât de nenorocită încât îi veni amețeală. Se clătină în şea. Îşi adună ultimele puteri şi toată stăpânirea de sine ca sa se poată ține drept. Lupta împotriva groazei ca împotriva unui animal sălbatic. Cu ochii închişi, lăsă calului grija să-şi găsească drumul. Se încovoia sub năvala acestei descoperiri şi se silea să nu se lase biruită, dar în timp ce-şi învingea slăbiciunea, mintea ei devenea mai ageră, prinzând aspectul schimbat al situației. Îl înțelese pe Kells şi înțelese grozăvia primejdiei ce o amenința. Totul i se arătă lămurit, real, cumplit. Se lăsase înşelată ca un copil, fără vreun motiv adevărat. Toată povestea cu răscumpărarea, era o minciună şi i se păru acum pur şi simplu caraghioasă. Kells o dorise încă din prima clipă. Încercase să-l convingă pe Roberts să i-o lase şi fiindcă nu izbutise îl împuşcase; se scăpase apoi şi de ceilalți doi şi acum Ioana era sigură că auzise într-adevăr mai adineauri împuşcături, înțelese acum pe deplin intenția lui Kells şi acum o vedea limpede în fața ochilor ei: mai rea decât robia, mai grozavă decât chinurile cele mai grozave, mai rea decât moartea – soarta cea mai rea la care se putea aştepta o femeie.

Această situație era tot atât de adevărată precum erau de reale acele poveşti, cărora nu voise nicicând să le dea crezare. Stând cu toți în lagărul lor de munte, adăpostiți oarecum de orice primejdie, văzându-şi mulțumiți de lucru şi plini de încredere în bunătatea omenească, nu puteau lua drept adevărate, zvonurile care povesteau despre întâmplări identice cu cele prin care trecea ea acum. Atacul poştalionului de către hoții de drumul mare, jefuirea şi asasinarea unui căutător de aur mai singuratic, lupte prin cârciumi şi prin potecile din munți şi fugărirea zadarnică spre hotare, întreprinsă de nişte călăreți ageri, care sunt vicleni ca arabii şi iuți ca apaşii – toate aceste fapte ar fi fost de ajuns, chiar şi fără frica de altele şi mai grozave. Adevărata țintă a captivării ei, pe care abia acum o

înțelesese, era efectul unor brutale şi revoltătoare lovituri de pinteni asupra inteligenței şi curajului Ioanei Randle. Trebuia să pună în joc toată prefăcătoria felină, iscusită, diabolică, de care dispune o femeie, trebuia să-l încânte, să-l înşele, să-l ucidă – sau să se omoare. Nu era dintre femeile care să se lase târâtă de un bandit în pustietatea munților, unde să-i împlinească poftele. Groaza şi dezgustul pătrunseseră adânc în sufletul ei şi dăduseră la iveală puteri nebănuite, puteri de care nu avusese nevoie niciodată, la vârsta ei de până atunci. Nu mai simțea nici un fel de frică. Se ştia în stare de a se măsura cu el. Ea singură îi ieşi înainte. Avea simțământul că de-abia acum devenise femeie şi că până atunci fusese o copilă, fără minte, care visase întâmplări de odinioară, anterioare naşterii ei şi aventuri, fantastice dintr-un viitor apropiat. Ura, ciuda şi mândria de femeie jignită nu erau singurele care alcătuiau taina curajului Ioanei Randle.

CAPITOLUL IV.

Ioana Randle călărea tot mai departe străbătând canionul până-n capăt, intrară apoi printr-o trecătoare într-al doilea canion, dar niciodată nu-l lăsă pe Keliş să-i privească în ochi, până ce nu-i pieri orice urmă de îndoială că ochii ei i-ar putea trăda curajul, puterea şi taina ce-i stăpânea sufletul.

Veni un timp când drumul deveni atât de stâncos şi de greu, încât trebui mai întâi să se gândească la. Bietul cal şi la propria-i siguranță. Kells coti pe un tărâm atât de plin de blocuri de stânci, încât uneori trebui să-l urmeze pe jos. Acest ținut stâncos şi sălbatec părea că se întinde la nesfârşit. Vulpi şi lupi tropăiau prin luminişuri şi cercetau în ascuns pe drumeți. De jur împrejur se înălțau numai vârfuri semețe de munți.

Era aproape de înserat când Kells începu să coboare în vale.

Călătorind în zig-zag peste prăpăstii roase de furtuni şi peste platouri pline de mărăcini, tot mai la vale în adâncul canionului.

Un vârf singuratic de munte pe care se răsfrângea soarele în asfințit, se contura desluşit pe albastrul cerului, când în sfârşit, Kells, îşi opri calul pentru odihnă. Şi cu aceasta se sfârşi cea mai lungă călătorie pe care o făcuse Ioana vreodată, într-o singură zi. Suise şi coborâse, străbătând prin cărări nepătrunse încă. Ioana nu mai avea aproape deloc simțul orientării. Se simțea amețită. Locul pe care poposiseră, era cel mai sălbatic şi cel mai frumos pe care-l văzuse vreodată. Aici, era începutul unui canion îngust, cu pereții stâncoşi şi scunzi învăluit într-un belşug de iarbă, de trandafiri sălbateci, de sălcii, de molizi şi tufişuri de mosc. Căprioarele stăteau printre copaci, cu urechile lor lungi, ciulite, nemişcate, curioase, blânde ca nişte animale de casă. Dungi mişcătoare alunecau pe iarba înaltă, vestind drumul vietăților mai mărunte, care o zbugheau în grabă. Apoi, Ioana

zări sub un copac imens, care se-nălța până la peretele care mărginea canionul o colibă de buşteni. Era clădită de curând, căci capetele unor grinzi aveau încă culoarea galbenă. Nu semăna deloc cu colibele vânătorilor sau căutătorilor de aur, pe care le văzuse în călătoriile făcute cu unchiul ei. Dintr-o privire repede şi pătrunzătoare, Ioana îşi întipări toate particularitățile decorului. Kells descălecase şi se apropia de ea. El o privi deschis în față, deşi nu i se uită de-a dreptul în ochi.

— Sunt obosită – aproape prea obosită, ca săi pot descăleca, îi zise ea.

— Atâta drum prin stânci şi mărăciniş, suind şi coborând! Fără, să spui nici cârc! strigă el plin de admirație. Eşti tare, fetițo!

— Unde suntem?

— Acesta este Lost Canon. Puțini oameni au trecut pe-aici. Şi aceşti puțini – sunt tovarăşii mei. Socot să te adăpostesc aici.

— Până când?

— Ei, până ce... până ce voi primi banii pentru răscumpărare, răspunse el tărăgănat.

— Ce sumă ceri?

— Acum prețuieşti o sută de mii în aur curat... Dar, poate, cândva, îți voi reda libertatea şi pe mai puțin.

Simțirea ascuțită a Ioanei prinse sensul prea puțin ascuns al acestor cuvinte.

— O! Sărmanul unchi. Niciodată, niciodată, nu va avea el atâta bănet..

— Ba cu siguranță că o să-l aibă, răspunse Kells răstit.

Apoi îi ajută să descalece. Era țeapănă şi stângace şi îi alunecă în brațe. Kells o atinse uşor, purtându-se ca un om de lume şi astfel trecu pentru Ioana prima clipă de chin a martirului ei. Intuiția ei o îndrumase bine Kells putea fi un ticălos şi desigur că nici nu era altceva, dar prezența unei fete ca ea, deşi îi ațâța atât de mult poftele, făcuse să-i reînvie în suflet, amintirea altor timpuri, când mulțumită obârşiei, educației şi obişnuinței, fusese cu totul alt om. Felul

lui de a se purta, precum şi încercările nemernicului de Bill, erau cu totul involuntare şi scăpau de sub controlul său. Tocmai această împrejurare. Neglijată, această verigă şubredă de lanț, care-l lega pe Kells de trecutul său, de viața lui mai omenoasă, îi dădu Ioanei un curaj nemăsurat şi îi schița conturul jocului riscat pe care trebuia să-l joace.

— Sunteți un bandit plin de cavalerism, îi spuse ea. El păru că nu aude sau că nu observă răspunsul ei; ochii lui o măsurau din cap până în picioare; apoi se apropie de ea, poate numai pentru ca să compare înălțimea ei cu a lui.

— Nici nu credeam că eşti atât de înaltă, mi-ajungi aproape până la umăr.

— Da, sunt înaltă şi uscățivă.

— Uscățivă! Nu-i adevărat! Ai un cap minunat: înalt, mlădios, puternic; semeni cu o amazoană, pe care am cunoscut-o cândva... Eşti frumoasă, nu ştiai.

— Nu prea. Prietenii miei nu îndrăznesc să mă linguşească. De la d-ta însă voi fi nevoită să le primesc. Dar nu m-am aşteptat să primesc complimente de la Jack Kells, din legiunea graniței.

— Legiunea graniței? De unde ai scos şi numele ăsta?

— Nu l-am auzit de nicăieri. L-am scornit singură.

— Ei, dar asta e o descoperire de care mă voi folosi. Cum te cheamă pe numele de botez? Îl auzisem pe Roberts chemându-te..

Ioana simți cum i se strânge inima, dar nici nu clipi.

— Mă numesc Ioana.

— Ioana!

O apucă de umeri cu mâinile lui grele şi grosolane şi o întoarse cu fața spre el.

Din nou îi simții privirea ciudată ca reflexul unei raze de soare pe o întindere de gheață. Trebui să-l privească. Şi aceasta fu pentru ea cea mai grea încercare. Ceasuri întregi se pregătise, se oțelise, îşi încordase la extrem toată sensibilitatea şi acum se rugă ia Dumnezeu şi îl privi repede în ochi. Două ferestre ale unui iad întunecat. Şi ea privi țintă în acest suflet negru şi pustiu şi în ochii ei nu se putea citi

decât sfiiciunea, frica şi naivitatea unei, fetițe nevinovate şi neştiutoare.

— Ioano. Ştii de ce te-am adus aici?

— Da, desigur; mi-ai spus doar, răspunse ea cu voce sigură. Vrei să obții pentru mine o sumă de răscumpărare... şi tare mi-e teamă c-o să trebuie să mă expediezi acasă, fără să capeți măcar un gologan.

— Ştii prea bine ce am să fac din tine, reluă el cu o voce răguşită.

— Ce să faci cu mine? repetă ea fără să clipească. Asta nu mi-ai spus-o... şi eu nu m-am gândit încă la asta... Dar n-ai să-mi faci nici un rău, nu-i aşa? Nu sunt eu de vină dacă nu se vor găsi bani destui cu care să-mi recapăt libertatea.

El o zgudui. Expresia feții se schimbă, deveni mai posomorâtă.

— Ştii, ce cred?

— Nu.

Luându-şi un aer mai îndrăzneț, încercă să scape de sub strânsoarea brațului său. El o reținu însă cu mai multă putere.

— Câți ani ai?

— Am şaptesprezece ani, răspunse ea. Nu spunea însă adevărat. Era o minciună, pe care buzele ei, obişnuite odinioară să disprețuiască orice înşelătorie, o scăpare.

— Şaptesprezece! strigă el uimit. E adevărat?

Ea ridică bărbia în mod disprețuitor şi rămase mută.

— Dar bine, eu te credeam femeie! Îți dădusem douăzeci şi cinci de ani sau cel puțin douăzeci. Şaptesprezece ani cu un astfel de corp! O fetiță – un copil neştiutor.

Apoi îi dădu drumul aproape violent, ca şi cum îi era necaz pe ea sau pe el însuşi. Şi se-ndreptă spre cai. Ioana porni spre colibă. Încordarea şi excitarea acestei ciocniri îi pricinuise o slăbiciune în membre, de îndată însă ea nu mai fu sub privirea ochilor lui şi cu convingerea că intenția ei fusese bine atinsă, îşi redobândi siguranța. Probabil, ba chiar sigur că va trebui să treacă prin multe încercări cu mult mai grele, decât aceasta; îşi dădu însă seama că niciodată nu va

mai trece prin primejdia de a-şi trăda teama, priceperea şi adevărata ei personalitate, ca cea de acum.

Decorul captivităţii ei izolate, avea asupră-i un farmec deosebit. Era însă ceva – şi ea se înfiora – care-i spunea că în această văgăună pustie i se va întâmpla ceva. Sub pomul de mosc erau adunate câteva pietre mai netede alcătuind o bancă grosolană, iar pe alături curgea un pârâu repede şi lat cu apă limpede. Ioana observă ceva alb pe trunchiul copacului şi se apropie. Era asul de cupă prins de coajă printr-o mulţime de găuri de gloanţe; fiecare gaură în parte atingea cupa cea roşie şi un glonţ o găurise drept în mijloc. Sub cercul găurilor de gloanţe era mâzgălit cu creionul un nume: „Gulden". Numai cu câteva seri înainte, când Jim Cleve o speriase cu numele lui Kells şi a lui Gulden, îşi putuse cu greu închipui că era vorba de făpturi adevărate, pe care le va întâlni cândva şi de care va trebui să se teamă. Acum însă, iată, se afla în mâinile unuia din aceşti oameni. Ar fi vrut să-l întrebe pe Kells, cine şi ce fel de om era acest Gulden. Coliba de buşteni era un şopron gol, fără vatră şi fără ferestre, iar podeaua o alcătuia un strat de crăci uscate şi putrede. O potecă de abia vizibilă ducea de la uşă de-a lungul canionului. Oricât de puţin s-ar fi priceput Ioana la recunoaşterea urmelor, totuşi ar fi putut spune cu siguranţă că acest drum numai fusese călcat de luni de zile, de vreo copită! Într-adevăr, Kells o târâse într-o ascunzătoare, una dintre acele ascunzători despre care gura satului povestea, că erau vizitate numai de şoimii de pe piscurile de la hotare, Ioana ştia că numai un indian ar fi putut urmări potecile întortocheate şi stâncoase, prin care Kells o adusese până aici. Consăteni ei nu ar putea da nici când de urma acestei ascunzători.

Urmările călăritului îndelungat începură să se ivească; era înfierbântată, plină de praf, zgâriată; părul îi era ciufulit, rochia ruptă.

Se duse spre şeaua ei, pe care Kells o luase de pe ponei, deschise geanta ce atârna de ea şi-şi numără, avutul. Era destul de puţin, dar, acum, având în vedere această

sălăşluire silită în sălbătăcie, toate căpătau o valoare nepreţuită. Între altele avea un prosop, săpun, perie de dinţi, oglindă, pieptene şi perie, un şal roşu şi mănuşi. Îşi aminti cât de rar obişnuia să poarte geanta asta la şea; atribui faptul că o avea, întâmplării, însă trebui să recunoască înveselită că şi cochetăria contribuise oarecum. Cu geanta în mână se duse spre un bolovan neted de pe malul pârâului, îşi suflecă mâinile şi începu să se gătească. Se pieptănă cu îndemânare şi-şi împleti părul astfel, cum obişnuia pe vremea când avea şaisprezece ani. Apoi se ridică hotărâtă şi porni spre Kells, care era ocupat cu despachetatul.

— Vreau să-ţi dau o mână de ajutor la pregătirea cinei, zise ea.

El stătea în mijlocul bagajelor învălmăşite, pe care le dăduse joc de pe cal. Ridică ochii la ea, privi braţele rotunde, puternice şi pârlite şi obrazul, care din pricina ştersăturii puternice devenise trandafiriu.

— Ei, dar şti că mi te-ai făcut frumoasă!

Spuse aceste vorbe, plin de admiraţie, cu un entuziasm sincer, fără nici un gând ascuns sau vreo aluzie răutăcioasă.

— M-ar bucura, dacă aceasta ar fi adevărat, dar mai bine să nu mai vorbim despre astfel de lucruri, răspunse ea simplu.

Apoi începu să-i ajute cu mişcări repezi şi dibace la descurcarea acelui talmeş-balmeş pe care îl făcuse calul neînvăţat, din bagajul ce purtase în spinare. Şi după ce totul fu într-o oarecare ordine, se apucă de frământat coca de. Pesmeţi, în timp ce el aprindea focul. Părea că îndemânarea şi nu bunăvoinţa ei, îl supusese. Vorbea foarte puţin, dar privirea îi era adesea îndreptată asupra ei. Din când în când, cădea într-o meditare care-l face să uite de tot ce se petrecea împrejur.

Pentru el situaţia era nouă şi ciudată. Câteodată Ioana izbutea să-i citească gândurile dar adeseori era pentru ea o problemă. Ghici însă ce privelişte îi oferea: cu braţele pline de făină şi îngenunchiată lângă tăvile cu pâine, bănui cam ce schimbări puteau pricinui o fată. În astfel de împrejurări şi

cât de ciudat părea, că această. Fată, în loc să. Zacă țeapănă şi ciufulită sub un copac plângând că vrea acasă, lua numai latura cea bună a acestei triste situații, dându-i astfel o întorsătură uimitor de priincioasă.

În curând se aşezară față în fată, stânci turceşte pe muşama şi începură să mănânce, aceasta era desigur cina cea mai ciudată la care lua parte – era ca un vis, care o chinuieşte cu primejdii grozave, în timp ce ştie prea bine că visează şi că. În curând se va deştepta.

Ioana se duse spre banca de lângă copac în apropierea focului din lagăr. Un amurg trandafiriu adumbrea canionul. Pe înălțimile îndepărtate murea ultima văpaie a apusului. Nici o adiere, nici un şopot, nici o mişcare: Ioana era dusă pe gânduri şi se-ntreba pe unde oare putea fi Jim Cleve în clipa aceea. Adeseori stătuseră împreună în amurg. O cuprinse o ciudă absurdă pe el. Şi cu toate că ştia că numai ea era vinovată, îi puse în sarcină lui, situația chinuitoare în care se afla. Apoi se gândi deodată la unchiul ei, la casa ei, la buna ei mătuşe, care se îngrijea atâta de ea. E drept, erau atâția, care sufereau din pricina ei. Se simți îngrijorată de acei oameni buni decât de ea însăşi. Acest simțământ o făcu să-şi piardă, pentru o clipă curajul. Părăsită, pierdută, copleşită de o năvală de griji, de o teamă subită şi lipsită deodată de orice urme de speranță, îşi plecă capul pe genunchi şi-şi acoperi fața. Lacrimile îi aduseră o uşurare. Uită de Kells şi de rolul pe care trebuia să-l joace. Dar curând totul îi reveni în minte – când mâna lui o atinse grosolan.

— Plângi? întrebă el răstit.

— Dar ce, crezi că râd? îi răspunse Ioana.

— Isprăveşte cu plânsul.

— Nu – nu pot – trebuie să plâng puțin. Mă gândesc acasă – la oamenii care mi-au ținut loc de părinți – încă din cea mai fragedă copilărie. Nu m-am plâns pe mine. Ei însă vor fi atât de nenorociți. Mă iubeau atâta!

— Nu ajuți nimic cu plânsul.

Atunci Ioana se ridică; nu mai trebuia să fie sinceră şi să se uite pe sine, ci deveni din nou femeia vicleană ce-şi

propusese să fie. În lumina stinsă a amurgului, se apropie şi mai mult de el.

— Ai iubit vreodată? Ai avut vreodată o soră – o fată ca mine.

Kells dispăru cu paşi mari în întuneric.

Ioana rămase singură. Nu ştia dacă, neatenția, dispoziția şi felul lui de a se purta era un semn bun sau rău. Totuşi spera şi se ruga, ca toate acestea să aprindă în sufletul lui. Măcar o scânteie de bunătate. Numai de i-ar reuşi să-şi ascundă în fața lui teama de oroarea ce o simțea pentru el şi pentru gândurile lui ca şi faptul că îi ghicise toate planurile. Ațâță focul care începu să pâlpâie vesel. Lemne avea îndeajuns. Se temea de beznă şi de noapte. De altfel şi aerul se răcorise. Îşi aşeză astfel şeaua şi păturile lângă foc ca să stea cât mai comod, pentru a aştepta înapoierea şi destăinuirile lui Kells. Îşi dădu seama cu mirare că nu mai simțea nici un fel de frică față. De el, dar nu putea şti de ce. În curând îi auzi paşii alunecând prin iarbă şi apoi răsări deodată din întuneric. Ducea o sarcină de lemne pe umăr.

— Ți-ai biruit supărările?

Privi spre ea.

— Da! îi răspunse Ioana.

Kells se aplecă spre un tăciune şi-şi aprinse pipa, apoi se aşeză puțin mai de o parte de foc. Flăcările aruncau o lumină vie pe statura lui şi în lumina aceea nu mai apărea nici amenințător şi nici rău. O întrebă unde se născuse şi după ce primi răspunsul îi puse îndată o a doua întrebare. Şi aşa urmă mai departe, până ce Ioana ghici că pe el nu-l interesa atâta lucrurile ele care o întreba, ci mai mult prezența, vocea, personalitatea ei. Întrevăzu în el senzația singurătății şi cât era de hămesit de un sunet omenesc.

Auzise adesea pe unchiul ei povestind despre singurătatea focurilor – de noapte şi cum oamenilor care lucrează sau se rătăcesc. Prin singurătate, li se pare că văd în cenuşa stinsă chipuri dragi şi că aud în jurul lor glasuri scumpe lor. La urma urmei şi Kells era o făptură omenească. Şi ea vorbi mai mult ca niciodată, veselă, drăgălaşă şi cu un belşug de

cuvinte îi povesti întâmplări, din copilăria şi tinereţea ei agitată – toate grijile şi lucrurile, ba chiar şi unele visuri – pe care le avusese până în clipa când venise în satul Hoadey.

— Şi desigur că ai lăsat pe acolo unul sau mai mulţi drăguţi? întrebă el după o tăcere scurtă.

— Da?

— Câţi oare?

— Un lagăr întreg, răspunse ea râzând, dar admiratori cred că ar fi un nume mai potrivit pentru ei.

— Vasăzică încă nu e nici unul preferat.

— Nu, nu!

— Cum ţi-ar plăcea dacă – să zicem aşa – dacă te-aş reţine aici, în sălbătăcia asta, pentru totdeauna?

— Nu mi-ar plăcea de loc, răspunse Ioana. Desigur că această viaţă liberă de tabără, ca cea de acum, nu mi-ar displăcea. Dacă cei de acasă ar şti că trăiesc, că sunt teafără şi că sunt în siguranţă. Îmi plac mult locurile singuratice. Un locşor aşa, cam ca ăsta, am visat adesea. Ţi se pare că eşti atât de ascuns privirilor – atât de complet închis între aceşti pereţi stâncoşi şi atât de împresurată de întuneric. Atât de tainic şi de plăcut. Iubesc stelele. Le înţeleg graiul. Şi vântul prin sălcii! Ascultă cât de încet se tânguie. Toate acestea mă ademenesc. Mâine îmi va plăcea şi mai bine aici, numai dacă nu voi avea supărări. Nici nu sunt încă coaptă la minte. Mă caţăr prin copaci şi alerg după păsărele şi Iepuri îmblăniţi şi dulci, plini de teamă şi plângând după mamele lor. Dar pentru nimic în lume nu aşi face vreun rău unui astfel de animal. Sunt pur şi simplu neînstare să fac rău oricărei fiinţe. Până nici calul nu pot să-l lovesc cu pintenii. Ah! Urăsc orice durere!

— Eşti o fată ciudată. Cum de trăieşti aici, în acest ţinut de graniţă? zise el.

— Nu mă deosebesc cu nimic de celelalte fete. D-ta nu cunoşti fetele.

— Pe una am cunoscut-o odată foarte bine. Mi-a pus funia de gât, răspunse el înverşunat.

— O funie!

— Da, funia călăului, o funie de spânzurătoare. Dar i-am stricat eu socotelile!

— Oh! O fată bună?

— Rea! Rea până în cel mai tainic colț al inimii ei negre – tot atât de rea ca mine! strigă el cu o patimă înăbuşită dar sălbatică.

Toana tremura, Kells păru deodată cu totul schimbat, întunecat ca moartea. Nu putea să-l privească, dar trebuia neapărat să vorbească mai departe.

— Rău? Dar nu-mi faci de loc impresia unui om rău – numai prea violent, sau mai bine zis, prea sălbatic. Povesteşte-mi ceva despre d-ta.

Îl zguduise adânc. Pipa uitată, îi căzu din mână. În văpaia flăcărilor văzuse desigur chipuri şi fantome din trecut.

— De ce nu? zise el. De ce să nu fac oare acum ceva ce ani de-a rândul mi-a fost cu neputință – să-mi uşurez inima? Nu poate să-mi strice să o fac față de o fată, care niciodată nu va mai avea ocazia să le repete cuiva… Am uitat totul? Doamne… nu! Ascultă ca să ştii că nu sunt rău. Nu mă numesc Kells. M-ara născut în ținutul de la răsărit şi tot acolo am mers la şcoală până ce am fugit. Eram tânăr, dar ambițios şi sălbatic. Am fugit – am furat – şi ara venit acum câțiva ani aici în West în câmpurile aurifere ale Californiei. Acolo mă făcui căutător de aur, minier, jucător, bandit – hoț de drumul mare. Aveam instincte rele ca orice alt om, dar acei ani sălbatici le făcură să sporească. Nu mai aveam nici o alegere. Răutatea, aurul, sângele – totul e una şi aceeaşi. Întreprinsei hoții ce mintea nu şi le pot închipui până ce nici un loc, oricât ar fi fost de ascuns nu-mi mai oferea siguranță. Urmărit şi hărțuit străpuns de gloanțe şi mort de foame – şi gata să atârn în spânzurătoare! Şi acum sunt Kells – din trupa aceasta de bandiți, pe care ai numit-o legiune de graniță! Toate hoțiile imaginabile le-am făcut – dar cea mai grozavă dintre toate – mă urmăreşte şi astăzi şi-mi produce chinuri îngrozitoare.

— Ah, vorbeşti atât de înspăimântător! strigă Ioana. Ce să cred eu acum? Te compătimesc. Dar nu cred toate astea. Ce

crimă grozavă te urmăreşte? Ah! Ce s-ar putea întâmpla oare în această noapte – aici în acest canion singuratic – unde nu mai e nimeni afară de mine, în apropiere?

Kells se sculă întunecat şi înfricoşător.

— Fato, zise el răguşit, în noaptea asta – în noaptea asta - … ce ai făcut din mine? Încă o zi şi voi fi cuprins de dorința de a mă purta bine cu tine, în loc de rău. Înțelegi asta?

Ioana se aplecă cu mâinile întinse şi cu buzele tremurânde, în lumina focului, biruită de această rămăşiță de onoare bărbătească şi de bănuiala patimei întunecate ce-i insuflase.

— Nu, nu – nu înțeleg nimic – dar nici nu cred nimic! strigă ea. De ce mă înspăimânți aşa? Sunt doar singură, singură de tot cu d-ta. Ai spus că voi rămâne neatinsă. Ah, nu, nu!

Amuți deodată şi căzu zdrobită. Probabil că el nu auzise decât ultimele cuvinte ale strigătului ei căci începu să umble de colo până colo, în cercul de lumină al focului. Tocul revolverului se legăna de coapsă. În ochii Ioanei, deveni un monstru întunecat. O intuiție uimitoare a capacității ei de înțelegere pe care o trezise în sufletul ei această oră, o făcu să se teamă de biruința fiarei din pieptul lui Kells, chiar acum, când lupta cu ultima rămăşiță a bărbăției lui, împotriva acelei fiare. Drăgălăşenia şi naivitatea ei feciorelnică nu făcuseră altceva decât să-l biciuiască, cu fantomele amintirilor moarte. Nu se da bătut şi nici învins.

Trebuia să capete revolverul să-l omoare sau… Alternativa însemna propria ei moarte. Şi acum sta aplecată şi-şi aduna pe îndelete toată împotrivirea uşor de biruit a femeiei, aşteptând să facă sforțarea disperată care să-i aducă mântuirea.

CAPITOLUL V.

Kells se învârtea ele colo până colo cu pas tărăgănat. Părea o umbră neagră, mută, cu capul plecat ca şi când în preajma şi deasupra lui ar fi pândit un cârd de demoni şi furii agitate.

Ioana privea la omul ăsta cu o atenție chinuitoare, îl vedea copleşit de povara apăsătoare a gândului de a se simți laş, scârbit de sine şi în sufletul ei se trezi şi o uşoară compătimire şi ură în acelaşi timp. Se gândea la stăpânirea pe care trebuie să şi-o impună în toate aceste ceasuri de drum pe care le făcuseră împreună şi în adâncul sufletului îi era recunoscătoare. Totuşi era în aşteptare, nemişcată şi mută, stăpânindu-şi cu hotărâre nervii.

Se rezemă de şea, înfăşurată în pătură, cu ochii deschişi mari şi cu toate că gândul care i se înfipsese în minte – unul şi acelaşi gând, înspăimântător şi grozav – n-o părăsea nici o clipă, vedea pâlpâirea flăcărilor şi umbrele plutitoare desenându-se pe pereții de stâncă sub sclipirea rece şi nemiloasă a stelelor?

Tăcerea o apăsa. Canionul ăsta întunecat părea să fie sfârşitul pământului. Se – simțea înconjurată de munți înalți până la cer, nesfârşiți; părăsită de lume într-o criptă neştiută de nimeni.

Kells s-apropie pe nesimțite, cu paşi înăbuşiți şi se aplecă peste ea. Chipul lui era o pată întunecată şi nedesluşită, dar trupul ca al unui lup gata să se. Repeadă asupra prăzii. Se aplecă tot mai mult, încet, încet… Ioana îi văzu revolverul de la coapsă bălăbănindu-se, îl văzu negricios şi lămurit în văpaia focului şi o lumină rece. Albăstruie sclipi brusc. Trupul lui Kells era acum atât de aproape încât Ioana putu desluşi în privirea lui o flacără vie, tremurătoare. Se uită țintă în ochii lui, neînfricată şi fără să clipească. Respirația lui era şuierătoare. O clipă păru nesfârşită, o privi aşa, apoi se ridică şi porni iar a se învârti în preajma focului.

Pentru Ioana timpul trecea acum fărâmițat în clipe, acum

în ceasuri nesfârşite, când, i se părea că din fiecare părticică de loc, Kells o să se năpustească asupra ei fără putinţă de împotrivire. El o vedea stând cu ochii mari deschişi şi trează; privirea lui întunecată se oprea o clipă la trupul ei mlădios, apoi pornea iar să rătăcească în bezna nopţii. Uneori Ioana nu-i mai auzea paşii; atunci, nervii ei se încordau puternic şi asculta cu spaimă, aşteptându-se să-l vadă năvălind asupra ei din întunecime ca o panteră.

Uneori Kells dregea focul şi flăcările zvâcneau cu putere, alteori îl lăsa să se potolească cu totul. Clipele astea erau grozave pentru Ioana. I se părea atunci că noaptea se făcea părtaşa duşmanului ei de moarte. Se ruga să vie zorile, deşi ştia că ziua nu-i aduce, nici o nădejde. Va mai putea ea îndura ceas de ceas aceleaşi chinuri? Erau clipe în care tremura ca o frunză în vânt, când auzea bătăile inimei şi când şi un copil i-ar fi văzut disperarea. Alteori i se părea totul grozav, ireal, imposibil, ca într-un vis urât. Dar când îl vedea pe Kells în apropiere sau strecurându-se prin întuneric ca o pisică pândind un şoarece, se simţea iar tare şi în stare de apărare; atenţiunea şi privirea ei se aţinteau atunci cu o putere ciudată şi rece la revolverul de pe coapsa lui.

Peste noapte Kells lipsi o vreme mai îndelungată. Lipsa lui o făcu şi mai bănuitoare. În sfârşit întunericul pustiu al canionului se transformă într-un cenuşiu tulbure. Se apropiau zorile. Noaptea grozavă şi nesfârşită în care se transformase în femeie, se ştergea, dispărea cu totul. Ioana nu închisese o clipă ochii.

Când se lumină de ziuă se ridică de jos. Ceasurile nesfârşite în care stătuse nemişcată jos la pământ îi înţepenise muşchii. Începu să umble ca să-şi dezmorţească trupul. Kells se ridicase şi el. Era încruntat şi tras la faţă. Îl văzu ducându-se la pârâu, spălându-se pe obraz şi pe mâini cu gesturi violente, apoi apropiindu-se de foc ca să-l înteţească. Întreaga lui făptură părea plina de o asprime pe care nu o avusese în ajun…

Ioanei i se păru apa rece ca gheaţa – un balsam pentru fierbinţeala pe care o simţea în tot trupul – când băgă de

seamă că el nici nu se mai sinchiseşte de ea, înainta cu paşi tărăgănați până la locul unde izvora pârâiaşul, la vreo sută; de paşi de lagăr, totuşi în raza vederii lui. Ioana îşi căută calul dar nu-l găsi nicăieri. Se hotărî să fugă la cel dintâi prilej, fie pe jos sau călare, de ar fi trebuit să o ia razna prin munți până ce ar cădea undeva moartă de foame şi oboseală, numai să sfârşească odată cu chinurile astea grozave. Ziua ar mai fi poate de suportat, dar încă o noapte ca acea trecută ar face-o să-şi piardă mințile. Dusă pe gânduri şi plănuind o scăpare, şezu jos pe o lespede. Tresări speriată când îl auzi pe Kells strigând-o pe nume. Îşi îndreptă paşii agale spre lagăr.

— Nu vrei să mănânci? o întrebă el.

— Nu mi-e foame.

— Trebuie negreşit să mănânci, chiar de ți s-ar opri mâncarea în gât, îi porunci el.

Ioana şezu jos şi Kells îi aduse de mâncat şi de băut. Îi ocolea privirea şi băgă ele seamă că nici el nu se uită la ea. Pe cât fuseseră de despărțiți în ajun, acum păreau şi mai îndepărtați unul de altul. Ioana mancă în silă cât putu să dea jos pe gât, apoi împinse rămăşițele la o parte. Părăsi lagărul şi porni să-şi târască paşii de colo până colo, fără nici o țintă şi fără să privească ceea ce ochii ei vedeau. O apăsa un. Fel de umbră care plutea parcă de-a supra ei ca prevestirea unei catastrofe, o clipită care se apropia înaintând din cuprinsul ceasurilor care se perindau. Aci se aşeza pe o lespede de piatră, aci se rezema de trunchiul unui copac, apoi pornea iar în neştire. Îşi simțea nervii istoviți până la prăbuşirea întregei ei ființe.

Se petrecu atunci un fenomen ciudat. La glasul limpede şi sonor al lui Kells care o chema, simți renăscându-i energia şi nervii încordați şi pregătiți pentru orice avea să vie. Îl văzu apropiindu-se. Chipul lui îşi reluase expresia prietenoasă, uşurat de înlăturarea în aparență a unor intenții avute. Ioana îl privi în ochi şi citi în ei grozava dezlănțuire a patimei care îl stăpânea.

O apucă de braț şi o trase cu o singură smucitură spre el.

— Trebuie să-mi plăteşti răscumpărarea.

Se purta cu ea astfel ca şi când s-ar fi aşteptat la împotrivire, dar ea lăsă în jos pleoapele ca să-şi ascundă privirea. El îi puse un braț pe umeri şi mai mult târând-o, o duse spre coliba de bârne.

Ioana văzu cu o limpezime. Înfiorătoare ramurile copacilor şi, floricelele din iarba de sub picioarele ei, apoi crăcile uscate şi putrede de de-a supra capului. Era înlăuntrul colibei.

— Fato, sunt flămând... de tine! gâfâi el răguşit. O întoarse apoi spre sine şi o cuprinse în brațe ca şi când ar fi sălăşuit în el firea unui sălbatec care trebuie să-şi manifeste simțurile prin sălbăticie.

Ioana se împotrivi slab; se zvârcolea ca un şarpe ca să-şi vâre brațul sub al lui pe când ei o cuprindea de gât. Apoi se lăsă moale. Kells o strânse la piept, o îndoi pe spate, îi ridică cu o mână aspră şi lacomă capul. Ca un ieşit din minți o sărută cu buzele aprinse şi tremurătoare. Ioana se simțea orbită, năruită. Dar hotărârea ei era tot atât de repede, sigură şi minunată pe cât era de năvalnică patima lui. Mâna ei pipăi întâi cingătoarea de care era agățat revolverul. Cu o repeziciune fulgerătoare mâna îi alunecă de pe cingătoare. Degetele atinseră răceala fierului, se încleştară puternic, alunecară mai jos, tot mai jos, fără şovăire şi cu precizie, ca să atingă cocoşul. Apoi, cu o energie disperată, deopotrivă cu a duşmanului, trase revolverul din tocul lui. Ridică arma şi închise ochii. Fără voință, îndura sărutările lui – sărutările mistuitoare ale bărbatului lipsit de amar de ani de buzele delicioase, dulci şi dătătoare de viață ale femei.

Ioana apăsă cocoşul revolverului. O detunătură înăbuşită, seacă, răsună. Simți un miros de praf de puşcă gâdilându-i nările. Mâna lui Kells se încleşta mai tare, apoi încleştarea slăbi cu o repeziciune ciudată. Ioana se împletici, se desprinse din brațele lui cu pleoapele strâns lipite. Un răcnet grozav ieşi de pe buzele lui – un răcnet de moarte. Ea tresări. Când deschise ochii îl văzu şovăind, prăbuşindu-se ca lovit de trăsnet, ca o fiară izbită în creştet, ca un lup prins într-o capcană de oțel. Mâinile, lui pline de sânge se desprinseră de

pe şoldurile ei şi în cutremurarea lor stropii de sânge se împrăştiară pe pereți, pe crăcite uscate şi putrede ale acoperişului. De-abia acum păru el că înțelege şi, întinse spre ea mâinile lui însângerate.

— Dumnezeule! gâfâi el. M-ai împuşcat… M-ai tras pe sfoară… fato… Pisică vicleană… Dă-mi revolverul…

— Nu te mişca… auzi? Nu mişca ori te-mpuşc! strigă ea.

CAPITOLUL VI.

Când Ioana îşi veni în simţiri, se văzu întinsă cu jumătatea corpului în afara colibei, iar pe de-a supra capului ei plutea un noruleţ de fum. Aproape în aceeaşi clipă îşi aduse aminte cu spaimă de cele petrecute. Stătu nemişcată şi ascultă. Nu se auzea decât clipocitul şi şopotul blând al pârâiaşului. Aşadar, Kells murise. Şi grozăvia faptei ei se amestecă cu un sentiment de adâncă uşurare, sentimentul eliberării care justifica în ochii ei înfăptuirea unui lucru care a fost sortit să fie.

Se ridică de jos ferindu-se să se uite în colibă şi se îndepărtă. Soarele se apropia de asfinţit. Cum de trecuseră aşa de repede ceasurile?

— Trebuie să fug, zise ea. Gândul ăsta o însufleţi. Puţin mai la vale, în canionul îngust, caii păşteau. O luă repede, pe cărare, trudindu-se să ia o hotărâre: pe care drum s-apuce? Să ţie poteca înainte sau să încerce să fugă pe drumul pe care o târâse banditul? Se hotărî pentru cel din urmă. Îşi zicea că dacă va căuta să se ţie pe urmele cailor şi după anumite lucruri pe care şi le întipărise în minte, lucru va fi mai uşor de îndeplinit. Se simţea în stare să se supună ispitei. Îşi apucă căluţul de căpăstru şi se întoarse la lagăr.

— Ce să iau cu mine? se întrebă ea. Numai câteva lucruri trebuincioase: o pătură, o desagă cu pâine şi carne şi un bidon cu apă. Poate că va avea nevoie şi de o armă. În afară de revolverul cu care ucisese pe Kells, nu exista alta. I se părea cu neputinţă să pună mâna pe obiectul ăsta grozav. Şi fiindcă numai cu preţul ăsta îşi putuse recăpăta libertatea, nu-i era îngăduit să se lase stăpânită de astfel de slăbiciuni femeieşti. Păşi hotărâtă spre colibă, dar când ajunse la uşă, paşii îi deveniră şovăitori. Revolverul zăcea acolo unde îl azvârlise ea. În colţul acela întunecat găsi o făptură ghemuită, rezemată de buturugi. Ce clipă plină de groază când trebui s-apuce, cu mâna tremurătoare revolverul! Auzi

un geamăt înăbuşit care o făcu să se cutremure toată.

Rămase ca împietrită. Ce, a şi început stafiile să puie stăpânire pe colibă? Simți un nod în gâtlej şi pe ochi i se aşternu o perdea. Dar un alt geamăt o readuse la realitate: Kells nu murise. Şi toate simțirile ei de până atunci: spaima, grija, dezgustul se prefăcură într-un potop de veselie.

Deci nu murise, nu-l omorâse. Mâinile ei nu erau pătate de sânge. Nu era o ucigaşă.

Se întoarse cu grabă şi se uită la el. Uite-l; galben ca un mort. Şi toată bucuria din sufletul ei de femeie pieri. Rămase totuşi mila şi uitând tot ce-a fost, îngenunche lângă el. Era rece ca gheața. Ioana nu simți nici o cutremurare a ființei ei, nici un dezgust. Îşi puse urechea pe pieptul lui; inima bătea încet.

— Trăieşte, şopti ea. Dar trage să moară... Ce să fac acum?

Mii de gânduri îi străbătu creierul. Nu mai avea ce să-i facă. Acum o să moară. Nu era nevoie să aştepte căci s-ar putea întâmpla să vină, careva din prietenii lui. Aici era locul unde se adunau ei. Să presupunem că şira spinării nu-i e zdrobită; să presupunem că i-ar opri hemoragia, l-ar pansa, l-ar îngriji, l-ar scăpa de moarte. Dacă ar exista cea mai neînsemnată posibilitate să fie readus la viață – ceea ce era destul de îndoielnic – ea trebuia – să fie înfăptuitoarea minunii ăştia. Şi când s-ar vedea iar. Teafăr şi în putere nu ar fi acelaşi barbar sălbatec de mai-nainte? Cum şi-ar putea schimba firea un astfel de om! Omul ăsta era rău. Nu avea toată forța ca să-şi stăpânească răutatea. Îl silise pe Roberts să se ia la luptă şi îl ucisese. Fără îndoială că ucisese cu sânge rece şi după o matură chibzuință, pe cei doi ticăloşi, Bill şi Halloway, numai ca să o ferească de privirile lor pofticioase şi să rămână singur cu ea. Merita sa moară acum ca un câine.

Ceea ce făcu Ioana Randle în urmă eră hotărârea firii ei femeieşti. Kells se agita încet. Spatele cămăşii lui, era ud de sânge. Ioana se sculă şi se duse s-aducă un cuțit, un prosop şi puțină apă. Când se înapoie în colibă, îl auzi gemând iar.

Pansase ea multe răni până atunci şi, nu îi era scârbă de sânge. Singura deosebire era că sângele ăsta fusese vărsat de mâna ei. Mâinile îi tremurau când îi spălă spatele. Glonțul făcuse o rană adâncă; sfârtecase carnea de jur împrejur şi străbătuse prin şale. Sângele năvălea mereu. Nu ştia dacă-i zdrobise lui Kells şira spinării dar i se părea că o atinsese numai şi că glonțul alunecase apoi între muşchi şi os. Îşi smulse legătura de la gât şi-l pansa cu fâşiile rupte din ea. Îl culcă apoi pe spate, cu capul sprijinit pe o pătură. Făcuse tot ce stătea în puterea ei şi gândul ăsta îi dădea un simțământ ciudat de mângâiere. Se rugă să scape de moarte şi, dacă lucrul ăsta nu era cu putință, se ruga pentru mântuirea sufletului lui păcătos. Apoi se sculă. Kells zăcea în nesimțire, galben, ca şi când ar fi fost mort. De pe chipul lui dispăruse cruzimea şi sălbăticia Dar văzu că ochii lui ca nişte deschizături de iad erau închişi – poate de aceea păreau altfel.

Ioana aştepta sfârşitul care avea să vie. Trecu după-amiaza şi ea nu se mişca de lângă el. S-ar putea să se trezească din leşin şi să ceară apă.

Asfințea soarele. Amurgul, apoi înserarea se cobora deasupra canionului. Şi Ioanei începu să-i pară singurătatea ca ceva pipăibil. Aduse în colibă şeaua şi pătura ei şi-şi făcu un culcuş lângă prag, apoi cu fața spre stele, ce culcă, lângă trupul întins al lui Kells. Zăcea atât de nemişcat nu ca să doarmă, ci să se lase odihnei. Vedea prin întuneric şi când ar fi fost mort. Curajul o părăsi şi o cuprinse teama de întuneric. Zumzetul gângăniilor îi părea un muget; urletele lupilor şi scrâşnitul Kuguarului o înfiorau; vântul şuiera ca tânguirea unui suflet rătăcit care nu-şi găsea pacea. Cârduri de stafii răsăreau din bezna nopții, îl împresurau pe Kells să-l ia cu ele. I se părea că e călare, în drum spre casă, pe drumul cunoscut: se vedea ieşind din cătuşele de munți, dar în clipa când se vedea scăpată, morții se năpusteau asupra ei şi o trăgeau înapoi. Apoi aiurarea şi visurile ei grozave se mistuiră în întuneric.

Soarele tivind peretele de stânci o trezi din somn. Dormise

ceasuri multe. Se simțea odihnită, înviorată. O umbră întunecată care sălăşluise în sufletul ei, pierise odată cu noaptea. Nu i se părea de fel ciudat că simțea desluşit: Kells trăieşte. Ştia asta. Îl examina şi se încredința. Nimic nu se schimbase în starea lui, numai că rana nu mai sângera. Uşor ca un fulg pâlpâia încă viața în el; inima-i bătea rar şi slab.

Cea mai mare parte din zi Ioana o petrecu la căpătâiul lui. I se păru că ziua nu ținuse mai mult de-un ceas. Uneori se uita în lungul potecii şi se aştepta parcă să zărească pe cineva venind. Dacă ar. Veni din întâmplare vreun tovarăş de al lui Kells, ce să-i spună? Ioana chibzui. Era cu neputință ca vreunul din ei să-şi închipuie că Ioana a încercat să-l ucidă pe Kells. Curăță deci revolverul şi-l încarcă la loc. Dacă vine vreunul din ei, o să-i spună că l-a împuşcat Bill.

Kells plutea între viață şi moarte. Ioana avea presimțirea că o să scape deşi totul părea pierdut. Uneori îi sprijinea capul şi-i turna cu o linguriță nițică apă pe gât. Atunci rănitul gemea prelung.

Veni şi ziua a treia fără ca starea lui să se schimbe întru nimic. Spre seară, i se păru că îşi vine în simțiri. Aştepta ceasuri întregi cu răbdare. Poate că în clipa din urmă va deschide ochii, îşi va da seama de starea lui; o să vrea poate să lase cuiva vreun cuvânt poate că o vrea să se roage sau. Să vrea să simtă în juru-i făptură omenească.

Veni o clipă când buzele lui se mişcară. Încercă să vorbească. Ioana îi umezi buzele şi-i dădu să bea. Şoptind cuvinte neînțelese căzu iar în starea de mai înainte, apoi se trezi şi începu să aiureze vorbe fără şir.

Ioana se aplecă, îi sprijini capul şi-i dădu să bea. Ochii lui erau acum deschişi… două găuri întunecate care reieşeau desluşit din paloarea feței.

— Tu eşti… mamă? şopti el.

— Da, eu sunt, minți Ioana.

Kells căzu iar, în amorțeală şi rămase multă vreme aşa. Şoaptele lui – mamă – o înduioşa pe Ioana. Şi ticăloşii au

mame ca şi oamenii de treabă. Era încă un bărbat în putere; fusese băiețandru, copil. Până şi Kells ăsta avea o mamă care îl iubise, îl legănase, sărutase mânuțele lui trandafirii de copil; fericită, cu sufletul plin de mândrie îl văzuse crescând, făcuse planuri de viitor pentru el şi poate că se ruga şi acum lui Dumnezeu să i-l ție sănătos şi să fie drept şi cinstit precum îl credea ea. Şi acum, feciorul ăsta al ei trăgea să moară, ispăşind una din multele lui ticăloşii pe care le făptuise în viață.

Ioana se duse să se culce şi adormi în curând. Când se lumină de ziuă, şovăi să se ducă să-l vadă. Gândul că-l va găsi treaz şi conştient o înspăimânta tot atât de cât şi gândul morții lui. Când în cele din urmă s-apropie de el, îl văzu cu ochii deschişi. La vederea ei păru că, se miră..

— Ioana! şopti el.

— Da, eu sunt.

— Tot aici eşti?

— Da. Nu te puteam lăsa singur. Ochii lui o priviră întunecat.

— Eu trăiesc şi… D-ta n-ai plecat. Ieri a fost când… ai tras cu revolverul în mine?

— Nu, acum patru zile.

— Patru zile! Şira spinării mi-e ruptă?

— Nu ştiu, dar nu cred. Se vede numai o rană grozavă. Eu… eu am făcut tot ce m-am priceput.

— Întâi ai vrut să mă ucizi apoi să, mă scapi?

Ea tăcu.

— Eşti bună… eşti mărinimoasă. Aş fi vrut însă să fi fost numai rea. Te-aş fi blestemat şi… te-aş fi sugrumat… acum.

— Ar fi poate mai cuminte să stai liniştit, zise Ioana.

— Nu e nevoie. Am primit eu şi alte gloanțe în viața mea. O să scap şi acum dacă nu mi-e zdrobită şira spinării. Cum am putea şti asta?

— Habar n-am.

— Ridică-mă.

— Dar s-ar putea întâmpla să ți se deschidă rana, protestă ea.

— Ridică-mă, îți spun.

Voința bărbatului străbătea până şi din glasul lui şoptit.

— De ce?

— Vreau să văd dacă pot sta în sus. Dacă nu pot, atunci dă-mi revolverul.

— Nu ți-l dau, răspunse Ioana. Îi vâră apoi brațele sub umăr îl ridică cu băgare de seamă pe şezut, apoi îi dete drumul.

— Sunt un laş ticălos când e vorba de dureri trupeşti, gâfâi el, pe când broboane de sudoare apărură pe chipul lui alba ca varul. Nu… pot… îndura chinurile… astea.

Cu toate durerile lui groaznice, se ținu bine: şi avu atâta energie încât încercă să se îndoiască din şale. Apoi îşi pierdu cunoştința şi căzu gemând în brațele Ioanei. Ea îl lăsă jos binişor şi se trudi să-l readucă în simțiri. Kells era galben ca ceara, suferea cumplit şi tăcea. Ioana îi spuse că, deşi starea lui e cât se poate de gravă, spera totuşi că va scăpa de moarte. Îi ascultă cuvintele zâmbind ciudat şi când Ioana îi aduse mai târziu o băutură caldă, el o bău şi-i mulțumi.

— O să trec şi eu poate comedia asta, zise el cu glas slab. Şira spinării nu mi-e zdrobită. Adu-mi ceva de mâncare şi apă în colibă şi pe urmă pleacă.

— Să plec? repetă ea.

— Da, dar nu în lungul canionului că n-ai nimerit-o bine. Apucă pe drumul pe care am venit. Ai avea poate norocul să te descurci şi să ieşi din munți… Hai, pleacă!

— Şi să te las singur aici? Când eşti atât de slab… Nu, nu plec.

— Ar fi mai bine să pleci.

— De ce?

— Fiindcă peste câteva zile o să-mi fie mai bine şi… revin la ce-am fost mai înainte… Mi se pare… mi-e teamă că… te iubesc… Asta ar fi iadul pentru d-ta. Pleacă atât cât mai e vreme… Dacă rămâi până ce mă înzdrăvenesc… nu te voi mai lăsa să pleci niciodată.

— Ascultă, Kells. Mi s-ar părea o laşitate din partea mea să te las aici singur, răspunse ea cu seriozitate. Ai muri cu

siguranță.

— Cu atât mai bine. Dar nu o să mor. Sunt tare ca oțelul. Pleacă îți spun.

Ea clătină capul.

— Nu te enerva că-ți face rău. Eşti iritat. Şezi rogu-te, liniştit.

— Dacă rămâi, Ioana Randle, te leg fedeleş… te zăvoresc despuiată într-o peşteră… te blestem… te bat… te ucid. O, eu sunt în stare de aşa ceva! Pleacă, îți spun!

— Nu eşti în toate mințile. Odată pentru totdeauna… nu!

— Fato… tu… făcu el şi glasul lui se pierdu într-un murmur care te îngrozea.

În zilele următoare Kells deschise rareori gura. Vindecarea lui mergea încet şi era încă îndoielnică. Era limpede că dacă Ioana l-ar fi părăsit, n-ar mai fi dus-o multă vreme! Când era treaz şi ea venea lângă el, un zâmbet trist şi frumos îi lumina fața. Vederea ei îl jignea şi-l mângâia tot odată. Dar dormea câte douăzeci de ceasuri pe zi şi când dormea n-avea nevoie ele ea.

Ioana începu să priceapă adevăratul înțeles al singurătății. Erau zile în care nu-şi auzea nici propriul ei glas. Deprinderea tăcerii, una din marile puteri ale singurătății, pusese stăpânire pe întreaga ei făptură; din zi în zi cugeta mai puțin şi simțea mai mult. Ceasuri întregi stătea nemişcată, fără să facă nimic. Mânca bucuroasă sub razele soarelui, îi simțea căldura, îi privea strălucirea; uneori uita să se înapoieze la bolnavul ei. Încetul cu încetul, când începu să-şi dea seama că ceasurile fugare se înghițeau unele pe altele, gândurile i se întoarseră la Jim Cleve.

Amintirea lui îi fu scăparea. În ceasurile nesfârşite de singurătate se lăsa pradă visurilor; îl vedea parcă aievea – noaptea îi apărea în vis. Îşi aduse aminte de sărutările lui, uita mânia şi ruşinea, se lăsa în puterea farmecului simțitor şi în vremea care se scurgea în singurătatea fără sfârşit, se cufunda, tot mai adânc în dragostea pentru el.

Ioana ținu socoteala zilelor timp de trei săptămâni, apoi

pierdu cu totul noțiunea timpului. Anevoie se târau zilele una după alta şi totuşi când sta să le socotească în trecut, i se păreau repezi şi scurte. Schimbarea care se făcea în ființa ei întreagă, maturitatea, revoluția eului ei feminin o făceau să i se pară că trecuseră luni de zile la mijloc.

Kells se vindeca pe zi ce trecea, apoi deodată îi fu iar rău. Trebuie să se fi petrecut ceva, ce Ioana nu pricepu la început şi îl crezu aproape pierdut.

Erau, zile în care viața lui atârna doar de-un fir de păr şi nici nu mai putea vorbi, apoi îşi reveni pe deplin.

Proviziile scădeau simțitor şi Ioana se văzu din nou în fața unei situații destul de grave, Căprioare şi iepuri erau destui în canion dar nu-i putea vâna cu revolverul. Cu timpul îşi zicea ea, va trebui să sacrifice unul din cai. Şi chiar în ziua când îşi dădu seama de ce o aştepta, văzu o ceată de călăreți înaintând spre colibă. În primul moment simți o uşurare iar nici de cum teama pe care o avusese mai înainte când se gândea la o astfel de eventualitate.

— Kells, zise ea repede, vin nişte oameni călări pe potecă.

— Le-a trebuit cam mult, strigă el cu o lucire în ochi. Până să nimerească încoace. Câți sunt?

Ioana îi numără. Erau cinci călăreți şi câteva vite de samar.

— Gulden, zise Kells.

— Gulden! făcu Ioana cu spaimă.

Strigătul şi tonul din glasul ei îl făcu pe Kells s-o privească mai bine.

— Ai auzit de el? E ce] mai ticălos dintre bandiții legiunii de graniță… Nu o să mai fii nici o clipă în siguranță. Eu… n-am acum nici o putere… Ce să-i spunem… ce poveste să-i îndrugăm? … Ioana, dacă s-ar întâmpla să mă curăț… caută de fugi numaidecât sau… împuşcă-te.

Călăreții s-apropiară. Cel din cap, o namilă cât un uriaş, trecu pârâul şi sării din şea oprindu-şi calul cu o smucitură de zăbală în loc. Ceilalți veniră şi ei în urma lui.

— Hei, Kells! strigă uriaşul. Vocea lui avea un sunet limpede, aspru şi sonor.

— Trebuie să fie undeva pe-aproape, zise unul.

— Aşa zic şi eu. I-am văzut calul. Unde-i calul acolo-i şi Jac. Doi din călăreți veniră spre colibă. Ioana nu văzuse încă doi oameni atât de răi după față şi care să te facă să te cutremuri de groază ca ăştia. Unul era înalt ca un uriaş, cu trupul gros şi greoi care îl scurta parcă picioarele ceea ce-l făcea să semene cu o gorilă. Celălalt era înalt şi el dar slab la trup, cu obrazul roşu ca focul şi cu o expresie de lăcomie şi cruzime pe față. Avea umerii lăsați în jos dar ținea capul sus într-aşa fel, încât părea un lup care adulmecă sânge.

— Uite pe cineva, Pearce, tună burtosul.

— Ho, Gull, asta-i o muiere.

Ioana le arătă trupul care zăcea la pământ înfăşurat în pături.

— Ziua bună, băieți! zise Kells cu voce slăbită. Gulden trase o înjurătură zdravănă de mirare iar Pearce se lăsă în genunchi îngrijorat. Începură amândoi să vorbească în acelaşi timp. Kells îi întrerupse cu un pe lumea cealaltă, răspunse Kells.

— Nu, nu, n-am încă de gând să mă cărăbănesc, ie zise el. Sunt aproape mort de foame şi mi-a sfârtecat: un glonț spatele.

— Cine te-a împuşcat, Jac?

— Fratele tău de cruce, Gulden, Bill.

Bill? Glasul lui Gulden ascundea o curiozitate aspră, silită. Eu gândeam că vă-mpăcați destul, de bine amândoi.

— O fi, dar n-a fost aşa.

— Şi… unde e acuma Bill?

În glasul lui, Ioanei i se păru că deosebeşte o curiozitate. Rece pe care o atribui îndoielii sau vicleniei.

— Bill e mort şi Halloway s-a dus să-i ție tovărăşie pe lumea cealaltă, răspunse Kells.

Gulden întoarse capul lui lătăreț şi lățos spre Ioana Ea n-avu curajul să-i înfrunte privirea. Celălalt zise:

— V-ați certat pentru fata asta, Kells?

— Nu, răspunse Kells aspru, au fost obraznici cu… nevastă-mea şi i-am împuşcat pe amândoi.

Ioana simți în tot trupul o năvală de sânge, fierbinte, apoi o răceală ca de gheață, o scârbă şi o slăbiciune nesuferită.

— Nevastă? strigă Gulden.

— Nevasta ta cu adevărat, Jac? cercetă Pearce.

— Păi, cred şi eu. Stați să vă recomand. Ioano, ăştia sunt doi prieteni de-ai mei. Sam Gulden şi Red Pearce.

Gulden mormăi ceva.

— Îmi pare bine de cunoştință, Mrs. Kells, zise Pearce.

În momentul ăsta cei trei tovarăşi care rămaseră afară intră în colibă şi Ioana se folosi ele învălmăşeală ca să se strecoare la aer liber. Se simțea nenorocită şi-i era frică. Musafirii ăştia îi aduseră aminte dintr-o dată toată realitatea lucrurilor. Numai prezența lui Gulden era ceva care o înspăimânta. Nici nu cutezase să-l privească ca lumea. Simțea numai atât: să fugă! Acum o încercare de fugă era şi mai imposibilă ca înainte. Dacă scapă, o să i se ia toată droaia asta pe urme ca o haită de câini setoşi de sânge. Înțelese de ce Kells o recomandase drept nevastă-sa. La gândul ăsta o cuprinse o ruşine şi o ură arzătoare, dor după ce se socoti puțin îşi zise că din nou Kells ascultase de unul din bunele lui instincte. Se hotărî să aibă o atitudine naturală şi să dea aparență celor spuse de Kells, atât pe cât era cu putință. Asta era singura ei speranță şi poate cea din urmă. Situația devenise iarăşi primejdioasă. Se gândi la revolverul pe care îl dorise şi se simți în stare să-şi stăpânească enervarea şi să pară liniştită în aparență. Se înapoie în colibă.

Oamenii întoarseră pe Kells pe o parte şi-i dezveliră spatele.

— Ah, Gul, lui rachiu îi trebuie, asta e, zise unul din ei.

— Dacă-i mai tragi sânge se duce negreşit pe lumea aialantă, protestă altul.

— Ia te uită ce slab e, făcu lied Pearce.

— Vă pricepeți al dracului, răcni Gulden. Am fost pe vremuri în armată… dar asta nu e treaba voastră… Uite, vedeți voi pata asta vânătă? Aici e plumb – ăsta e glonțul, zise el.

Kells gemu de durere când degetul gros al lui Gulden apăsă rana.

— Aşa e! strigă Pearce.

Kells întoarse capul.

— Când ai pus degetul colea, parcă mi-a înțepenit tot trupul. Dacă ai dat de glonț, taie carnea şi scoate-l.

Ioana nu fu de față la operație. Se duse la locul unde stătea de obicei, sub un copac. Auzi un țipăt ascuțit şi strigăte de bucurie. Probabil că Gulden lucrase repede şi cu succes.

Bărbații ieşiră apoi din colibă să vadă de cai şi să-şi despacheteze lucrurile.

Pearce o căută din ochi şi când o zări îi strigă:

— Vino-ncoace că te cheamă Kells.

Ioana – îl găsi pe bandit cu partea de sus a trupului rezemată de o şea, cu fața îmbrobonată de sudoare şi palidă dar cu totul schimba.

— Ioano, glonțul îmi apăsa şira spinării, îi zise el. Acum, după ce l-am scos, mi s-a dezmorțit trupul şi mă simt destul de bine. În curând voi fi iar pe picioare. Glonțul a trezit curiozitatea lui Gulden – nici Bill, nici Halloway n-aveau gloanțe de calibru ăsta. Gulden şi-a adus aminte. E şiret. Bill şi Gulden au fost cei mai buni prieteni. Nu am încredere în nici unul din băieții ăştia, mai ales în Gulden. Vezi de stai mereu prin preajma mea.

— Lasă-mă să plec, Kells. Ajută-mă să fug, se rugă Ioana cu glas înăbuşit.

— Fetițo, ar fi mult prea primejdios, răspunse el.

— Atunci mai târziu... curând... când nu o să mai fie atât de primejdios.

— O să vedem noi... Acum însă eşti nevasta mea. La cuvintele astea se petrecu o schimbare în Kells. Ceva din violența lui dinaintea boalei ieşi parcă iar la iveală.

— Cred că n-ai să îndrăzneşti să... Ioana nu fu în stare să-şi exprime gândul.

— Dar tu ai îndrăzni să te duci acum la cei de colo să le spui că nu eşti nevasta mea? întreabă el.

Ioana ştia că n-ar fi putut face una ca asta. Din două rele alegea pe cel mai mic.

— Nici un bărbat nu s-ar purta cu nevasta lui ca şi când ar fi o vită, după ce i-a scăpat viața, şopti ea.

— Aş fi în stare de orice. Ți-am spus să pleci. Ți-am mai spus că dacă mă voi face bine, o să fiu tot cum am fost înainte.

— Dar dacă nu eram eu, murei.

— Ar fi mai bine pentru tine. Uite, Ioano, o să-ți fac o propunere: mă cunun cu tine şi părăsim țara asta. Am aur mult. Sunt tânăr. Te iubesc. Vreau să fii a mea. Şi o să încep o viață nouă. Ce zici?

— Ce zic? Mai bine mor decât să te iau pe d-ta, gâfâi ea.

— All right, Ioana Randle, răspunse el cu amărăciune. Vreme de o clipă am văzut o stafie. Eul meu de odinioară, mai bun şi mort de mult. Acum stafia a pierit... Tu însă rămâi cu mine.

CAPITOLUL VII.

Când începu să se întunece, Kells puse oamenii s-aprindă focul în fața peretelui deschis al colibei. Zăcea comod, rezemat de şea. Înfăşurat în pături şi privind la bandiți care se aşezară în semicerc în jurul focului. Ioana îşi făcuse culcuşul într-un colț întunecos, aşa că putea să-i vadă pe toți fără să fie văzută. Fără să-şi explice prin cuvinte ce, mintea însă că stârnise în lagăr o agitație stăpânită. Privea cu ochii deschişi mari, la cei din fața ei şi sălbătăcia din juru-i i se părea parcă şi mai apăsătoare.

Chipul lui Kells se vedea desluşit în bătaia focului. Era chipul unui om inteligent, aspru şi puternic, dar stăpânit de instincte rele. Fața roşie a lui Pearce părea la lumina flăcărilor şi mai aprinsă. Era încruntat, slab, aproape descărnat – o mască roşie întinsă peste un craniu tâmpit. Unul din bandiți, căruia îi ziceau Frenchy, era mărunțel, cu părul negru, cu trăsături înguste, ochi pătrunzători şi sfredelitori, o gură pururi gata să exprime vorbe urâte, pline de ură. Ceilalți doi nu aveau nimic deosebit, ci făceau impresia unor tâlhari obişnuiți ca Bill şi Halloway. Dar Gulden, care stătea la capătul semicercului, înfățişa un chip care o uimea şi o înspăimânta pe Ioana într-atât, încât nici nu cuteza să se uite la el. Părea un adevărat animal – o maimuță, o gorilă, cu creştetul acoperit de smocuri de păr blond în loc de negru, cu o față palidă în loc de oacheşă. Trăsăturile chipului făceau impresia că fuseseră săpate grosolan cu o daltă tocită. În cutele feței, în văgăunile adânci ale ochilor şi în crestătura mare care îi ascundeau dinții mari, puternici şi albi ca ai unei fiare, natura întipărise o cruzime grozavă. Un monstru la vedere căruia Ioana îşi zicea că ar fi fost de o mie de ori mai bine să moară decât să fie atinsă de mâna lui.

Gulden nu fuma, nu lua parte la glumele aspre şi neînsemnate ale tovarăşilor săi. Stătea ca o maşină a

distrugerii, care nu avea trebuinţă de odihnă şi care era silită la odihnă numai de slăbiciunea celorlalţi.

De când i se scoase glonţul, Kells îşi recăpăta cu o repeziciune uimitoare puterile şi pe măsură ce se înzdrăvenea, îi creştea interesul pentru lumea exterioară. Punea fel de fel de întrebări la care răspundea aproape numai Red Pearce. Din conversaţiile lor, Ioana înţelese că lui Kells îi era tot atât de dragă faima pe care o avea de căpetenia bandei de tâlhari din tot ţinutul aurifer al Californiei de nord, Idaho şi Nevada, ca şi aurul pe care îl prăda. Din răspunsurile tovarăşilor lui, ca şi din atitudinea lor, Ioana pricepu, cu sensibilitatea ei ascuţită, că puterea lui era foarte mare. Teroriza pe tâlharii numeroaselor sale bande care colindau ţinuturi întregi. Pe timpul îndelungat al lipsei lui silite în canionul ăsta, operaţiile – pe care Ioana le ghicea – rămăseseră baltă şi o mulţime de bandiţi stăteau fără treabă, adunaţi prin lagăre. Mai pricepu Ioana din vorbele lor că organizaţia bandiţilor nu era însă desăvârşită şi că mai era nevoie de multe lucruri noi.

— Bine ai socotit tu, Jac, zise Red Pearce şi se opri ca înaintea unei vorbiri mai lungi; mai curând sau mai târziu o să se dea aici de cea mai bogată vână de aur care s-a pomenit vreodată în West. Zilnic sosesc şiruri de căruţe dinspre Lacul Sărat. Căutătorii de aur năvălesc în cete venind la Bannack spre munţi. Toate văgăunile şi văile din Bear Mountains sunt înţesate de lagăre. Nisip aurifer se află pretutindeni unde curge apa. N-a mai rămas un locşor unde să nu se facă săpături, dar nu s-a dat încă peste ceva mai a catarii. Tot o să iasă el odată şi odată la iveală. Şi când o străbate vestea până în afundul munţilor, să vezi atunci năvală! Ce-a fost în patruzeci şi nouă şi cincizeci şi unu, n-a fost nimic. Acum să vezi! Tu ce zici, Bate?

— Păi, aşa e, răspunse un individ cărunt, căruia îi zisese Kells, Bate Wood. Nu era atât de tânăr ca tovarăşii ceilalţi, părea ceva mai serios decât ei, mai puţin sălbatec şi cumpănit la vorbă. Am văzut şi pe patruzeci şi nou şi pe cincizeci şi unu. Ce vremuri? Da, sunt şi eu de părerea lui

Red. Mai curând ori mai târziu o să fie aci la granița Idahoului iadul, nu alta. Am fost şi eu căutător de aur, măcar că nu prea mă prăpădeam după meşteşugul ăsta. Aurul se sapă anevoie, se pierde repede şi se fură uşor din buzunarele altora. Eu socot că n-o să treacă mult şi o să se dea de aur, nu glumă, în ținutul ăsta. Dar nici unul nu vrea să deschidă gura când dă de ceva, O să iasă el, aurul la iveală, fii pe pace, că aurul atârnă greu. Nu-i chip să-l doseşti. Eu zic că anul ăsta, o să întreacă pe patruzeci şi nouă şi cincizeci şi unu. Şi să vă spun de ce. Din California s-au întors mereu cârduri de căutători care nu s-au pricopsit p-acolo, iar de la răsărit se năpustesc droaie de ai de nădăjduiesc să dea de noroc. Vezi şi muieri şi jucători de cărți şi de ăi goniți încoace de frica războiului. Acum, ori de unde o fi venind năvala asta, dacă o fi să se dea de aur, o să dea de aur, o să fie lucru ciracului, că ce-a fost până acum n-a fost de când e lumea. Aşa să ştiți.

— Măi băieții, zise Kells cu o intonație aspră în glasul lui blând, ce mai pleaşcă pentru legiunea mea de la graniță!

— Pentru cine? întrebă Bate Wood curios.

— Pentru legiunea de la graniță, răspunse Kells.

— Da asta ce-o mai fi? întrebă Red Pearce.

— E că, îndată ce o veni vremea nebuniei aurului, după cum proroceşti tu, vine şi vremea unei bande de tâlhari cum n-a măi fost alta. Banda asta o s-o organizez eu. Şi o să-i dau numele „Legiunea de la graniță”.

— Bizui-te pe mine, răspunse Red entuziasmat. Sunt cu trup şi suflet alături de tine.

— Şi eu, flăcăule, adăugă Bate Wood.

Ideea fu primită cu mare însuflețire. Gulden ridică atunci capul lui masiv şi întrebă, mai bine zis mârâi cu limba împletită – „ce e gălăgia asta?” întrebarea şi prezența lui păru să producă asupra bandiților, ba chiar a lui Kells un fel de stânjenire, ca şi când ar fi întâmpinat cu toții o piedică vrednică de luat în seamă. După câteva clipe de tăcere, Red Pearce, lămuri proiectul.

— Aşi! Nu-i ceva nou ce vreți voi, zise Gulden. Am făcut şi cu odată parte dintr-o bandă de asta. În Algeria. I se zicea

„Legiunea drăcească”.

— Algeria? Asta ce-o mai fi? întrebă Bate Wood.

— Africa, răspunse Gulden.

— I-ascultă, Gulden, văd că ai cutreierat pământul în lung şi în lat, zise Red Pearce cu admirație. Ce era legiunea aia?

— Ce să fie? O adunătură de diavoli din toate colțurile lumii. Granița de acolo era capătul pământului şi toți criminalii puşi la adăpost.

— Şi ce făceați?

— Ne ucideam unii pe alții. Când am plecat eu, nu mai rămăsese mulți din legiune.

— Păi, nu-i de mirare, făcu Wood cu înțeles.

— Eu, în legiunea mea nu o să îngădui să se încaiere oamenii, zise Kells cu răceală. O să mi-i aleg eu singur.

— Câți oameni ne trebuie? întrebă Red Pearce.

— Nu e vorba de număr. Aici e vorba de oameni în care să am încredere şi pe care să-i țin sub controlul meu. Îmi mai trebuie ca locotenenți câțiva flăcăi de seama ta, Pearce. Voinici, îndrăzneți, cu sânge rece, care să mă priceapă dintr-un, cuvânt.

Red Pearce se umflă în pene de bucurie.

— Fiindcă veni vorba, zise el, îmi aduseşi aminte de un flăcău care s-a aciuit de vreo câteva săptămâni la Cabin Gulch. Ne-am pomenit cu el de-a dreptul în coliba lui Beardy taman când învârteam foițele şi-a întrebat de Jac Kells. Noi gândeam că flăcăul vrea să-şi încerce puterile şi cât p-aci să-l trimitem pe lumea cealaltă. Da mie îmi plăcu băiatul şi-i potolii pe tovarăşi. Şi-mi pare bine. Nici gând n-avea să intre-n cârd cu noi. Eu nu l-am întrebat ce şi cum. Măi, cu zic că băiatul ăsta a apucat-o, treaba lui de ce, razna pe drumuri rele şi-şi căuta tovarăşi. Şi ce să-ți spun, dragă? Halal de-aşa băiat.

— Cum îl cheamă, întrebă Kells.

— Zicea să-l cheamă Jim Cleve, răspunse Pearce. Ioana Randle, ascunsă-n umbră, uitată sau neluată în seamă de bandiți, auzi numele lui Jim Cleve cu teamă şi durere dar fără mirare. Din clipa în care Red Pearce îşi începuse

istorisirea, se aştepta să audă numele iubitului ei. Tremura şi se simţea mâhnită; Jim nu ameninţase zadarnic. Ce n-ar fi dat să mai treacă odată prin clipele care îi înstrăinase şi-i despărţise.

— Jim Cleve, zise Kells gânditor. N-am auzit de el pân-acum şi eu nu uit niciodată nici numele nici chipul cuiva. Ce fel de om e?

— Curăţel şi sprinten băiat, răsărit, dar nu înalt. Îi tot numai muşchii Să tot aibă douăzeci şi trei ani. Călăreţ turbat, bătăios în draci, jucător şi băutor fără pereche n-are frică nici de dracu. Numai de l-ai ţine în frâu, Kells. Ia întreabă şi pe Bate, ce zice?

— Well! făcu Kells mirat. Mulţi străini dau năvală în ţinutul ăsta de graniţă, dar nu v-am auzit încă vorbind cu atâta însufleţire despre vreunul din ei. Bate tu ce zici? Ce ispravă a făcut Cleve ăsta? Tu eşti om cu mintea întreagă, ia să te aud.

— Ce-a făcut? repetă Wood scărpinându-se în cap. De ce dracu n-a făcut?… A dat năvală ca un neruşinat, fără frică de cineva. Şi cum a venit le-a căzut băieţilor cu tronc. Cum dracu o fi făcut, nu ştiu. Pesemne unde nu se mai sinchiseşte de nimeni şi de nimic pe lumea asta. A adus viaţă printre noi. Ne-a curăţat pe toţi de gologani – ne-a lăsat mai pe toţi lefteri – apoi ne-a dat banii îndărăt la joc. Bea mai mult decât toţi şi nu s-a îmbătat niciodată. A tras în Beady Ines fiindcă l-a prins măsluind cărţile, apoi în frate-său de cruce Chik Williams. N-a tras ca să-i ucidă, numa aşa ca să-l ţie minte. Şi să vă spui una: ţintaş ca el gândesc că n-a avut graniţa de când s-a pomenit.

— Da ce-a fost cu Luce, n-ai spus, zise Red Pearce. Tu ai fost de faţă, eu nu ştiu pe unde eram.

— Luce. Îl cunosc. Hai, spune, Bate, făcu Kells.

— Poate că nu-i taman o fală pentru Jim Cleve, începu Wood. Măcar că mie mi-a plăcut ce-a făcut. Măi Kells, gândesc că-ţi aduci aminte de fetişcană aia drăcoasă de la Lacul Ursului. Fata lui Browdes. A cârciumarului, te-am văzut şi pe tine zbenguindu-te cu ea. Pesemne că moşul

pornise după aur cu câțiva flăcăi de-ai lui şi luă şi fata cu el, după cât am priceput eu. Ne pomenirăm într-o zi cu Luce. Băurăm şi jucarăm cărți cum făceam în toate zilele. Numai Cleve nici nu bea, nici nu juca. Era posomorât şi îngândurat. Parcă-l văd. Luce ne pune la cale să coborâm de vale unde spăla moşul aur, să-l prădăm şi să-i furăm fata. Vorba-i că lui nu-i era de aur cât de fată. Jim Cleve parcă se trezi deodată din vis. Porni să-l ia pe Luce la înjurături şi când îl văzu pe acesta din urmă punând mâna pe revolver, Jim Cleve i-l smuci din mână şi se năpusti asupra lui Şi unde mi ți-l luă în bătaie şi dăi şi dăi… de nu săream noi, praf îl făcea. Da lasă că nici mult nu-i lipsea. Îi frânsese oasele, făcuse carnea pe el piftie. L-am vârât în pat şi zace şi-acum. Om n-o să mai fie el cât o trăi.

Când Bate îşi isprăvi povestirea, toți tăceau. Lui Wood îi plăcea s-audă vorbind şi povestirea lui îi făcuse pe toți gânditori. Apoi Kells se-ntoarse spre Gulden şi-l întrebă:

— Ai auzit, Gulden?

— Da.

— Şi ce părere ai tu de Jim Cleve ăsta şi de afacerea pe care a zădărnicit-o?

— Nu l-am văzut niciodată pe Cleve. O să văd eu ce-i de capul lui când m-oi întoarce în lagăr. Pe urmă o să mă duc s-aduc fata.

Ce deosebire între ăşti doi oameni! În Gulden era ceva pervers, josnic. Intenționase Kells să lămurească chestiunea asta sau voia numai să afle impresia banditului despre Jim Cleve?

Ioana nu-şi putea da seama. Ghicea însă că între Gulden şi ceilalți bandiți dăinuia o duşmănie ascunsă, în afară de asta mai era încă ceva, ceva nepipăibil şi vag, care ar fi putut să însemne frică. Vădit lucru că Gulden era criminal fiindcă îi plăcea crima. Spaima ei creştea, cu atât mai mult cu cât el singur dintre toți bandiții îşi ațintea ochii la colțul întunecos în care o ştia aciuită. Simțea că atât ceilalți bandiți ca şi Kells, de a cărui ticăloşie se încredințase, erau exemplare neînsemnate față de Gulden. Trase pătura peste cap ca să nu

mai vodă capul lui pătrat şi păros cu văgăunile adânci ale ochilor lui întunecați.

Apoi Ioana nu mai auzi şi nu mai văzu nimic. Îşi înăbuşi suspinele. Îl iubea pe Jim Cleve. Când pornise pe urmele lui ea să-l întoarcă din drum, nu o ştia. O ştia însă acum. Şi ar fi trebuit s-o ştie de mult.

Situația ei devenea tot mai nenorocită în viitor. Şi totuşi, simțea în suflet o undă caldă de bucurie. Undeva, în curând, o să-l vadă pe Jim Cleve – atât de schimbat acum, un drac şi jumătate. Şi când se vor revedea, ce o să facă el? Şi ea? Nu o s-o disprețuiască, nu o s-o respingă când o s-audă – după afirmațiile banditului – că e nevasta lui Kells? Nu, nu se poate. În intervalul unei clipite trebuie să ghicească, să priceapă că nu-i adevărat. Şi-apoi? Nu-şi putea închipui ce anume o să se întâmple, dar trebuia să fie ceva grozav – moarte de om. Chiar de ar scăpa din mâinile lui Kells, cum ar putea scăpa de acest Gulden, de această fiară setoasă de sânge?

Totuşi, Ioana nu vroia să se lase învinsă. În clipa când auzise numele lui Jim Cleve şi prăbuşirea lui sufletească, devenise alta – se transformase în femeie şi se simțea cuprinsă de o dorință nebună să-l scape, fie c-ar fi plătit cu viața scăparea lui. Şi nu-i mai fu frică nici de Kells, nici de ceilalți bandiți, de nimeni afară de Gulden. Asta nu era o făptură omenească ci o fiară; instinctiv îşi dădea seama că n-ar fi putut face nimic. Ceilalți s-ar fi putut lăsa influențați – Gulden niciodată.

Apoi mintea ei chinuită se linişti şi nu rămase decât o înțepătură uşoară. În inimă. Trecutul i se păru lăsat la o mare depărtare în urmă. Prezentul nu însemna nimic. Numai viitorul în care se ascundea Jim Cleve, exista pentru ea. Chiar de ar fi avut acum posibilitatea să scape din ghearele lui Kells, tot n-ar fi plecat. Trebuia să se ducă mai departe, înainte, la Cabni Gulch. Cu gândul ăsta adormi.

CAPITOLUL VIII.

Peste trei zile – în intervalul cărora Ioana îl îngrijise ca şi când i-ar fi fost într-adevăr nevastă – Kells se crezu în stare să întreprindă drumul spre Cabni Gulch. Nu mai avea astâmpăr şi-i era de grabă să se vadă acolo, aşa că toate împotrivirile tovarăşilor fură zadarnice.

În dimineaţa zilei a patra, Kells îşi încinse brâul revolverului. Tocul, cartuşiera şi revolverul erau o mare greutate pentru un om slăbit de boală, lucru asupra căruia stărui Red Pearce din răsputeri să-i dovedească, dar Kells îi râse în nas. Bandiţii afară de Gulden, erau foarte prietenoşi şi atenţi cu Kells. S-ar fi aruncat în foc pentru el. Erau oameni simpli şi fără vicleşug. Dar Ioanei i se păru că deosebeşte în Kells un caracter care, deşi un produs al ţinutului ăsta sălbatec, căuta totuşi să se elibereze de sub puterea împrejurărilor şi să cuprindă cu mintea sensul mai adânc al vieţii. Kells ştia că un om poate fi credincios şi prietenos astăzi, dar mâine, împins de instinctele primitive dezlănţuite, să comită o faptă grozavă. De aceea îşi puse revolverul încărcat la brâu. Îşi cunoştea doar tovarăşii.

La plecare, Kells porunci Ioanei să călărească înaintea lui şi a lui Pearce care-l sprijinea în şea. Bandiţii care mânau caii cu desagii de merinde, Bate Wood şi French, călăreau în capul convoiului, pe când Gulden îl încheie. Rânduiala asta ţinu până la amiază când convoiul se opri într-un luminiş de pădure. Kells era tras la faţă, fruntea îmbrobonată de sudoare, chipul lui schimonosit de dureri. Totuşi păru vesel şi zori oamenii la drum.

După un ceas de popas, porniră iar. Canionul şi împrejurimile lui se măreau şi drumul devenea tot mai greu. Cărarea Însă se lărgea din ce în ce. Ioana zări alte poteci încrucişându-se, care duceau la văgăuni şi canioane mai mici. Coborau cu încetul şi nu-şi dădeau seama ele asta decât după cursul apei şi căldura care creştea.

Înspre seară Kells fu apucat de o slăbiciune atât de mare încât, de nu l-ar fi susținut tovarăşii, s-ar fi prăbuşit din şea. Şi nu era lucru uşor să călăreşti alături de el şi să-l susții. Tovarăşii se schimbau cu rândul. Ioana băgă de seamă că din toți numai Gulden nu venea să-i dea ajutor. Îl simțea însă mereu în spatele ei. Când se înnoptă şi se pregătiră să poposească până a doua zi dimineață, Ioana fu cuprinsă de o teamă neînțeleasă.

Îl coborâră pe Kells jos de pe cal. Leşinase: îl întinseră pe nişte pături, cu capul sprijinit de şea. Ioana îi dădu toate îngrijirile şi tâlharul îşi reveni în simțiri, deşi mintea. Nu-i era atât de limpede ca de obicei.

Bandiții făcură focul şi s-apucară de gospodărit.

— Ioana, şopti Kells, mi-e somn – sunt din cale-afară de obosit. Să stai aici lângă mine şi dacă te amenință vreo primejdie, trezeşte-mă numai decât. Apoi, fără altă lămurire închise ochii şi adormi.

Ioana nu vru să pară fricoasă în fața bandiților ştia că trezise în ei lăcomia şi poftele trupeşti despre care poate că ei singuri nu-şi dădeau seama dar pe care intuiția ei de femeie le ghicea, le presimțea. După ce-şi sfârşi cina, Ioana zise:

— Mă duc să-mi împiedic calul că are obiceiul s-o ia razna câteodată…

— Lasă-mă pe mine, miss, zise Wood.

Nu-i spusese niciodată până acum Mrs. Kells, dar Ioana vedea că o făcuse fără nici un gând, nedându-şi seama de însemnătatea cuvintelor. Şi cu toate că banditul, avea aparența unui ticălos învechit în rele, îi făcea impresia că ar fi mai bun decât tovarăşii lui. Trăise mai mult decât ei şi viața lui mai îndelungată nu fusese întotdeauna petrecută în ticăloşii.

— Ba mă duc, eu, făcu Pearce.

— Nu, mulțumesc. Mă duc singură.

Scoase din desagă piedica şi o luă fără frică în lungul potecii. Auzi de odată câteva glasuri vorbind în acelaş timp şi desluşi limpede cuvintele.

— Unde dracu te duci Gulden?

Era vocea lui Pearce.

Ioana se uită înapoi. Gulden se pregătea să se ia după ea. Inima îi zvâcnea, genunchii îi tremurau şi vru s-o ia la fugă spre lagăr. Gulden se opri în loc, apoi se dădu mârâind la o parte ca şi când ar fi fost surprins asupra unui fapt de care se mira el singur.

— Cată-ţi de treabă, Gulden, că te spunem lui Kells, zise încet Pearce.

Îi răspunse o înjurătură mânioasă. Oamenii se deteră mai aproape unul de altul şi începură să se certe pe şoptite. Ioana o luă la fugă pe potecă până ce nu mai auzi vocile lor. Dacă ar fi venit cineva acum după ea, s-ar fi ascuns în tufiş. Se părea însă că voiau s-o lase singură.

Îşi găsi calul şi când fu să-l împiedice, o ispiti gândul să se arunce în spinarea lui şi s-o ia razna. Şi deşi nici prin gând nu-i trecea să fugă, totuşi nu putu lupta împotriva impulsului instinctiv care sălăşluieşte în sufletul femeiei.

Trecu pe malul celălalt al pârâului şi o luă agale pe sub desişul copacilor spre lagăr. Ce bine se simţea singură, departe de oamenii aceia grozavi, departe de atmosfera aceea ameninţătoare. Nu avea însă nici o clipă impresia că e liberă sau în siguranţă; cerceta cu teamă întunericul şi se simţi uşurată când se văzu iar în apropierea lui Kells care dormea adânc.

Îşi pregăti culcuşul în apropierea lui şi în aşa fel ca la nevoie să poată apuca la iuţeală revolverul lui Kells.

Tâlharii îşi vedeau de treburi. I se păru ciudat că Gulden, pe care îl credea chiulangiu, făcea munca cea mai anevoioasă. Se părea că-i face plăcere să târască buturugile cele mai grele. Şi era atât de voinic, de puternic, că era ceva fascinant să-l priveşti. După ce-şi isprăviră treaba, banditii se aşezară în jurul focului pe care îl făcuseră cât mai aproape de culcuşul Ioanei.

Nu trecu mult şi Ioana îşi dete seama că situaţia începuse să influenţeze ciudat asupra simţămintelor individuale ale banditilor. O priveau acum cu altfel de ochi. Când unul, când altul închipuiau fel de fel de pretexte ca să s-apropie de ea, s-

o întrebe ceva să-şi ofere serviciile – fie orice numai să fie în preajma ei. În atitudinea fiecăruia din ei se furişase o notă individuală. Ioana ghici intuitiv, că încercarea lui Gulden îi făcuse să-şi dea seama de propria lor simţire. Gulden stătea tăcut în bătaia focului şi umbrele care se desenau în dosul lui îi dedea aparenţa unei maimuţe uriaşe şi posomorâte. Privirea lui însă nu se îndreptă nici o clipă spre locul unde şedea Ioana, un motiv ele nelinişte pentru ea. Nu cumva făptura asta din muşchi şi oase începuse să cugete? Propunerile lui Bate Wood erau de o sinceritate aspră, totuşi inexplicabilă, deoarece ea nu îndrăznea să-i dea crezare.

— Şi aşa, miss, încheia el cu un şoptit răguşit. Noi ştim cu toţii că nu eşti nevasta lui Kells. Tâlharul ăsta nu s-ar însura nici în ruptul capului, are răutate pe femei. Era renumit pentru asta în California. Te-a scos din minţi şi ai fugit cu el, ăsta-i lucru sigur. Gulden jură că şi-a împuşcat cu mâna lui oamenii, pe Bill şi Halloway şi că apoi, aşa, ca să se mai schimbe lucrurile, l-ai împuşcat d-ta pe el. Gaura din spate era plină de pulbere. S-ar putea întâmpla cine ştie ce. Eu aşa zic, miss: după ce-or adormi toţi, să ne strecurăm amândoi din lagăr. Port eu de grijă să avem cai şi nutreţ şi te duc la un lagăr de săpători. De acolo nimereşti d-ta singură acasă.

Ioana clătină capul. Chiar de s-ar fi încrezut în vorbele lui Wood, acum era prea târziu. Orice s-ar întâmpla de-aci înainte, n-avea nici o importanţă dacă prin suferinţele ei l-ar putea întoarce pe Jim Cleve de pe drumul pierzaniei pe care apucase din pricina ei.

Omul căruia îi zicea Frenchy era îndrăzneţ şi încăpăţânat şi de o galanterie grosolană. Nici nu se mai sinchisea de tovarăşii lui ca şi când n-ar fi fost acolo. Se lua la întrecere cu Pearce în atenţiunile lui faţă de Ioana, aşa că erau rău văzuţi de ceilalţi. Situaţia ar fi fost amuzantă dacă n-ar fi fost atât de tragică. În jurul compătimirii, amabilităţii şi geloziei lor plutea o umbră ameninţătoare. În afară de gestul acela al lui Gulden – gestul unui om primitiv care nu se poate preface – nu mai survenise nici un cuvânt, nici o privire, nici o acţiune care ar fi jignitoare pentru Ioana. În raporturile

dintre ei erau batjocoritori, sarcastici, ironici şi grosolani. Faţă de ea însă, fiecare se înfăţişa sub chipul lui natural sau îşi scotea la iveală, după părerea lui, partea bună a firii sale.

O femeie tânără şi frumoasă picase în lagărul unor oameni singurateci şi sălbateci; în sufletul lor se trezise egoismul, orgoliul, lăcomia de a fi luaţi în seamă. Fără îndoială că în inimile unora din ei era şi un sentiment de milă frăţească pentru o biată fată fără apărare. Şi mai curând sau mai târziu va izbucni în vreunul din ei o dragoste pătimaşă cum se întâmplase lui Kells.

— Ia ascultă, măi French, nu eşti de fel cavaler, zise Red Pearce. Şi tu, Bate, eşti prea bătrân. Căraţi-vă de aici – hai, marş!

Cu blândeţe dar hotărât, Pearce îi împinse pe amândoi la o parte.

— Păi ce voi nu ştiţi că-i drăguţa lui Kells? întrebă Wood tărăgănat.

— Kells doarme, dacă n-o fi şi murit, răspunse Pearce. Ia spune-ne şi nouă de unde îl cunoşti pe Kells, miss, zise el apoi.

Ioana trebuia să-şi joace rolul. Era greu, căci ghici imediat că Pearce îi întindea o cursă ca ş-o prindă cu minciuna. Ştia şi el, cum ştiau şi ceilalţi, că nu era nevasta lui Kells. Dacă era prizoniera lui, apoi părea că se simte bine şi stă de bună voie aci. Cu el, întrebarea care se ghicea din atitudinea lui Pearce era, cum se împerechea supunerea ei cu curăţenia sufletească pe care atât el şi tovarăşii lui o simţiseră cu atâta siguranţă în femeia asta?

— Asta nu-i treaba nimănui, răspunse Ioana.

— Ai dreptate, zise Pearce, aplecându-se apoi mai adânc o întrebă cu încordare pe şoptite: Aş vrea să ştim numai dacă e adevărat că d-ta l-ai împuşcat pe Kells – după cum crede Gulden.

Ioana întinse prin întuneric mâna pe la spate şi apucă pe Kells de mână.

Era cu adevărat de mirare că slăbit şi istovit după cum era, atingerea ei îl trezi imediat. Ridică repede capul.

— Ei cine e? strigă el răstit.

Pearce se sculă cu băgare de seamă, speriat dar nu tulburat.

— Eu, cine să fie! Mă gândeam să mă duc la culcare şi-am venit să văd cum îţi e şi dacă n-ai trebuinţă de ceva.

— Mi-e mai bine, Red, răspunse Kells cu răceală Hai, cară-te, de-aici şi dă-mi pace. Şi tu şi ăilalţi.

Pearce zise noapte bună şi se duse lângă tovarăşii lui. În curând fiecare îşi căută culcuşul şi se lăsară odihnei. Rămase numai Gulden singur, chircit lângă foc şi tăcut.

— De ce m-ai trezit, Ioano? şopti Kells.

— Pearce m-a întrebat dacă te-am împuşcat eu şi atunci te-am trezit fără să-i răspund.

— Zău? făcu el cu glas înăbuşit. Apoi râse. Nu-i chip să tragi pe puşlamalele astea pe sfoară. Dar nu strică. Poate că ar îi mai bine să ştie că-i adevărat.

Rămase câtva timp dus pe gânduri, apoi adormi iar.

Ioana se înveli bine cu pătura şi-şi întinse trupul ca să se odihnească. Nici prin minte nu-i trecea să doarmă. Ba se mira cum de-ar putea dormi. Se lăsase frigul. Vântul şuiera printre copaci. Focul ardea mocnit. Ioana examina grămada aceea neagră, informă, care ştia că întruchipează pe Gulden care rămăsese nemişcat. Încetul cu încetul însă începu să dea semne de viaţă, se apropia de foc, stătu o clipă în lumina lui tulbure, cu trupul mărit de întuneric, înconjurat de umbră, părând astfel şi mai înfricoşător. Ochii lui – două văgăuni întunecate – reieşeau ca nişte pete negre din chipul lui lătăreţ. Ioana simţi privirile lui aţintite asupra ei. Apoi se duse de se culcă şi el. Lângă ceilalţi şi în curând îi auzi respiraţia grea ca a unui animal adormit.

Ceasuri întregi stătu Ioana trează, stăpânită de mii de gânduri care toate se concentrau în jurul unuia singur, sfredelitor şi nepotolit: gândul la Jim Cleve.

De abia când se trezi cu soarele răsfrângându-i-se pe faţă, îşi dădu Ioana seamă că dormise cu adevărat.

Banditii forfoteau de colo până colo prin lagăr daţi după

treabă. Caii stăteau înşeuați, odihniți şi cu urechile ciulite. Kells şedea pe un bolovan în apropierea focului şi bea cafea. Arăta mult mai bine la față. Când se îndreptă spre pârâu. Ioana trecu pe lângă Pearce, Frenchy şi Gulden, dar ei nici nu o băgă în seamă. Numai Bate Wood duse mâna la pălărie şi-i zise bună dimineața. Ioana se întreba în gând dacă cele petrecute seara trecută nu fusese decât un vis urât. La lumina zilei atmosfera părea alta.

Porniră iar la drum, Ioanei i se părea de câte ori era pe cal că timpul zboară ca vântul. Mişcarea şi schimbarea peisajelor îi făceau plăcere. Simțea că trecerea ceasurilor, care îi insuflau teamă şi speranță în acelaş timp, o apropiau de Jim Cleve. Odinioară îl luase în râs, îşi făcea de petrecere cu el, îl tiraniza, dar nici nu-l iubea şi nici nu se temea de el. Acum însă era sigură că-l iubeşte şi convinsă că se teme de el. Faima pe care i-o făcuseră banditii lui Jim, o uimea şi-i rămânea neînțeleasă.

Străbătură un râu apoi tăiară în curmeziş valea. Ajunseră într-o văgăună îngustă, mărginită de stânci ascuțite şi colțuroase; drumul însă era destul de bun. Intrară apoi într-o vale largă; un pârâu limpede curgea ca o panglică, brazi şi molizi tiveau malurile, pajişti înflorite râdeau la soare. Ioana zări colibe multe împrăştiate pe coline. Aşadar aici era Cabni Gulch.

Când ajunseră la cea dintâi colibă, bandiții se despărțiră, în uşile colibelor apăreau oameni care îi întâmpinau cu strigăte de bun sosit. Gulden se opri în loc ținându-şi calul de căpăstru. Wood luă câțiva din caii de povară cu sine şi porni să urce cu ei povârnişul. Iar Red Pearce, care călărea alături de Kells, îi făcu semn Ioanei să-l urmeze. Ajunseră pe un platou presărat cu molizi în mijlocul cărora se afla o colibă mare de bârne. Casa era nouă ca şi celelalte case din Cabni Gulch crăpăturile dintre bârne erau încă deschise. Era cât se poate: de grosolan făcută. Buşteni cojiți suprapuşi, acoperişul din crăci şi pământ. Era joasă, dar foarte lungă, iar în tot lungul fațadei se afla un umbrar. Uşile şi ferestrele le închipuiau nişte deschizături mari care se găseau pustii în

fața trecătorilor.

Ioana cercetă cu o privire repede şi ageră pe derbedeii care întâmpinau pe noii sosiți. Jim Cleve nu se afla printre ei. Nodul pe care îl simțea în gât dispăru şi răsuflă mai uşor. Cum ar îndrăzni să-i apară, în față?

Kells, deşi se simțea mai bine decât în ajun, trebui ră totuşi doi oameni ca să-l dea jos de pe cal. Se duse însă neajutat până la colibă. Bate Wood şi Ioana veneau în. Urma lui.

Intrară într-o încăpere lungă, cu o vatră de piatră, mese şi bănci necioplite; cu blăni de animale şi pături aşternute pe jos, cu felinare şi arme agățate în perete. Pe polițe unelte de bucătărie şi provizii.

Glasul nerăbdător al lui Kells întrerupse gălăgia pe care-o făceau ceilalți cu întrebările lor.

— Nu sunt rănit, spuse el. Toate sunt în regulă, mă simt numai nițel istovit şi slăbit. Măi băieți, fata asta e nevasta mea… Ioano, vezi că în fundul colibei mai e o încăpere. Aia e pentru tine.

Ioana se bucură ca un copil. În peretele din fund făcuseră o uşă pe care o acoperiseră cu o pătură. Când dădu pătura la o parte, dădu de câteva trepte care duceau la o prelungire a colibei principale, alcătuită din două odăițe despărțite între ele prin nişte crăci uscate.

Dădu la o parte pătura şi urcă treptele. De abia acum văzu că aici fusese vechea colibă de care alipiseră pe cea nouă. Afară de uşa care dedea în noua colibă, nu exista altă ieşire. Crăpăturile dintre bârne lăsau să pătrundă o lumină îndestulătoare. Mobilierul era alcătuit dintr-un culcuş; de crăci acoperit cu pături, o poliță cu o oglindă tulbure şi ciocnită, o masă făcută din lăzi şi un felinar, încăperea era mai ridicată de la pământ decât noua colibă. Jos la scară văzu câteva prăjini cojite care slujeau ca să baricadeze intrarea la coliba ei. Printr-o crăpătură Ioana putea zări ce se petrece în coliba cea nouă, pe când, odată intrarea baricadată, era complet izolată de coliba cea veche. O miră faptul căci nu se aştepta la atâta atenție din partea lui Kells.

Se lăsă jos pe pat ca să se odihnească şi să cugete: Păsărele îşi făcuseră cuibul printre bârne şi ciripeau de zor; soarele sclipea pe cerul albastru. Şi aici, ’ printre bandiți, firea era tot atât de frumoasă şi voioasă ca aiurea, îşi zise cu mirare Toana. Vru să se împotrivească somnului, să cugete, să asculte ce se petrece, să aştepte, dar oboseala o prididi şi ațipi. O trezi un zgomot de voci. Deschise ochii şi văzu că soarele se lăsa spre asfințit Dormise câteva ceasuri.

Cineva bătu în uşă. El se sculă şi dădu perdeaua la o parte. În uşă stătea Bate Wood.

— Cina e gata, miss, zise el şi bănuiesc că nu ți-ar părea rău dacă ți-aşi aduce porția d-tale aici.

— Ți-aşi fi foarte recunoscătoare şi-ți mulțumesc, răspunse Ioana.

Wood se întoarse peste câteva minute aducând pe un capac de ladă crătiți şi ceşti din care ieşeau aburi fierbinți şi-i întinse Ioanei masa asta improvizată.

— Trebuie să ştii, miss, că eu sunt un bucătar fără pereche – când am ce pregăti, zise el cu un zâmbet care transfigura chipul lui aspru.

Era vădit că Kells dispunea de o cămară îmbelşugată şi deoarece Ioana se hrănise atâta vreme cu mâncăruri primitive şi grele, simți acum o mare poftă de mâncare la vederea bunătăților de pe tablă. Pe când mânca, pătura care slujea de perdea,se dădu la o parte şi în uşă apăru Kells. Dădu drumul perdelei în urma lui, dar nu urcă treptele. Era ras proaspăt, primenit şi făcea impresia unui alt om.

— Cum îți place... căminul d-tale? întrebă el cu puțină ironie în glas.

— Îți mulțumesc pentru separație, răspunse ea.

— Ți-era frică să nu se întâmple altfel?

— Da.

— Să presupunem că Gulden mă ucide şi ia comanda bandei – şi te ia şi pe d-ta... E un zvon care circulă pe aici despre un lucru atât de grozav cum n-am mai auzit până acum. O să ți-l spun şi d-tale într-o zi când oi vrea să te sperii.

— Gulden! Ioana se cutremură când pronunță cuvântul. Vă duşmăniți?

— Aici la graniță nu poate fi vorba de prietenie. Ne adunăm la un loc cum se adună corbii. Cu cât suntem mai mulți cu atât ne simțim mai în siguranță, dar ne războim între noi cum se războiesc corbii când dau de un stârv.

— Kells, urăşti dumneata viața pe care o duci?

— Toată viața mea n-am făcut decât să urăsc, mereu şi pretutindeni. Numai viața de aventuri mi-a fost dragă. M-aşi învoi însă să încep o altă viață dacă ai veni cu mine.

Ioana clătină capul.

— De ce nu? Mă însor cu tine, urmă el cu glas scăzut. Am aur mult şi voi avea şi mai mult.

— Şi pe ce cale l-ai căpătat?

— Păi... am uşurat pe mulți călători şi căutători de aur de povara lor prea grea, răspunse el.

— Kells, eşti un ticălos! strigă Ioana ne mai putându-şi stăpâni dezgustul. Trebuie să fii cu adevărat nebun ca să-ți închipui că m-aş putea mărita cu d-ta.

— Ba nu sunt nebun de fel, răspunse el râzând. Gulden e nebun. I-a sărit o doagă. Eu însă nu sunt prost... numai că m-ai cam zăpăcit tu. Ia compară acum o viață tihnită printre oameni de ispravă, într-o casă paşnică, cu atmosfera unui lagăr ca ăsta. Când n-oi fi beat, o să mă port frumos cu d-ta; mai curând sau mai târziu însă tot o să-mi tragă unul din bandiți un glonte-n cap şi d-ta rămâi în ghearele lui Gulden.

— De ce numai decât în ale lui, Gulden?

— Aşa-mi dau eu cu gândul.

— Şi mie mi-e frică de omul ăsta. D-ta şi ceilalți păreți nişte îngeri alături de el, deşi ştiu că eşti un om rău şi fără suflet.

— Aşa dar nu vrei să te măriți cu mine şi să plecăm de aici? Ciudată alegere! Şi asta din pricină că-ți spun adevărul.

— Sunt femeie, Kells. O voce lăuntrică îmi spune că nu o să mă ții veşnic aici. Nu poți fi atât de ticălos. Şi mai ales acum, după ce ți-am scăpat viața. Ar fi groaznic – neomenos. Nu pot să cred că ar exista un bărbat, născut din trup de

femeie, care să fie în stare de una ca asta.

— Dar nu-nțelegi că te vreau? Că te iubesc ca un nebun? şopti el cu glas aspru.

— Iubire! Asta nu e iubire, zise ea cu dispreț. Ştie Dumnezeu ce sentiment o mai fi şi ăsta!

— Numeşte-l cum vrei, urmă el cu amărăciune. Eşti tânără, frumoasă, ațâțătoare. Apropierea ta e fericire. Viața mea a fost un iad. N-am avut nici o bucurie pe lume. Când privesc în viitor, văd iadul înaintea mea – şi grozav ca iadul îmi va fi sfârşitul. De ce nu te-aşi opri lângă mine?

— Ascultă-mă, Kells, şopti ea cu seriozitate. Să zicem că sunt tânără şi frumoasă precum zici. Sunt cu totul în puterea d-tale. Sunt nevoită să mă ştiu ocrotită împotriva altora şi mai răi ca d-ta. Eşti altfel decât ceilalți. Eşti un om cult. Trebuie să fi avut o mamă – o mamă bună. Acum eşti înrăit, deznădăjduit. Urăşti viața. Crezi că grațiile pe care mi, le atribui ți-ar putea folosi ceva, că ți-ar procura o licărire de bucurie. Cum îți închipui că s-ar putea una ca asta? Ştii şi d-ta.. Eu… nu te iubesc…

Kells, o privea țintă, cu chipul crispat de patimă. Apoi, tot cu ochii, la ea, dete cu o mână perdeaua la o parte; lăsă capul în jos şi ieşi în tăcere pe uşă. Ioana se uită multă vreme în urma lui. În mintea ei agitată se născu un gând. Se îngrozi la început, dar îşi dete seama că ar fi singura ei scăpare. Să-l lase pe Kells să spere că poate, odată, l-ar putea iubi. Planul era cutezător şi tot ce era drept şi cinstit în sufletul ei se revoltă împotriva lui. Dar nu-i rămânea altceva de făcut. Din încăperea de alături se auzeau glasuri aspre bărbăteşti. Ioana auzi numele lui Jim Cleve. Tresări speriată şi dete perdeaua la o parte. Mâna îi tremura.

Coliba cea nouă, mare şi încăpătoare era luminată de flăcările focului şi de câteva felinare. Înconjurat de un grup de bărbați, stătea Kells cu fața luminată de văpaia focului. Probabil că survenise o pauză în discuție căci toți stăteau cu fața spre uşă aşteptând ceva.

— Adu-l înăuntru ca să-l vedem şi noi, Bate, zise Kells.

Şi Bate Wood apăru, făcându-şi loc cu coatele, aducând cu

sine pe un flăcău; înalt şi subţirel. Când fu în bătaia focului, Ioana se cutremură ca şi când ar fi izbit-o cineva cu un pumnal în inimă. Străinul adus de Bate Wood era Jim Cleve – chipul şi statura lui Jim Cleve – dar nu acela pe care-l cunoştea ea.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, Cleve, zise Kells şi-i întinse mâna.

— Asemenea, răspunse Cleve, dându-i mâna. Vocea lui era rece; fără intonaţie, neprietenoasă.

Să fi fost omul ăsta cu adevărat Jim? Întâlnirea lui cu Kells şi atitudinea acestuia îi dedea un oarecare prestigiu în ochii banditilor. Ioana mal că nu-l recunoştea, îşi aducea aminte de-un băiat lat în spate, cu zâmbetul blajin şi ochii blânzi. Cel pe care-l avea acum în faţa ei era un bărbat frumos, de o frumuseţe tragică. Părea că pe buze îi încremenise un râs amar şi indiferent. Ochii lui priveau drept înainte: O privire pătrunzătoare, ascuţită, chinuită şi întunecată ca noaptea.. Era. Un chip trist, deznădăjduit, care o zgudui pe Ioana până în adâncul sufletului. Venise deci prea târziu ca să-i mai salveze fericirea, dar se rugă din inimă să-i scape neîntinat sufletul şi onoarea.

Ioana lăsă jos perdeaua şi căzu zdrobită, pe pat. Îndoiala şi disperarea puseră stăpânire asupra ei, apoi o cuprinse o agitaţie ciudată care o înnebunea aproape. Sacrificase fericirea ei şi a. Lui şi acum viaţa amândurora era distrusă.

Gălăgia din colibă crescuse până la tumult şi când se potoli dintr-odată, Ioana deveni atentă. Dete iar perdeaua la o parte şi privi printre bârne.

Gulden, uriaş, stupid, posomorât, păşi în colibă. Pătrunse în grup şi înainta spre Kells, pe când flăcările focului se restrângeau în văgăunile ochilor lui.

— Ei, Gulden, ce e cu tine? zise Kells.

— Ţi-a spus careva ce s-a întâmplat cu Bill Bailey? Făcu Gulden.

— Ce anume? întrebă liniştit Kells.

— Că şi-a dat sufletul, de vale, într-o colibă.

Kells tresări uşor şi ochii lui scăpărară scântei.

— Nu, asta e ceva nou pentru mine.

— Kells, tu l-ai crezut mort, dar mai răsufla încă. Cu toată rana lui primejdioasă s-a târât până la colibă – nu se ştie cum. Era gata să-şi dea sufletul când trecu din întâmplare Beady Iones pe acolo. A mai avut atâta putere ca să-mi trimeată vorbă… Nu eşti curios să ştii ce anume?

— De fel, răspunse Kells, Bailey a fost necuviincios cu soția mea şi eu l-am împuşcat.

— A jurat în clipa morții că nu făcuse nimic şi că l-ai ucis numai ca să rămâi tu singur cu fata aia, tună Gulden.

Kells se ridică, liniştit în aparență, dar fața i se făcuse albă ca varul şi un tremur uşor al mâinilor dovedeau agitația lui lăuntrică..

Prin colibă trecu un foşnet de nelinişte şi murmure nedesluşite. Red Pearce care se afla mai aproape trecu lângă Kells. O atmosferă de spirite înfierbântate pluti în colibă.

— Ei, aşa e, bine a spus adevărul. Şi ce te priveşte pe tine?

Era vădit lucru că fapta şi mărturisirea lui Kells avea o deosebită însemnătate pentru Gulden, dar ticălosul era destul de şiret ca să stăpânească, deşi ceilalți îl credeau greoi şi simplu.

— Ce-a fost, a fost. Bill e mort, urmă Gulden. Dar de ce ne tragi pe sfoară? Ce-ai de gând? Până acum nu ți s-a mai întâmplat aşa ceva… Şi-apoi… fata asta nu e…

— Tacă-ți gura! şuieră Kells şi ca fulgerul mâna lui apucă revolverul. Tot în juru-i era amenințare.

Gulden nu făcu nici un gest ca să puie mâna pe armă. Nu arăta nici surprins, nici înfricoşat. Părea cufundat în gânduri.

Red Pearce păşi între el şi Kells. Încordarea cedă şi se auzi o respirație grea şi bocănituri de picioare. Bandiții îşi reveneau. Kells se aşeză iar la locul lui şi-şi aprinse luleaua ca şi când nimic nu s-ar fi petrecut.

CAPITOLUL IX.

Cu un simțământ de uşurare, Ioana se depărta de uşă. Umbra morții plutea deasupra oamenilor ăştia. Trebuia să se deprindă cu ea. Ascultă iar. Bandiții flecăreau acum şi râdeau. Auzi pocniturile fiselor, fâsâitul unei cărți de joc zvârlite cu ciudă, asta şi în ce scop? Nu se putu împotrivi ispitei ca să mai privească în coliba alăturată pe sub tivul perdelei.

Încăperea plină de fum. Îl văzu pe Jim Cleve la o masă jucând cărți cu câțiva bandiți. Era cu spatele întors la ea, dar îi vedea mişcările. Părea nepăsător. Unul din jucători scoase un răcnet de furi, zvârli cărțile pe masă şi se ridică brusc.

— S-a curățat! zise unul cu o bucurie diavolească.

— Aşi, răspunde altul, se preface.

— Mie îmi pare bine să câştige Cleve; poate că-mi dă îndărăt ce mi-a câştigat, strigă alt jucător rămând zgomotos.

— Mare pişicher! Şi are şi noroc. Ia ascultă, Jim, ai avut şi în dragoste noroc ca la cărți?

— Noroc în dragoste? Bine înțeles, răspunse Jim cu ironie.

— Aşa e, măi băieți, zise unul. Cine n-are noroc la cărți, are în dragoste. Ca Kells, de pildă. Ştie el cum să sucească capul fetelor, dar nu ştie să joace cărți.

Kells îl auzi şi râse împreună cu ceilalți.

— Mă, tu, ăla de colo, mexican puturos, nu te mai lăuda degeaba că n-ai câştigat încă. Un gologan de la mine, zise el.

— Ia vino-ncoace să vezi cum ți se topeşte aurul printre degete cât ai clipi. Cu Jim Cleve ăsta nu e de glumit. Are un noroc porcesc. Până să prinzi de veste te lasă fără bani, fără cai, fără şea, fără pinteni şi fără revolver – ba şi fără cămaşă, dacă o pui la bătaie.

Vorbitorul zvârli cărțile. Pe masă, uitându-se cu admirație invidioasă la Cleve. Kells se apropia de ei şi puse mâna pe umărul lui Cleve.

— Ia spune, flăcăule, zise el vesel, ziceai adineauri că ai

noroc şi în dragoste. Eu mi-am vârât în cap că o dragoste nenorocită te-a mânat pe d-ta încoa... vreo fată...

Kells vorbea în glumă, cu ton care n-ar fi putut jigni pe cel mai dârz, totuşi în vorbele lui se simţea o curiozitate aspră şi pătrunzătoare, care n-avu însă nici o influenţă asupra lui Jim.

— Fata şi dragoste? Să le ia dracu pe amândouă... răspunse el.

— Bine-ai grăit, că soarta şi femeile sunt făpturile diavolului, făcu cartoforul fără noroc. Măi porc de câine ce eşti, da' ceva udătură nu ne dai?

Interesul deosebit pe care îl arăta Kells lui Jim Cleve o impresionară pe Ioana. Simţi o durere adâncă în inimă.

— O, şopti ea pentru sine, e pierdut... pierdut... pierdut cu desăvârşire. Doamne, îndură-te şi iartă ce-am făcut!... Îşi trase pătura peste cap şi istovită de gânduri şi amar adormi. Când se trezi a doua zi dimineaţa n-auzi nici un zgomot în coliba lui Kells. După câtva timp veni Wood cu un hârdău cu apă, un lighean şi un prosop, apoi ceva mai târziu îi aduse dejunul. Acum nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să se învârtească de colo până colo în încăperile colibei. Printre crăpăturile bârnelor vedea povârnişurile înverzite ale văgăunii care îşi înălţa pereţi de stâncă spre albastrul cerului. Era totuşi bucuroasă să aibă în faţa ei tabloul ăsta monoton decât droaia de bandiţi şi strâmtoarea colibei.

Pe la amiază auzi dincolo glasul lui Kells care şopăia ceva cu unul din tovarăşii lui; nu putea însă auzi ce vorbesc. Glasurile amuţiră, apoi îl auzi pe Kells ciocănind în brâne, pe când de afară se desluşea tropotul unui cal care pornea în goană.

— Ioano, strigă Kells smucind perdeaua şi năvălind pe uşă. Era palid şi agitat.

— Ce e, ce s-a întâmplat? întreabă ea repede.

— Gulden a împuşcat astăzi doi din oamenii mei. Unul a şi murit şi nici celălalt nu mai are mult de trăit.

— Şi cine... cine e? bâigui Ioana. Toate gândurile ei se îndreptau spre Jim Cleve.

— Mortul e Smail. Pe celălalt îl cheamă Dik. Alt nume nu ştiu să aibă.

— S-au încăierat?

— Bineînțeles. Gulden a provocat cearta. E un individ veşnic pus pe ceartă. Nimeni nu-i intră-n voie. Starea lui obişnuită treaz fiind, e ca a unui om beat. Rău îmi pare că nu l-am doborât aseară la pământ cu un glonț de revolver. O făceam, eu hotărât dacă nu mă împiedica Red Pearce.

Situația în care se găsea îl nemulțumea pe Kells şi-l punea pe gânduri; vorbea atât de natural cu Ioana ca şi când s-ar fi bizuit pe prietenia ei. Şi povesti amănunte din viața lui, planurile, grijile prieteniile şi simțimintele care erau asemenea celorlalți oameni. Era şi el o făptură omenească şi lucruri care pentru un observator ar fi dovedit nenorocire, lui îi erau neprețuite, făceau parte din făptura lui însăşi. Ioana simula o simpatie pe care n-o putea simți.

— Te credeam învrăjbit cu Gulden.

Kells se aşeză pe una din lăzi. Privea la Ioana. Uitase că era o femeie şi prizoniera lui.

— Vezi la asta nu m-am gândit până acum, zise el. Ne împăcăm destul de bine fiindcă îl înțelegeam. Îl examinasem mereu. Omul ăsta nu s-a schimbat întru nimic. De abia acum observ o deosebire; pentru prima oară am băgat de seamă schimbarea asta la Los Canion şi eu cred Ioano, că numai datorită d-tale.

— Nu, nu! strigă Ioana cutremurându-se.

— Poate că mă înşel. E însă ceva la mijloc Omul ăsta n-a avut în viața lui un prieten. Atitudinea lui privitor la Bailey o înțeleg eu destul de bine. Ce-i pasă lui de bețivul ăla? Gulden e un încăpățânat. Îi place să contrazică. E cam scrântit la minte, ceea ce îl face primejdios… Aşi fi vrut să mă descotorosesc de el. Mă hotărâsem după scena de aseară. Acum însă lucrul nu pare să fie chiar aşa de uşor.

— De ce? întreabă Ioana curioasă.

— Atât Pearce şi Wood, cât şi Beard, toți băieții în care mă pot încrede, au spus că nu merge. Mi-au dat să înțeleg că Gulden e bine văzut de oamenii mei şi de întregul ținut de la

graniță. M-am înfuriat. Eu nu sunt de părerea lor. Dar fiindcă nu sunt sigur – ce-mi rămâne de făcut? Toți se tem de Gulden. Asta e toată chestia… Ba cred că… şi mie mi-e frică de el.

— D-tale? strigă Ioana.

Kells păru ruşinat cu adevărat.

— Da, aşa e, Ioano. Gulden ăsta nu e om. De oameni nu mi-a fost niciodată frică. E… o fiară sălbatică.

— Seamănă cu un uragan, zise Ioana.

— Unul singur nu se teme de el. Unul venit acum, îl cheamă Jim Cleve. Un băiețandru de care nu ştiu ce să spun. S-ar lua de piept cu dracul în persoană. N-o să facă el vad aici. Dar nu se poate şti. De alde ăştia care îşi bat joc de moarte, le scapă multă vreme printre degete.

Aşa am fost şi eu odinioară. Cleve m-a auzit vorbind cu Pearce despre Gulden şi mi-a zis aşa:

— Ascultă Kells, eu o să-i caut pricină lui Gulden şi-l gonesc din lagăr ori îl împuşc ca pe un câine.

— Şi d-ta ce-ai răspuns? întreabă Ioana căutând să-şi stăpânească tremurul din glas şi lăsă ochii în jos.

— I-am spus: Jim, ce spui d-ta e foarte frumos dar nu vreau să te omoare. Hotărât lucru, băiatul ăsta e un viteaz şi jumătate. Vorbea de asta cu atâta nepăsare ca şi când s-ar fi oferit să-mi strângă chinga la şea. Gulden poate ține piept la casă plină de oameni. A dat dovadă de aşa ceva şi când e vorba să ucidă de aşa ceva şi când e vorba să ucidă dintr-o singură lovitură, n-a dat greş niciodată.

— De aceea ți-e frică de el?

— Nu, nu de asta, răspunse cu patimă Kells ca şi când i-ar fi jignit bărbăția. Mi-e frică, de el fiindcă… e Gulden. E un monstru… Mâncător de oameni.

Ioana îl privi ca şi când n-ar fi înțeles.

— E adevărat. Ştiu toți că e aşa. Gulden nu e nici lăudăros, nici palavragiu, dar i-a scăpat. A fost marinar – pirat. Odată, la un naufragiu, ca să nu moară de foame a mâncat carne de om. A povestit el singur întâmplarea în lagărele din Nevada. N-a vrut însă nimeni să-l creadă. Acum

câțiva ani se înzăpezise în munți. Era cu încă doi tovarăşi. Erau amenințați să moară străbătând nămeții de zăpadă. Porniră la drum. Înaintau anevoie. Gulden a povestit mai târziu că tovarăşii lui s-au prăbuşit în drum. El i-a omorât şi a scăpat cu viața mâncându-i, ca să nu moară de foame. Dar mai e o poveste despre Gulden. A pus mâna odată pe o fată şi a târât-o cu el în munți. Când s-a desprimăvărat, s-a întors fără ea. Zicea că a legat-o într-o peşteră şi fata a degerat.

— Ce grozăvie! gemu Ioana.

— Nu ştiu dacă e sau nu adevărat. Mai degrabă cred că da, Gulden nu e om. Cei mai ticăloşi dintre noi tot au o conştiință. Pot face deosebirea între bine şi rău. Gulden însă nu. E mai prejos de orice înseamnă moral. N-are nici o concepție despre omenie, mai rău ca cei mai ticăloşi dintre oameni. Afacerea cu fata din peşteră o dovedeşte. Omul ăsta face parte din epoca de piatră. E o făptură cu desăvârşire fără suflet. Şi aici la graniță numai să vrea, poate avea tocmai din pricina felului lui de a fi, cea mai mare putere de stăpânire asupra celorlalți.

— Împiedică-l să mă vadă, Kells! se rugă Ioana..

Banditul păru că nu înțelege spaima din glasul şi privirea Ioanei. Ea fusese pentru el numai cineva care îl ascultase vorbind. Brusc cu gândurile aiurea şi chipul îngrijorat, Kells ieşi din colibă.

Trei zile în şir Ioana nu dădu ochi cu el, doar ea-l zărise câteva clipe printre crăpăturile bârnelor. Baricadase uşa şi nu vorbise cu nimeni afară de Wood care-i aducea mâncare. Se învârtea prin colibă ca o fiară. Închisă în cuşcă. În vremea asta. În coliba lui Kells veniseră prea puțini musafiri şi nu stătuseră nici ei mult. Ioana îşi dădu seama că Kells lipsea adesea, ceea ce însemna că era în stare să călărească iar. A patra zi veni la uşă şi bătu încetişor. Ioana îl lăsă să intre şi văzu că-şi revenise la felul lui de a fi: rece, vesel, natural şi totuşi ciudat.

— Bună ziua, Ioano. Mi se pare că nu te prea te sinchiseşti de bărbatul d-tale care şi-a uitat de datorie.

Râdea ca şi când s-ar fi ironizat singur dar se cunoştea că vederea ei îi făcea plăcere şi glasul lui avea un ton nedefinit care inspira stimă.

— Nu ți-am simțit lipsa, răspunse Ioana. Totuşi era o uşurare pentru ea să-l vadă.

— Îmi închipui, zise el sec. Am avut însă mult de lucru cu oamenii mei şi cu planurile mele. Sunt foarte mulțumit de cum merg lucrurile. Gulden a plecat. Zicea cineva că venise aici după o fată pe care o cheamă Brander. Trag nădejde că s-o găsi cineva să-l doboare cu un glonț. Trebuie să părăsim în curând văgăuna asta, Ioano. Aştept veşti care au să schimbe fața lucrurilor şi n-aş vrea să te las aici. Drumul o să fie, pe cărări colțuroase şi rochia de pe d-ta e diferită. Îți trebuie ceva de îmbrăcat.

— Cred şi eu, răspunse Ioana pipăindu-şi rochia subțire şi zdrențuită. Cel dintâi tufiş prin care aşi trece mi-ar sfâşia zdrențele astea de pe mine…

— Proastă afacere, zise Kells iritat. De unde dracu să-ți fac rost de o rochie? Suntem la două sute de mile de un loc mai ca lumea unde s-ar putea găsi ceva. Aici e ținutul cel mai sălbatic. Ia spune, te-ai îmbrăcat vreodată bărbăteşte?

— Da, când mă duceam cu unchiul meu la vânătoare sau în căutarea aurului, răspunse ea în silă..

Deodată pe fața lui Kells apăru un zâmbet vioi şi ştrengăresc care îi schimbă cu totul trăsăturile chipului. Îşi freacă mâinile şi râse.ca la o glumă plină de haz. Lasă apoi privirile să-i alunece cercetătoare asupra corpului ei mlădios.

— Stai nițel că vin îndată, zise el.

Îl auzi apoi cotrobăind într-un maldăr de boarfe pe care îl văzuse Ioana într-un colț al colibei. Se întoarse cu o boccea pe care o desfăcu, scoase lucrurile din ea şi le întinse pe pat.

— Uite bulendrele lui Dandy Dales, zise el cu vioiciune. Se ațintea la drumul mare; într-o zi, pe când da năvală să jefuiască diligenta, un călător care nu ştia de astfel de glume l-a doborât cu un glonț la pământ. N-a murit însă pe loc ci s-a târât până unde şi-a dat sufletul Bulendrele astea costă o avere, dar nici unuia din noi nu-i vine bine.

O pălărie neagră cu marginile late şi cu o panglică de argint, o haină albastră cu o vestă brodată, un brâu lat de piele cu cartuşieră, un revolver cu patul bătut în sidef, pantaloni de stofă dungată, cizme cu carâmbi înalţi şi pinteni de argint – toate din material scump şi lucrate cu măre îngrijire.

— O să-ţi fac e mască neagră din panglica pălăriei mele de pâslă şi o să fie – splendidă Ioano, zise Kells cu entuziasm de băieţandru.

— Nu cumva crezi, Kells că o să pun eu lucrurile astea pe mine? îl întreabă nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

— Negreşit. Şi de ce nu? Sunt ele cam fantastice, drept e, dar d-ta eşti fată şi oricât ai vrea, nu-ţi poţi ascunde: sexul. Şi nici nu vreau să ţi-l ascunzi.

— Dar mă împotrivesc cu desăvârşire.

— Ba o să asculţi de vorba mea, răspunse el cu răceală dar prietenos.

— Nu! strigă Ioana care nu-şi putea stăpâni indignarea.

— Uite ce e, Ioano: va trebui să cutreieri călare drum lung şi cărări întortocheate, uneori chiar şi noaptea. Vom face popasuri prin lagăre, alteori vom fi urmăriţi şi va trebui să călătorim nebuneşte ca să scăpăm de cei ce ne vor fugări. Ai deci trebuinţă de haine trainice şi e nevoie să fii mascată. Aici ai tot ce-ţi trebuie – parc-ar fi croite anume pentru d-ta. Mare noroc că sunt toate din material bun şi trainic. Hai, îmbracă-te numaidecât cu ele.

— Am spus nu şi nu rămâne.

— Ce te supără pe d-ta că au fost ale unuia care a murit?... Ia te uită la cămaşă. E găurită de un glonţ. Nu fii aşa de simţitoare. Îţi îngreunezi şi mai mult situaţia.

— Mister Kells, d-ta uiţi se vede că eu sunt... femeie. Privirea lui mirată părea că nu pricepe.

— Poate... O să-mi amintesc. Dar parcă spuneai că ai mai purtat haine bărbăteşti.

— Da, aşa e, dar era mantaua şi pantalonii de lucru ai fratelui meu şi era cât p-aci să mă înec în ele.

Chipul lui Kells era frământat de un gând, apoi deodată

izbucni într-un râs zgomotos.

— Aha, am înțeles. Să vezi ce bine o să-ți stea. De abia aştept să te văd îmbrăcată băiețeşte.

— Niciodată.

Kells deveni serios şi ochii lui scăpărară.

— Te las acum singură. Când mă voi întoarce vreau să te găsesc îmbrăcată cu hainele astea.

Glasul lui suna astfel cum îl auzise ea dând porunci oamenilor săi.

Ioana îl privea cu îndărătnicie.

— Dacă nu faci ce-ți spun, îți smulg zdrențele astea de pe trup. Poate că nu voi avea încă destulă putere s-o fac, dar voi aduna pe alții în ajutor, iar dacă mă înfurii, aştept pe Gulden s-o facă el.

Ioanei i se tăiară picioarele şi se lăsă moale pe pat. Ştia că Kells e în stare să se țină de vorbă. Înțelesese acum şi taina ochilor lui fulgerători.

Căci omul ăsta avea momente când era om ca oricare altul, iar în altele – cum îl vedem acum – se transforma în duşmanul ei de moarte. Trebuia să-şi încordeze toată inteligența, viclenia şi farmecele ei de femeie ca să ție treaz în el pe celălalt eu al lui – pe cel bun – altminteri totul era pierdut.

— Dacă mă sileşti, trebuie să mă supun, zise ea. Kells ieşi din colibă fără să răspundă.

Ioana se dezbracă de zdrențele ei şi se îmbrăcă numaidecât cu ale lui Dandy. I se potriveau de minune. Părea o femeie neruşinată care s-a mascat în haine băiețeşti Fiecare linie a trupului ieşea la iveală scoțându-i în evidență formele.

Se înspăimântă.

— Eşti gata, Ioano? întreabă Kells bătând în uşă.

— Da, răspunse ea şi vorba-i scapă aproape fără voie de pe buze.

Kells intră.

Mânată de un impuls instinctiv, Ioana smulse pătura de pe pat şi se înfăşură în ea.

Tremura toată şi obrajii îi ardeau de ruşine. Kells intrase

zâmbind şi cu privirea ironică, dar îi pieri zâmbetul de pe buze. Se uită încremenit la pătura din jurul trupului ei apoi la chipul fetei. De abia înțelese el cât de greu trebuie să-i fi venit Ioanei şi-i fu milă de ea.

— Ei, ce-i asta, prostuțo? strigă, el mişcat. Sentimentul ăsta de milă păru că-l indispune. Se întoarse şi privi afară printre bârne. Acum, ca şi în alte dați, gândurile lui rătăceau în trecut, un trecut pe care cu greu nedesluşit şi-l chema în minte.

Cu toată starea ei Ioana băgă de seamă efectul pe care îl făcuse asupra lui pudicitatea ei de fecioară. Înțelese totul cu simțurile femeiei care se dezvoltaseră acum în ea. Căci, tot ca şi Kells, sălăşluiau în ea două personalități deosebite.

— Încerc să mă port cuviincios cu d-ta, zise Kells fără să se întoarcă. Vreau să-ți dau prilejul să alegi partea cea mai bună a unei situații nenorocite. D-ta eşti însă un copil – o fetiță neştiutoare, iar eu un bandit. Un om pierdut, care s-a abătut pentru totdeauna de pe calea dreaptă.

— Nu, nu, nu eşti cu desăvârşire pierdut, răspunse Ioana cu seriozitate. Nu înțeleg nici eu ce simt, dar ştiu că, dacă; ar fi fost Gulden în locul d-tale, n-aşi fi căutat să mă acopăr cu pătura. Eu… nu mă tem de d-ta. De aceea m-am purtat ca… o fată… pe care o surprinzi cum n-ar trebui să fie văzută. O, nu vezi, nu înțelegi?

— Nu, nu văd nimic, nu înțeleg nimic. Ce bine era dacă nu te târâm aici după mine. Ce bine era dacă nu te întâlneam… Acum e prea târziu.

— Nu, nu, nu e prea târziu… d-ta… nu… mi-ai făcu nimic.

— Dar nu vezi că te iubesc! izbucni el. Te iubesc cum n-am iubit nici odată… pe nici o femeie. M-a cuprins ceva care mi se înfăşoară în jurul gâtului.. Ea.. Funia… atunci… când au vrut să mă spânzure…

Ioana îşi dete seama de patima puternică, neînfrânată, care pusese stăpânire pe omul ăsta ciudat şi se cutremur. Ră. Totuşi, tocmai patima asta a lui îi dădea oarecare curaj.

Multă vreme stătu Kells privind la povârnişul înverzit.

Apoi, ca şi când ar fi vorbit cu sine însuşi, zise într-un târziu:

— Am tras o carte proastă dar n-am ce face; trebuie să joc până la sfârşit.

Se întoarse spre Ioana, o privi întunecat şi pătrunzător, ceea ce o făcu să-şi reia rolul la care se hotărâse. Lăsă pătura să cadă la pământ. Posomoreala de pe chipul lui pieri. Zâmbi cum nu-l văzuse ea zâmbind până atunci, în zâmbetul şi privirea lui citi o admirație nețărmurită şi văzu toată îmbrăcămintea ei nefemeiască, cu toată firea lui care provoca spaimă, înțelese că nici când nu fusese admirată ca în clipa aceea.

— Ioano, n-am văzut încă o femeie atât de frumoasă, ca d-ta, zise el.

— Nu mă pot obişnui cu zorzoanele astea pe mine, răspunse ea şi nu pot ieşi în lume îmbrăcată astfel.

— Ba da, ba da... Să vezi. Că poate.. Tocmai asta o să schimbe fața lucrurilor. D-ta eşti prea sfioasă.

Îi întinse o bucată de pâslă-neagră tăiată dintr-o pălărie şi îi făcu o mască pe care i-o prinsese de două cureluşe. Ioana se privi în oglindă şi zări o ființă mascată, necunoscută ei. Nu semăna întru nimic cu Ioana Randle. Identitatea ei era cu desăvârşire de nerecunoscut.

— Nimeni din cei care m-au cunoscut odinioară nu m-ar mai putea cunoaşte, murmură ea oarecum. Împăcată, cu gândul la Jim Cleve.

— La asta nu m-am gândit, răspunse Kells. Ai însă dreptate... Dacă presupunerile mele se adeveresc, Ioano. Apoi în curând ți se va duce faima în tot ținutul ăsta.

Ioana înțelese din cuvintele astea că zvonul despre mândria lui ciudată şi toate poveştile care circulau despre bandiți şi femeile de teapa lor care îi urmau, nu erau neîntemeiate, deşi nu le dăduse crezare până atunci I se păreau ca făcând parte integrantă a vieții ăştia dezordonată în ținuturile sălbatice de la graniță. Se întâmplă ca un căutător de aur să poposească o noapte într-un lagăr şi stând cu toții în jurul focului, să povestească o întâmplare ciudată, apoi pleacă precum a venit şi nu se mai ştie de urma

lui. Se putea o poveste nouă de necrezut ca povestea vieții ei? În creierul ei se învolburau gânduri nelămurite – Kells şi banda lui, potecile sălbatice, lagărele şi oraşele ciudate pe care le cutreierase, aur şi diligente, jafuri, lupte, asasinate, cavalcade nebune prin bezna nopții, apoi gândurile i se întorceau iar la Jim Cleve şi pierzania lui.

Deodată, pe negândite, Kells se apropie de ea pe la spate şi o cuprinse în brațe. Ioana se înțepeni pe picioare. O luase prin surprindere.

— Ioana, sărută-mă, şopti el blând cu o voce adâncă.

— Nu! strigă ea cu mânie.

Urmă o clipă de tăcere, apoi simți strânsoarea lui din ce în ce mai puternică şi-o auzi respirația gâfâitoare.

— Atunci o să te silesc s-o faci, zise el. Glasul lui părea schimbat ca şi când ar fi fost al altuia. O smuci spre el, îi ridică bărbia cu o mână, cercând să-i înalțe capul.

Dar Ioana se împotrivea sălbatic. Se crezu pierdută, ceea ce îi îndoi puterile. Se luptă vitejeşte; răsturnă masă şi scaunele, sări peste pat şi izbuti să-i scape din gheare. Îl biruise. Kells era cam bolnăvicios şi rana de care zăcuse îl slăbise. Se ridică încet de jos şi-şi puse mâna pe piept. Era tras la față, plin de sudoare, schimonosit de patimă şi pământiu de durere. Poate că-l rănise. În luptă, poate că i se deschisese iar rana.

— Nu cumva m-ai... înjunghiat de mă doare aşa? întrebă el gâfâind.

— Nu, n-am avut cu ce. M-am apărat numai, răspunse ea de abia răsuflând.

— Sunt iar rănit... Ce laş sunt! Şi un porc de câine. Mi-am pierdut toată bărbăția. Şi tu... o fetiță... mi-ai alunecat printre degete.

Durerea şi ruşinea înfrângerii pe care o citea pe fața lui o înduioşase şi o îngrozi în acelaş timp, căci Ioana bănuia că în dosul acestor simțăminte stătea ascunsă furia bărbatului care va izbucni odată şi odată.

Deodată expresia feței lui Kells se schimbă. Scoase din cingătoarea de piele a lui Dandy care rămăsese pe pat

revolverul, se uită să vadă dacă e încărcat şi azvârli arma la picioarele Ioanei.

— Na, ține şi vezi de fii mai îndemânatecă de data asta, zise el.

Glasul lui poruncitor o făcu să ridice revolverul de jos.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Trage. Mântui-mă de chinuri… de suferințe… m-am săturat… de toate m-am săturat şi aşi fi bucuros să sfârşesc odată.

— Kells! țipă Ioana cu glas pierdut.

— Nu scăpa prilejul… Acum, atâta timp cât n-am puterea să te biruiesc. Îndreaptă arma spre mine. Ucide-mă!

Vorbea cu o seriozitate grozavă, provocatoare şi Ioana era cât p-aici să se supuie voinței lui.

— Eşti nebun, zise ea. Nu vreau să te ucid şi nici n-aşi putea s-o fac. Nu-ți cer altceva nimic decât să te porți cuviincios cu mine.

— Aşa am şi făcut – pe cât mi-a fost cu putință. De data asta am glumit numai, când te-am cuprins în brațe. Dar când ți-am simțit corpul!… Nu mă mai pot stăpâni Văd lucrurile limpede de tot. E vorba de viața mea sau de sufletul d-tale, Ioana Randle.

Se ridica în fața ei posomorât, zguduit, în toată goliciunea simțurilor lui reale.

Ioana lasă să-i alunece revolverul din mână.

— Te-ai hotărât? o întrebă el cu glas răguşit.

— Nu te pot… ucide.

— Te temi de ceilalți? De Gulden? De aceea nu vrei să mă ucizi? Ți-e frică să rămâi singură – să încerci să fugi?

— Nu m-am gândit la ei.

— Atunci – viața mea sau sufletul d-tale.

Se apropia de ea şi se aplecă amenințător. Ioana întinse mâinile ca şi când ar fi vrut să se apere. După lupta pe care o dusese cu el, survenise reacțiunea. Era istovită, îşi uitase planul făurit de ea…

— Dacă eşti fără milă… atunci… sufletul meu, şopti ea. Nu pot să te ucid. Ai fi d-ta în stare să ridici arma şi să tragi în

mine?

— Eu nu, pentru că te iubesc.

— Nu, nu mă iubeşti. Să ucizi un suflet e o crimă mult mai grozavă decât să omori un corp.

O străfulgerare a ochilor lui o făcută să întrevadă biruința. Cu paşi repezi se apropia de Kells şi întinse mâinile rănite. Încheieturile îi erau umflate, roşii. De undeva picura sângele. Se izbise în luptă de o bârnă şi-şi zdrelise mâna dreaptă.

— Uite ce mi-ai făcut. Te-ai purtat ca o fiară sălbatecă şi m-ai silit şi pe mine să mă împotrivesc ca o fiară. Mâinile mele deveniseră gheare, trupul meu un ghem de muşchi. N-ai putut să mă imobilizezi… nici să mă săruți. Să admitem că m-ai birui cândva. N-o să rămână din mine decât un trup de femeie zdrobită, fără suflet, pustiit de orice simțire, neînstare de a se da… Toată făptura mea de acum, fecioara, femeia care spui că ți-e dragă, se va prăbuşi în străfundul inimei mele, cuprinsă de scârbă, de ură, dezgustată de moarte… Şi sărutările şi îmbrățişările d-tale vor fi hărăzite unei ființe necinstite – de d-ta. Căldura, dulceața, înfiorarea, viața şi simțirea reciprocă – tot ce constituie sufletul femeii şi o face atât de drăgălaşă, totul va fi fost ucis în mine.

Se dădu şi mai aproape de Kells şi cu întreaga viclenie a unei femei în clipa supremă când e în joc viața şi sufletul ei se transformă din făptura care se împotrivise cu atâta îndârjire adineauri, într-una blajină şi drăgăstoasă.

— Vreau să-ți arăt deosebirea – şopti ea aplecându-se spre el înflăcărată, blândă, grozavă în farmecul feminității ei. Ceva parcă îmi spune – îmi dă puterea trebuincioasă… ce-ar putea să fie… cea mai redusă posibilitate – dacă în situația mea grozavă – ai sta în fața mea ca un om, nu mânios ci bun şi blând… şi dacă ar fi cu putință – dă-ți seama de marea deosebire – ce ai, trezi în mine… îți arăt că pot salva bietul meu suflet…

Întinse lui Kells, care sta fascinat, mâinile şi se lăsă o clipă moale în brațele lui. El o cuprinse cu dragoste – apoi ea ridică spre el chipul ei palid care vădea intenția cinstită puternică şi profundă a femeii care vrea să arate bărbatului

frumusețea şi delicatețа unei iubiri adevărate şi-şi apăsă buzele ei calde şi tremurătoare pe gura lui.

Se smuci apoi din brațele lui, cutremurându-se înspăimântată. Kells rămase ca şi când s-ar fi petrecut un eveniment care întrecea înțelegerea lui, iar expresia crudă şi animalică a chipului său aspru se îmblânzi, dispărând într-o sclipire de prefacere desăvârşită.

— Doamne! suspină el încet. Se dezmetici apoi ca din amețeală, sări peste trepte, smuci perdeaua la o parte şi pieri.

Ioana se aruncă pe pat şi-şi descarcă ultima rămăşiță de energie într-un plâns de uşurare. Biruise. Ştia că de-acum înainte nu mai avea să se teamă de Kells. În singura asta clipă de renunțare la sine îl făcuse să se înalțe mai presus de firea lui de acum. Dar cu ce preț răscumpărase Ioana o astfel de izbândă!

CAPITOLUL X.

A doua zi, când Kells chemă pe Ioana în coliba din față, aceasta înțelese, nu atât din tristețea lui şi a feței lui oarecum îmbătrânite, ci din intuiție că speranțele şi presupunerile ei se adevereau şi că sentimentele omului acesta pentru ea deveniseră mai puternice deşi mult superioare celor dinainte.

— Nu trebuie să mai stai închisă ca o prizonieră în colibă, zise el. Ai slăbit şi eşti foarte palidă, la față. Ieşi nițel la soare şi la aer curat. Apoi n-ar fi rău să te deprinzi cu oamenii de pe aici. Bate Wood mi-a spus azi dimineață că vede în d-ta stafia lui Dandy Dales. Porecla asta o să-ți rămână pentru totdeauna. Mie mi-e indiferent de atitudinea d-tale față de oamenii mei; cred însă că ar fi mai bine să fi prietenoasă cu ei. Vezi să nu te îndepărtezi prea mult de colibă, iar dacă îndrăzneşte cineva să fie necuviincios cu d-ta, fie în vorbă sau cu fapta, scoate revolverul de la brâu. Să nu mă strigi. Când te-ar vedea cu revolverul întins, ar rămâne toți înlemniți de mirare.

O mare încercare fu pentru Ioana să iasă la lumina zilei îmbrăcată în haine bărbăteşti. Paşii ei şovăiau; nu-i era teamă ci ruşine şi ar fi preferat să moară decât să fie văzută ele Jim Cleve în costumul ăsta îndrăzneț…

Când o văzură bandiții, rămaseră cu gura căscată. Un bandit bătrân scăpă, luleaua din gură de mirare. În cele din urmă, un tânăr oacheş din ceata bandiților îşi scoase cu galanterie stângace pălăria din cap, apoi ceilalți o salutară şi ei oarecum cu amabilitate.

Ioana ar fi luat-o mai bucuroasă la fugă dar se stăpâni şi păru nestânjenită de privirile lor. Acum, când cea dintâi clipă trecuse, îşi zise că-i va fi mai uşor de îndurat cele următoare. Era recunoscătoare lui Kells pentru masca pe care i-o pusese pe obraz. Încetul cu încetul curajul şi judecata îi reveniră.

Deşi se obişnuise cu chipurile care exprimau ticăloşia

furiilor de bandiți, descoperi la o mai de aproape cercetare alte fețe şi mai sălbatice. Totuşi, cu tot aspectul respingător şi admirația lor neruşinată, erau prietenoşi, compătimitori şi blânzi cu ea. Ioana se depărta de ceartă şi se duse de mângâie caii care păreau foarte osteniți. Văzu un călăreț singuratec venind pe cărare care descăleca în fața colibei lui Kells, apoi alți doi care o priviră cu ochii mari.

Necontenit însă, orice făcea şi gândea, numai la Jim Cleve îi era mintea. Unde era el? Ce făcea? Era beat ori treaz, juca cărți, se războia pe undeva cu bandiții sau dormea? Rămăsese tot omul cinstit de odinioară sau alunecase pe calea pierzaniei? Ce o să se întâmple când se vor întâlni față în față? Cum să-i lămurească atitudinea şi situația ei până a nu apuca el să culce pe cineva la pământ cu un glonț de revolver? În sufletul ei se născu o teamă nouă şi teama creştea luând proporții. Cleve o să o recunoască negreşit, cu toată îmbrăcămintea ci fantastică, cu toată masca pe care o purta pe obraz.

Deodată se trezi din gânduri, văzu un grup de oameni care înconjuraseră nişte călăreți. Ioana recunoscu pe Red Pearce şi pe Frenchy, apoi cu o tresărire bruscă – pe Jim Cleve. Veneau spre lagăr. Inima Ioanei bătea să-i spargă pieptul. Nu se putea înfățişa înaintea lui Jim bizuindu-se pe deghizarea ei. Toate planurile i se spulberară. Cuprinsă de laşitate se îndreptă spre colibă, dar înainte de a păşi pragul îşi dădu seama că agitația bandiților trebuie să fi fost datorită unei întâmplări neobişnuite; Când să intre pe uşă, se izbi de Kells care trecea pe lângă ea cu ochii scăpărători fără ca să o ia în seamă.

Coliba era pustie. Zări prin uşa deschisă pe bandiți vorbind şi gesticulând cu aprindere. Auzi glasul poruncitor al lui Kells dar nu înțelese ce spunea. Murmurul glasurilor deveni mai desluşit şi Kells apăru în uşă împreună cu Red Pearce. În urma lor venea Jim Cleve şi după ce intră toți în colibă, năvăliră şi ceilalți bandiți după ei ca un roi de albine mânioase. Vorbi Kells, vorbi Jim, dar vorbele lor se pierdeau în gălăgia celorlalți. Deodată Kells îşi dădu frâu liber firii lui.

— Tacă-vă gura, nemernicilor, răcni el şi din tăcerea care urmă, Ioana înțelese puterea lui de stăpânire asupra banditților. Ei, acum spuneți ce s-a întâmplat urmă el.

— Potoleşte-te, şefule, răspunse Pearce vesel. Nimic nu s-a întâmplat... doar că Jim Cleve l-a făcu pe Gulden să simtă gustul gloanțelor revolverului lui – atâta tot.

Kells tresări uşor, de abia vizibil, dar atitudinea lui energică şi o străfulgerare a ochilor lui plini de cruzime, o făcură pe Ioana să priceapă că îi părea bine. Inima ei se strânse de spaimă.

— Gulden?

Strigătul lui Kells era în acelaş timp şi o întrebare pătimaşe.

— Nu, n-a dat ortul popii, răspunse Pearce. Pe taurul ăsta nu-l răpui cu una cu două. Numai că Jim Cleve i-a lăsat nițel sânge. Zace colea la Beard. Eu zic să te duci tu să-i legi rănile.

— Ba să-l ia dracu din partea mea, răspunse Kells, că eu nu-l doftoricesc. Unde e Bate Wood? Du-te tu, Bate. Ia lădița mea cu doctorii şi vezi de Gulden. Ei, Red şi pentru ce răscoala asta? De ce s-au încăierat?

— Păi... fiindcă prietenii lui Gulden au vrut să se ia la harță cu Jim Cleve, Jim Cleve cu ei, hop şi eu la mijloc. Ce să-ți spun, şefule cât pe-aci să mă aleg şi eu cu ceva.

În vreme ce Kells vorbea cu Red, Jim Cleve şedea pe colțul mesei, cu un muc de țigară între dinți, legându-şi piciorul atârnat încoa şi încolo. Era alb ca varul la față, cu cearcăne sub ochi. Ioana nu-l mai văzuse în halul ăsta. Bănuia că fusese beat şi nu se trezise poate nici acum. Ce desluşit citea ea acum pe chipul lui devastat, îşi muşcă limba ca să nu țipe. Da, Jim era pierdut.

— Din ce s-au luat? întrebă Kells.

— Întreabă-l pe Cleve, răspunse Pearce, că eu n-am chef de povestit.

Kells se întoarse spre Cleve şi s-apropie de el. La vederea acestor doi oameni care stăteau față-n față, Ioana se cutremură. Ce contrast între ei! Kells era aspru, poruncitor,

plin de viață, puternic şi complicat, cuprins de o stimă prietenoasă nestăpânită pentru tânărul ăsta ieşit din rândul oamenilor de treabă. Cleve părea cu gândul aiurea, cu totul în afara mediului înconjurător, nepăsător la orice – disprețuitor. Ei doi erau singuri care se înălțau cu mult deasupra gloatei de ticăloşi care îi împresura.

— De ce ai slobozit revolverul în Gulden, Cleve? întrebă Kells cu asprime.

— Treaba mea, răspunse el tărăgănat şi cu privirea lui pătrunzătoare ațintită asupra lui Kells, pufăi din țigară un fum subțirel care se înălță spre tavan.

— Aşa e... dar n-am uitat ce m-ai întrebat mai deunăzi despre Gulden. Asta a fost pricina?

— Nu, răspunse Cleve. Altceva.

— *All right.* Aşi vrea însă să ştim. Pearce zice că te-ai certat cu prietenii lui Gulden. Dacă nu pot să vă împac, trebuie să mă dau de partea unuia din voi!

— N-am nevoie de nimeni, zise Cleve şi zvârli țigara.

— Şi totuşi, răspunse cu răbdare Kells, în ținuturile de la graniță, fiecare are trebuință de partizanii lui şi să fie mulțumit dacă îi găseşte.

— Eu n-am nevoie de nimeni şi nici nu vreau să-i am.

— Treaba d-tale. Nu vreau să te silesc să-mi asculți sfatul.

Atitudinea şi vorbele lui Kells dovedeau că ştie să stăpânească oamenii. Ştia că prin nimic n-ar fi putut să ațâțe împotriva lui Jim Cleve care părea să se fi adaptat în chip uimitor cu moravurile sălbatice ale mediului în care se afla.

— Aşa că nu vrei să-mi cunoşti cartea? întrebă Cleve cu privirea lui ascuțită şi întunecată ațintită la Kells.

— Eu, zic *passe*, răspunse liniştit banditul. Jim s-apucă să-şi răsucească o țigară. Ioana văzu cum îi tremurau mâinile şi ghici că nu din pricina iritației ei a nervilor lui excitați şi suferea pentru el. Ce bine se citea pe chipul ăsta palid şi întunecat prăbuşirea lui sufletească! Într-un acces de furie nebună împotriva ei – împotriva lui însuşi – fugise la graniță. Şi poate că aici, în sălbăticia asta pierduse noțiunea Eului său şi orice amintire despre ea şi nu mai simțea decât

dorința grozavă a distrugerii de sine şi a altora.

Ioana se cutremură când se gândi cum călcase în picioare trufia omului ăsta când îi spusese că nu ar putea avea nici măcar atâta bărbăție şi curaj ca să ajungă un ticălos.

— Ia ascultă, Red, zise Kells lui Pearce, povesteşte-mi şi mie cum s-au petrecut lucrurile. Cred că Jim n-are nimic împotrivă.

— Negreşit, răspunse Pearce. Stăteam vreo câțiva colo la Bearde şi învârteam foițele. Gulden se întoarse peste noapte în lagăr. Omul ăsta e ursuz din firea lui şi tot posomorât. Azi noapte parcă era şi mai şi. Dar nu prea vorbea şi noi ne vedeam de treabă. Socoteam că nu-i prea mersese bine pe unde fusese. Azi, nu ştiu ce avea că nu-şi găsea loc de fel. Se învârtea ca o fiară în cuşcă. Noi îl lăsam în voia lui, dar deodată veni drept la masa noastră şi cât p-aci s-o dea jos. Eu pusei mâna pe aur şi Cleve pe sticla cu whisky. Eram toți băuți dar Cleve ne întrecuse. Beard se îngălbenise de furie şi Texas mai, mai să se înăbuşe. Nouă ne era frică de Gulden, numai lui Cleve nu. Nici nu se clinti şi nici pe fața lui nu se vedea vreo urmă de mânie. Atunci Gulden izbi cu pumnul în masă şi se întoarse spre Cleve: „Am o treabă cu d-ta care o să-ți vie grozav la socoteală”. „Cu mine? Ia ascultă măi omule, mie n-o să-mi vie cât o fi lumea şi pământul vreo treabă la socoteală”, i-a răspuns Cleve rar şi liniştit. Acu, tu îl ştii pe Gulden când îl apucă pandaliile. Intră dracu în el. Am mai văzut eu de alde ăştia care caută nod în papură ca să aibă prilej de trimis pe cineva pe lumea ailaltă. Dar Gulden îi întrece pe toți. Credeți-mă pe mine când vă spun că ăştia îi lipseşte o doagă şi-i cam scrântit la minte. „Cleve”, a zis el, „am scotocit mina de aur a lui moş Rander – şi am dat şi de fie-sa”. Pe chipul lui Cleve trecu ca o străfulgerare. Noi toți începurăm să ne îndoim din spete ca să treacă gloanțele pe deasupra noastră. Gulden nu era de fel schimbat, că la el nu se cunoaşte ce are de gând. Eu însă, simțeam cum îl pârleşte ceva la inimă. „Zău? Adevărat!” făcu Jim repede ca şi când s-ar fi bucurat. „Şi ai şi pus mâna pe ea?”. „Încă nu. Mai întâi să cerceteze ce şi cum. Vreau să te iau şi pe d-ta cu

mine. Împărțim aurul pe din două şi eu îmi iau fata pe deasupra”. Cleve luă sticla cu rachiu, o învârti deasupra capului şi o aruncă lui Gulden taman în scăfârlie de-l lăsă lat la pământ, apoi slobozi revolverul. Băieții se făcuseră mititei într-un colț. Eu mă dădui mai la o parte ca să nu mă nimerească te miri ce. Îl văzui pe Gulden cum căta aşa lungit cum era, să puie mâna pe revolver. Se opri însă repede şi mâna-i căzu fără putere. Un obraz i se umpluse tot de sânge. Eu gândeam că-i făcuse de petrecanie; sării de unde eram şi pusei mâna pe Cleve. Vorba e că n-ar fi fost nici o pagubă dacă se ducea Gulden dracului. Dar de unde! Îşi veni în simțiri şi începu să zbiere ca să-i vie tovarăşii. Se auzeau de cine ştie unde. Pe urmă – după cum îți spusei adineauri – căutai cu mare greu să împiedic o încăierare. Îl lăsai să răcnească şi să ragă şi venii cu ăştia încoa. Gulden zace tot acolo cu o ureche retezată. Iaca aşa a fost.

Îngândurat, Kells se întoarse spre tovarăşii lui.

— Ciocnirea asta dintre oamenii lui şi ai mei, dovedeşte un lucru: ne lipseşte organizația. Dacă sunteți oameni deştepți şi nu nişte tâmpiți, o să înțelegeți şi voi lucrul ăsta. Vă trebuie un conducător – o căpetenie. Cea mai mare parte din voi ține cu mine, dar alții sunt de partea lui Gulden. Şi numai din pricina că e o fiară setoasă de sânge. Trăim acum vremurile cele mai sălbatice pe care le-a apucat vreodată. Westul devine din ce în ce tot mai sălbatece. Gulden le aduce mai bine ca oricine la îndeplinire. El nu ştie ce e frica. E un uriaş. Îi place lupta – îi place să ucidă. Dar Gulden e aproape nebun, întâmplarea asta din urmă e cea mai bună dovadă. Vă las pe voi să judecați dacă am sau nu dreptate. O ia călare prin păduri şi adulmecă vreun lagăr singuratic ca să-l jefuiască, vreo fată pe care o fură. Nici prin gând nu-i trece să stea cu voi ori cu mine să se sfătuiască. Când îl cauți nu are un dram de aur, nici el nici mai toți din tovarăşii lui. Nu ştim care e pricina şi nici nu mă priveşte. Dar dacă voi, ca şi Gulden, nu, ascultați de sfaturile şi poruncile mele, căile noastre se despart. Eu nu că iau partea lui Cleve. Trebuie însă să recunoaşteți şi voi că felul de a lucra al lui Gulden

aduce tulburare printre tovarăşi. Ba încearcă să s-apropie de Cleve îmbiindu-l cu o afacere. Cleve e un venetic. O fi el potrivit pentru banda noastră; dar nu face încă parte din ea. Gulden n-ar fi trebuit să se adreseze lui. N-a fost lucru cinstit. Noi nu putem şti cam ce-a vrut să înţeleagă Gulden dar e sigur că nici gând n-avea să-l ia pe Cleve cu sine. Chibzuiţi bine, dacă vreţi să fiţi de partea lui Gulden sau de a mea. Şi acum, căraţi-vă.

Vorbele lui, spuse pe şleau, făcură impresie. Ceata se înghesui tăcută spre ieşire şi nu rămase decât Kells, Cleve şi Pearce.

— Ia spune, Cleve, te-ai războit de dragul luptei ori vrei să iei apărarea bietelor fete din sălbăticia asta?

— Eu nu sunt dintr-aceia care caută pricină, răspunse Cleve dând drumul unei rotocoale de fum.

— Atunci ţi se urcă sângele la cap când auzi numai de o fată?

Gestul lui Cleve lăsă să se înţeleagă că presupunerea lui Kells era adevărată.

— Ehei, potoleşte-te, băiete! strigă Kells cu glas sfredelitor. Dă-mi prilejul să-ţi dovedesc că-ţi sunt prieten. Dar fii bărbat dacă vrei prietenia mea.

— Îţi mulţumesc, Kells, răspunse cu seriozitate Cleve. Dacă ar fi fost ceva de capul meu, n-aveam ce căuta aici. Nu pot însă auzi vorbindu-se de… de comediile astea cu fete.

— O să te schimbi, răspunse cu amărăciune Kells. Să mai stai încă vreo câţiva ani prin locurile astea şi o să vorbeşti altfel, d-ta, nu înţelegi ce înseamnă ţinutul de la graniţă. Eşti tânăr. Eu am fost şi prin câmpiile aurifere din California şi Nevada. Frigurile aurului înnebunesc pe oameni. Dacă nu te-o împuşca vreunul, o să te schimbi; iar dacă ai zile de trăit, o să înveţi să cunoşti viaţa din ţinutul ăsta de la graniţă. Războiul ucide puterile morale ale omului, dar nimic nu se poate asemăna cu cele ce-ţi va fi dat să trăieşti în câţiva ani aici. Zi de zi năvălesc bărbaţi cu nevestele şi fetele lor. Scormonesc pământul şi găsesc aur. Au simţiţi gustul sângelui. Stai să vezi când vor da de vinele cele bogate. Vei

vedea atunci bărbați și femei înapoindu-se la vremurile de acum o mie de ani… Şi ce însemnătate o să aibă atunci o fată mai mult sau mai puțin?

— Vezi d-ta, Kells, pe mine m-a avut drag o fată care mă îndemnat la vitejie, de aceea nu pot să văd pe cineva schingiuind o femeie.

Spuse vorbele astea aproape cu nepăsare; părea atât de blând şi rece şi chipul lui era atât de enigmatic, totuşi amărăciunea din glasul lui îi dezmințea cuvintele.

Pearce îşi făcu deducțiile lui şi râse ca la o glumă bună. Kells clătină cu îndoială capul ca şi când explicația lui Cleve ar fi complicat şi mai mult lucrurile, iar Cleve se pierdu cu gândul aiurea uitând o clipă cu desăvârşire de tovarăşii lui.

Mai târziu, în întunericul şi tăcerea nopții, pe Ioana Randle – care nu-şi putea găsi odihnă – o urmăreau mereu chipul palid al lui Jim Cleve. Se minuna de vitejia lui nebunească şi fu cuprinsă în adâncul sufletului ei de o bucurie mare pentru fapta lui, căci ghicea adevăratul motiv pentru care îl împuşcase pe Gulden. În acelaş timp o chinuia o dragoste pătimaşă pentru Cleve, dragoste care, în sălbăticia asta de la graniță, luase proporții neaşteptate.

În noaptea asta se culcase îmbrăcată în hainele lui Dandy Dales; numai cizmele şi le scosese. Uneori, se trezise din ațipeala ei agitată de apăsarea revolverului de la brâu. În clipele astea, în întunericul care o înconjura, se trudea să-şi aducă aminte că ea, Toana Randle, era prizonieră într-un lagăr de bandiți, îmbrăcată în hainele unui bandit ucis. Cu revolverul lui la brâu – chiar şi acum când dormea. Era ceva atât de imposibil, de neadevărat, Dar răceala revolverului îi dădea un simțământ de siguranță.

Când se sculă dimineața şi ieşi din colibă, se hotărî să facă un sfârşit situației. Kells stătea la masă şi Bate Wood îl servea.

— Ei, Dandy, îi zise el mirat şi vesel, te-ai sculat cu noaptea-n cap.

Ioana îi răspunse că nu poate să doarmă, aşa, într-una.

— Cum văd eu, ai început să te dai pe brazdă. Pe ce ne prindem că până într-o lună o să te vedem jefuind o diligentă?

— Jefuind o diligentă? repetă Ioana ca un ecou.

— Sigur. Ce haz o să fac, zise Kells râzând. Şezi aici şi mănâncă. Hai Bate, dă-i zor cu masa. Îți stau bine hainele astea, numai că masca te cam schimbă. Nu poate nimeni să vadă ce frumoasă eşti… Ioano, admiratorul d-tale, Gulden, e pentru moment scos din luptă.

Apoi Kells povesti cu o mulțumire vădită povestea pe care Ioana o auzise de cu seară din gura lui Pearce. Pe când povestea, Kells stărui în laudele lui pentru Cleve.

— Am o deosebită simpatie pentru Jim Cleve, zise Kells. E un băiat foarte ciudat. Bănuiesc că vreo afurisită de fata i-a zdrobit inima. L-o fi înşelat ori cine ştie ce i-a făcut. Femeile, mai toate nu fac două parale, Ioano. Până nu de mult, mai că aşi fi spus că toate sunt la fel, clar de când te-am cunoscut pe d-ta gândesc altfel. Dar una la un milion altfel decât celelalte nu schimbă fața lumii.

— Ce… ce o să facă Jim Cleve ăsta când m-o vedea pe mine? întrebă aproape înecându-se Ioana.

— Nu mânca aşa repede, fetițo, zise Kells. Eşti de abia de şaptesprezece ani şi ai destulă vreme să tot mănânci. Păi… m-am gândit eu mult la Jim Cleve. Nu e nebun cum e Gulden dar e tot atât de primejdios ca, el. Zic primejdios pentru că nu ştie ce face – nu-i e frică de moarte – şi prea se repede la revolver. Amândouă la un loc. Nu iese bine din asta. Cleve e în stare să ucidă un om fără să stea la gânduri. A şi împuşcat trei până acum şi cu Gulden tot aşa avea de gând. Mă îngrijorează ce o să se întâmple când vă veți găsi față în față. Socot însă că o să-l domolesc, să-l intimidez ori să-l constrâng – nu e omul. Poate că o să-l îndrumez numai. L-am îndemnat pe Red Pearce să-i spuie că eşti nevasta mea. Nădăjduiesc că i-a crezut. Ceilalți nu o cred. În orice caz e să dai în curând ochii cu el. Poate chiar astăzi şi vreau să fii prietenoasă cu el. Dacă reuşesc să-i bag mintea la cap şi să-l mai înfrânez la băutură; fac din el cel mai buh tovarăş din

ținutul de la graniță.

— Eu să te ajut ca să-l ademeneşti în banda d-tale? zise Ioana ținându-se să-şi stăpânească glasul.

— De ce nu Ioano?

— Nu... nu ştiu... gângavi Ioana. Şi băiatul ăsta a şi făptuit vreo crimă?

— Nu. Până acum nu e decât un flăcău cinstit şi de treabă pe care l-a înnebunit vreo fetişcană. Îți spusei doar mi se pare că m-ai priceput ce e mai important. Dacă am putința să-l țin sub supraveghere, poate fi de mare preț pentru mine – un bărbat îndrăzneț, destoinic şi primejdios – care are prilej să se afirme. Dacă nu reuşesc să-l biruiesc, nu-i dau mai mult de o săptămână. Au să-l împuşte sau să-l înjunghie la vreo încăierare. Fără înrâurirea şi controlul meu, îl trimit ceilalți dea dreptul la iad, încotro a şi pornit-o.

Ioana împinse farfuria, ridică ochii şi se uită hotărâtă la bandit.

— Şti ce, Kells? Aşi prefera ca băiatul ăsta să se ducă cât mai repede la... la... decât să trăiască şi să devie sub conducerea d-tale un bandit şi un ucigaş.

Kells râse batjocoritor, dar gestul cu care zvârli paharul de perete dovedeau că Ioana avea un clar ciudat de a-l jigni.

— Înțeleg eu: pesemne că ți-e milă de el fiindcă l-a mânat vreo fată pe calea pe care a apucat, zise el. Dar a încheiat-o. O să înțelegi şi d-ta de cum oi da ochii cu el. Cred însă că interesul pe care îl port eu cuiva, nu poate decât să-i folosească. Acum vreau să ştiu dacă vrei să-mi vii într-ajutor ca să pun stăpânire pe flăcăul ăsta neastâmpărat.

— Mai întâi să-l... să-l văd, răspunse Ioana.

— Păi, prea te zăvoreşti, mârâi Kells. Apoi fața lui se lumină. Uit mereu că eşti încă o copilă. Ascultă-ncoace. Fă de-acum încolo ce-ți place. Vreau însă să-ți atrag luarea aminte că trebuie să-ți recapeți curajul ne care l-ai avut când ai tras în mine. Trebuie să te aştepți la multe... O să se descopere aur... mult aur. Oameni cuprinşi de nebunia aurului! Pentru ei femeia nu e nimic... Foamete, oboseală, trudă, suferință, boală, prădăciune, sânge, crimă, moarte –

toate nimic, nimic! Aurul, numai aurul! Nopți fără somn, zile ca-n iad, năvală peste năvala – numai necunoscuții cu ochii lacomi. Lucrurile care întruchipează viața sunt uitate, chiar viața în sine o marfă fără preț. Şi nimic nu mai există în afară de aur – pentru care bărbații îşi pierd mințile şi femeile îşi vând sufletul.

După ce se ridică de la masă, Kells puse să înşeueze calul Ioanei.

— Trebuie să ieşi în fiecare zi puțin călare ca să nu-ți pierzi obişnuința. S-ar putea ca în curând să ne pomenim fugăriți şi n-aşi vreai să te văd sfâşiată în bucăți.

— Şi pe unde să călăresc?

— Unde vrei.

— O să pui să mă supravegheze?

— Nu, dacă îmi făgăduieşti că n-o să încerci să fugi.

— Te încrezi în făgăduiala mea?

— Da.

— Bine, îți făgăduiesc şi dacă mă voi răzgândi, o să-ți spun.

— Nu, Ioano, numai nu. Eu… eu… nu ştiu ce-aşi face dacă te-aşi pierde.

Când se urcă Ioana în şea, Kells îi zise:

— Nu îngădui mujicilor ăştia să-ți spună vreo vorbă urâtă.

Ioana porni călare şi se gândi la faptul ciudat că, cu toată ura ei împotriva banditului, se simțea mai îngăduitoare față de el acum decât înainte, se îmblânzea, atitudinea lui se schimba. Vroise să-i spună iar că-i e dragă dar se stăpânise. Îi era ruşine? Îşi cercetase oare adâncul sufletului şi acum disprețuia ceea ce luase drept dragoste? În lăuntrul lui se dedea o luptă crâncenă.

Era devreme şi o lumină trandafirie se răsfrângea pe iarba proaspătă. Ioana lăsă mai întâi calul neastâmpărat la trap, apoi o luă în galop. Ajunse la locul unde văgăuna se strâmtă lăsând în umbră valea. Intrând un grup de călăreți prăfuiți. Unul din ei, un ticălos vesel şi glumeț ridică mâinile ca şi când s-ar preda şi zise în ironie:

— Sus mâinile, tovarăşi! Am nimerit în calea lui Dandy

Dale, înviat din morți.

Tovarăşii lui se grăbiră să-l imite, apoi toți trei se uitară cu priviri obraznice şi ştrengăreşti la Ioana care, cotind după un dâmb nu-i văzuse venind şi nimerise în mijlocul lor. Neputând trece, se oprise în loc.

— Să ştiți că e Dale despre care am auzit şi noi, zise altul.

— E soția lui Dandy cu o fată vârâtă înăuntru, făcu cel de al treilea.

Ioana întoarse calul şi porni îndărăt spre casă. Privirea ticăloşilor ăştia o ardea parcă. Hainele de pe ea erau de bărbat dar trupul ei de femeie ieşea şi mai mult la iveală decât dacă ar fi fost îmbrăcată femeieşte. Atrăgea şi încătuşa privirile lor obraznice. Dacă ar fi fost cumva în stare de o urmă de respect pentru femeie, costumul ăsta de bandit î-l distrugea. Cum putea ea purta pe trupul ei astfel de lucruri? Oare cu timpul nu ar fi ajuns să dispară ce era bun şi sfânt în ea fiind mereu expusă să vadă impresia pe care o făcea vederea ei asupra. Nemernicilor ăştia de bandiți? Nu, asta nu trebuia să se întâmple atât timp cât îl iubea pe Jim Cleve.

În drum, când străbătea văgăuna zări un număr mare de bandiți, unii îşi duceau caii de căpăstru, alți spărgeau lemne său roboteau prin fața colibelor. Ioana se feri să treacă prea aproape de ei, dar chiar aşa, de la distanță simțea privirile lor curioase. Unul din tâlhari, ascuns pe jumătate în dosul ferestrei, îşi făcu mâinile pâlnie şi strigă cu glas blând:

— Ei, drăguțo!

Ioanei îi fu ruşine că se simți jignită. Se minuna singură de violența pătimaşă care părea că se trezise în ea. Ținutul ăsta de la graniță răscolise în ea simțiminte pe care nici în vis nu le-ar fi crezut cu putință. Ocolind cărarea, trecu pe partea cealaltă a văgăunii. Acolo creşteau în lungul pârâului tufişuri dese de sălcii prin care îşi croi drum ca să dea de un vad. Calul necheza după apă. Nu găsi ce căuta; în dreptul calului spre o potecă îngustă dintre sălcii, descăleca la mal şi scoase căpăstrul calului ca să-l lase să se adape.

Deodată băgă de seamă că nu era singură. Dar mai înaintea ei şi nici dincolo de cal nu zări pe nimeni. Se

întoarse. Îl văzu pe Jim Cleve care vrea să se ridice de jos. Ținea un prosop în mână. Fața îi era udă. Era numai la zece paşi de ea.

Chiar de ar fi fost viața ei în joc, Ioana nu-şi putea înăbuşi un țipăt uşor. Îşi simțea trupul ca paralizat. Nu putea mişca un deget. Şi din clipă în clipă s-aştepta să-l audă spunându-i pe nume.

Cleve o privea înmărmurit. În lumina dimineții chipul lui era alb ca al unui mort. Numai ochii păreau vii şi aruncau văpăi. Se citea în ei disprețul. Recunoscu numai femeia în ea şi disprețul lui era pentru făptura pe care îmbrăcămintea asta de bandit o trăda. Pe chipul lui trecu un zâmbet trist şi amar; ceea ce citi apoi Ioana izbi ca lovitură de bici sufletul ei care sângera. Examina formele ei frumoase cu o lucire în ochi care o revoltase atât la ticăloşii de adineauri. Era neaşteptatul – imposibilul – la Jim Cleve. Cum putea ca îndura una ca asta şi să nu moară pe loc?

Smuci frâul, se năpusti orbeşte în apa pârului, se repezi în şea. Şi porni cu privirea îndurerată spre colibă.

În fața colibei, Kells părea foarte ocupat cu nişte bandiți şi nu-i zise nici o vorbă. Ioana alergă în coliba ei şi baricadă uşa. Îşi ascunse fața în perne, trase pătura peste cap ca să nu vadă lumina zilei rămase aşa, cu inima frântă de durere. Ce fusese simțământul cellalt pe care îl luase drept ruşine – tremurul acela arzător pe care îl îndura venind de la Kells şi oamenii lui – ce fusese el în comparație cu grozăvia care îi sfredelea acum pieptul? O înfiorare ca smoală clocotită mai amară decât moartea venită de la omul pe care-l iubea – pentru a cărui salvare şi-ar fi dat viața! Jim Cleve nu văzuse în ea decât o făptură desfrânată, care se aciuise în lagărul bandiților. Zâmbise trist şi amar la gândul că putuse iubi şi el cândva o ființă de acelaş sex ca ei; disprețul lui era pentru tinerețea lui înşelată şi pentru pângărirea demnității femeieşti pe care i-o trezise vederea ei. Mai adânc însă o izbise faptul că felul cum se uitase la ea Jim Cleve – întocmai ca al celorlalți – însemna ultimul pas, întâia ispită a ticăloşeniei pe care ş-o va însuşi în contractul cu bandiții în

mijlocul cărora trăia.

„O, era beat”, îşi zicea Ioana. „Nu trebuie s-o iau în nume de rău. Nu mai e Jim al meu de odinioară. Suferă – s-a schimbat. Nu-i mai pasă de lume. La ce puteam să m-aştept când m-a văzut aşa, ca o desfrânată, în fața lui – în zdrențele astea neruşinate? Trebuie să-i vorbesc, să-i spun totul. Dacă mă recunoaşte acum – şi n-am nici o posibilitate să-i spun de ce mă aflu aici – de ce sunt îmbrăcată astfel – să-i spun că-l iubesc – că sunt tot curată şi credincioasă lui – dacă nu-i pot spune toate astea – atunci ar trebui să mă împuşc”.

Ioana şopti ultimele cuvinte înăbuşite şi sălbatic apoi îşi pierduse cunoştința.

CAPITOLUL XI.

După întâlnirea asta care contribuise să-i redea Ioanei energia, urmară zilele monotone, lipsite de vreun eveniment, în care rătăcea călare ceasuri întregi pe potecile văgăunii, deprinzându-se să suporte glumele şi privirile bandiților.

Zilele i se păreau monotone căci evenimentul pe care îl aştepta ea, căutând mereu să zărească pe Jim Cleve, nu se producea. De câteva ori auzise pronunțându-se numele lui. El era când ici, când colo în pustnicia lui Beard sau undeva prin munți. Dar în coliba lui Kells nu se mai arătase, ceea ce, după cum observă Ioana, nelinişteа pe Kells, care nu era bucuros să-l piardă.

Bandiții îşi petreceau serile în coliba lui Kells bând, jucând cărți şi certându-se. Dar în seara când reapăru pe neaşteptate Gulden în colibă, Ioana simți cum îi îngheață sângele de spaimă. Oare, uraganul ăsta pândea pe Jim Cleve ca să-l ucidă? Cu atât mai rău pentru el, îşi zise Ioana; se cutremură însă când îşi dete seama că fără să vrea fusese şi ea influențată de mediul sălbatic în care se găsea.

Gulden făcea impresie că e teafăr sănătos şi fără de pansamentul din jurul capului ar fi arătat tot aşa precum îl văzuse ca în prima clipă. Părea că, se interesează de ioc dar la primirea prietenoasă pe care i-o făcură bandiții, răspunse printr-un mârâit duşmănos. Deodată şopti ceva lui Kells.

— Ce? strigă banditul şi se întoarse ca să se uite mai bine la Gulden.

Zgomotul încetă; unul din jucători zâmbi cu înțeles.

— Vrei să-mi împrumuți o pungă cu praf de aur? întrebă Gulden.

Pe chipul lui Kells se citi mirarea, apoi o bucurie nestăpânită.

— Ce? Vrei aur?

— Da. O să ți-l dau îndărăt.

— Nu mă îndoiesc nici o clipă de asta, Gulden. Nu cumva

să-mi arăți prin cererea asta că primeşti propunerea mea?

— Ia-o cum vrei; am nevoie de aur, mârâi Gulden.

— Nici nu-ți închipui cum mă bucur, Gulden, zise Kells şi părea într-adevăr sincer. Îmi eşti trebuincios. Nu se poate să nu ne înțelegem noi… na, ține.

Întinse lui Gulden o punguță de piele de căprioară. Jocul urmă mai departe. Era interesant să te uiți la ei cum jucau. Red Peace avea lângă el un cântar şi cântarea şi măsura, mereu grămăjoare de aur. Prețul aurului părea să fie de cincisprezece dolari uncia dar adevărata valoare a banului n-avea nici o însemnătate pentru jucători. Împrăştiau pe masă. Şi pe jos pulbere de aur ca şi când ar fi fost grăunțe de nisip. Totuşi nu se găseau la ei cantități de aur. Era vădit lucru că timpurile nu prea erau prielnice bandiților şi erau cam strâmtorați căci Ioana îi auzise deseori vorbind de descoperirea unei vâne de aur cum vorbesc oamenii de treabă, de o afacere norocoasă. Bineînțeles că bandiții sperau că odată cu belşugul aurului vor avea ce jefui.

Ori mai mulți din ceata de bandiți beau peste măsură, în ultimul transport fusese adusă o cantitate respectabilă de alcool. Când se ridică în seara aceea de la joc, mulți din ei se împleticeau în mers. Rămase numai Red Pearce şi Wood.

— Şefule, să ştii că Red te-a tras pe sfoară, zise Wood.

Kells pierduse mult şi era amețit de băutură. Goni înjurând pe Wood şi închise cu bârne deschizătura care Servea de uşă colibei. Începu să se plimbe cu paşi nesiguri de colo până colo, apoi se apropie de coliba Ioanei. Ei însă nu-i era frică de el ci numai scârbă. Îl văzu venind şi se trase puțin îndărăt, Kells se opri în fața perdelei ca şi când Ioana i-ar fi oprit paşii. Gândurile îi erau nehotărâte. Dădu apoi cu băgare de seamă perdeaua la o parte, în întunericul care domnea în colibă, nu-i era cu putință să-o vadă, ea însă îl vedea desluşit, cum pipăia parii. Dacă văzu că nu dă de ea, se opri o clipă gâfâind, apoi se întoarse în coliba lui. Ioana îl auzi suflând în felinar şi se făcu linişte.

A doua zi dimineața era iar cel de mai-nainte şi chiar de şi-

ar mai fi adus ceva aminte din seara trecută, să-şi ascundă gândurile.

Când Ioana ieşi din colibă ca să-şi facă plimbarea ei zilnică, zări un călăreț care urca poteca; omul era prăfuit şi calul plin de spume. Bandiții alergară gălăgioşi înaintea lui iar Bate Wood scăpă din mână şeaua cu care se pregătea să înşeueze calul Ioanei şi alergă să-l cheme pe Kells afară din colibă. Kells veni în fugă.

— Bilcky! strigă el şi trase pe înfundate o înjurătură.

— Sigur că e Bilcky, zise Wood şi ochii lui de obicei blânzi trecu o sclipire urâtă.

Sosirea acestuia Bilcky părea să fie agitat pe toți şi Ioana îşi aduse aminte de numele ăsta: Era uscățiv, pârlit de soare şi să tot fi avut douăzeci de ani. Se vedea însă de pe chipul lui că dusese o viață aspră.

Bate Wood scoase un răcnet ca al indienilor când se reped la luptă imitat de ceilalți bandiți care năvăleau din toate părțile povârnişului.

— De câteva săptămâni încoace, gâfâi Bilcky. Afacere mare de tot. Eu cu Jesse Smith şi Handy Oliver dădurăm de un drum nou – la cincizeci de mile de aici zbor de pasăre – o sută de goana calului. Înnebunisem de bucurie. Şi când întâlnirăm convoiuri cu vite de povară, căruțe şi călăreți, ba şi o diligentă, pricepurăm că prin partea lui Bear Mountains se petrece ceva. Sosirăm la hotarul săpăturilor şi dădurăm de un lagăr întins, mişunând de oameni ca un roi de albine. Jesse şi Handy au pornit departe ca să sondeze terenul iar eu o luai încoace ca să vă dau ce veste. De ieri spre seară îmi gonesc calul… Jesse a înțeles dintr-o singură aruncătură de ochi toată daravera şi a strigat ura. Mi-a zis aşa: „Spune-i lui Jac că e o afacere grozavă şi că trebuie să-şi facă planul cum ştie numai el. Peste o zi două venim şi noi cu amănunte”.

Ioana se uită cu o atenție pătrunzătoare la Kells care asculta cu mare încordare la cele ce-i povestea noul venit. Nici un cuvânt nu-i ieşea din gură, pe când ceilalți se manifestau zgomotos. Se plimba numai de colo până colo cu mâinile încleştate, cu dinții strânşi şi rânjind ca im mops.

Părea stăpânit de o lăcomie feroce, plin de patimă, viclean, tare ca oțelul, iar scânteierea ciudată a ochilor lui se transforma într-o amenințare întunecată. Deodată se întoarse brusc şi ceata amuți.

— Unde e Pearce şi Gulden? Au aflat vestea? întrebă el.

— Nu ştie însă nimeni afară de noi ăştia adunați aici, răspunse Bilcky.

— Red şi Gulden dorm fericiți de norocul care a dat aseară peste ei, zise Bate Wood.

— A văzut careva din voi pe Cleve? urmă Kells. Glasul lui suna, aspru şi repezit.

Nimeni nu-i răspunse.

— Înainte! Adunați ceata în coliba lui Bade... Băieți, a sosit clipa mult aşteptată. Jesse Smith a văzut pe 49 şi 51. Nu mi-ar fi trimis el o astfel de veste degeaba... înainte, băieți!...

Porni în josul povârnişului înconjurat de bandiți care se îngheşuiau gesticulând.

Ioana rămase singură. Se temea ca un cumva Jim Cleve să se lase convins de bandiți ca să intre în ceata lor care îi făcea impresia unei haite de lupi condusă de Kells – cel mai feroce dintre ei. Renunță la plimbare. Aştepta plină de teamă şi curioasă în acela. Ş timp întoarcerea lui Kells. Dar acesta nu veni şi nici unul din bandiți nu putu fi zărit. Ştia că Kells organiza plin de însuflețire şi voință ceea ce numise ea fără intenție: *Legiunea de la graniță*. Vă va fi un stăpânilor cumplit, de asta era sigură. Kells era spiritul rău, capabil să făurească planuri mari, criminale. Ținutul ăsta sălbatec şi îndepărtat, cu ascunzişurile lui inaccesibile era prielnic pentru aşa ceva; lipsise până acum prilejul care, în sfârşit, se ivise. Îşi aminti de cele ce susținuse într-una unchiul ei; că în Bear Mountains se va descoperi cândva aur, atât belşug de aur încât va revoluționa Westul, tot şi va uimi lumea întreagă. Şi Bilcky povestise chiar că de săptămâni întregi se dăduse de vâna cea bogată. Proorocirea lui Kells că Ioana va trebui să se aştepte la o viață agitată, se adeverea. Crezuse până atunci că era de ajuns prin ce trecuse ca să-i scoată peri albi şi acum înțelegea că cele ce petrecuse era nimic în

comparație cu ce o aştepta de aici înainte. Trăia numai cu gândul la cele ce aveau să vină. Ceasurile ei de trezie, ca şi cele de somn îi treceau în visări şi meditare neîntreruptă, peste toate plutind o umbră de teamă şi aşteptare. Când se va întâlni cu Jim Cleve? O va recunoaşte? Şi dacă da, ce va face el atunci? Ce-ar putea să facă ea? Oare Kells se va dovedi la sfârşit că e om sau diavol? Exista vreo justificare a fricei ei chinuitoare de Gulden – a bănuielii că banditul avea o astfel de atitudine față de Kells numai din pricina ei, chibzuind mereu cum s-o răpească pentru sine – toate aceste gânduri şi încă multe altele tot atât de negre îi tulburau liniştea.

Pe la apusul soarelui o obosi aşteptarea; intră în colibă şi-şi pregăti singură mâncarea. Când se înnoptă veni şi Kells şi după chipul lui, Ioana înțelese că lucrurile nu se desfăşurau pe placul său. Părea că în sufletul lui clocoteşte furia şi tresări speriat când dădu cu ochii de Ioana, ca şi când, în ceasurile agitate pe care le trăise în cursul zilei, uitase cu desăvârşire de existența ei. Se scuză că nu fusese nimeni ca să-i pregătească cina. Oamenii parcă înnebuniseră de tot şi cu neputință de stăpânit – evenimentul nefiind încă confirmat. Vorbea cu glas blajin, dar deodată Ioana citi pe fața lui semnele. Care arătau slăbiciunea lui lăuntrică.

— Mai bine nu te târâm aici după mine, zise el apucându-i mâinile, dar acum e prea târziu. Nu mai pot renunța la d-ta. Dar… pentru cealaltă cale nu e încă prea târziu.

— Pentru care „cealaltă?” Ce vrei să spui?

— Vrei să fugim la noapte, fetițo? şopti el cu glas răguşit. Jur că te voi lua de nevastă şi voi începe o altfel de viață. Mâine va fi prea târziu… Spune, vrei?…

Ioana clătină capul. Îi era milă de el. Când vorbea astfel, nu mai era Kells, banditul. În fața patimei lui adânci nu-şi putea stăpâni o agitație lăuntrică. Căci, îndată ce omul ăsta păşea pragul. Nu era decât un şef de bandă, cu mintea stăpânită de planuri sângeroase şi pline de cruzime; apoi, în clipa următoare, cum o zărea pe ea, toată energia lui slăbea şi vedea în fața ei un bărbat adânc nenorocit, stăpânit de o

iubire pătimaşă şi fără speranțe.

— Hotărăşte, Ioano.

Mâinile lui se încleştaseră şi fruntea î se înnora.

— Nu se poate, Kells, răspunse ea.

— De ce? Fiindcă sunt un tâlhar cu mâinile pătate de sânge?

— Nu, nu de asta… dar pentru că… pentru că nu te iubesc.

— Nu vrei mai bine să fii soția mea ca să faci din mine un om cinstit decât să rămâi o sclavă, în mâinile lui Gulden poate victimă acestui monstru?

— Dar ştiu că nu o vei îngădui d-ta nici odată. Nu mă vei da pradă lui Gulden.

— De unde ştii? strigă el cu sângele zvâcnind în vine.

— Pentru că ai biruit în d-ta animalul… şi… mă iubeşti?

Kells o împinse cu atâta putere de lângă el încât era mai s-o dea jos.

— O să trec eu şi peste asta şi atunci… ia seama! zise el cu amărăciune…

Cu un gest grăbit îi făcu semn să intre în coliba ei apoi se îndreptă spre uşă unde se auzeau glasuri de bărbați vorbind zgomotos.

Ioana intră în colibă, aşeză încetinel bârnele în dreptul deschizăturii şi după ce se baricadă, se pregăti să asculte şi să privească ce se va petrece dincolo. Încordarea grozavă a nervilor ei care o făcea să sufere aproape fiziceşte, îi spunea că noaptea asta atât de însemnată pentru Kells, va fi tot atât de însemnată şi pentru ea. Se simțea cuprinsă de curentul evenimentelor – care o va târî şi pe ea cu el.

Kells părăsise coliba. Glasurile oamenilor deveneau tot mai nelămurite. Probabil că se îndepărtau. Ioana se simți dezamăgită. În curând însă se întoarseră; se duseseră numai până undeva şi acuma se înapoiau. După câteva secunde Kells intră singur în colibă şi aprinse felinarele; agăță câteva de perete, iar două din ele le puse pe masă. Scoase din bocceaua lui cu bulendre un carnețel şi un creion; le puse, împreună cu un revolver bătut în aur pe masă. Carnetul,

creionul şi revolverul profetizau fapte cumplite de oameni sălbatici.. În jurul banditilor plutea o forță întunecată care amenința viața cinstiților şi muncitorilor căutători de aur din depărtare.

Kells ridică în sus capul ca şi când ar fi stat s-asculte, apei. Întreaga lui atitudine se transformă. Povara care părea că îl apasă dispăru. Ca un general care se pregăteşte să-şi inspecteze ostaşii, ținti privirile la uşă. Paşi greoi, zuruit de pinteni şi glasuri înăbuşite vesteau apropierea bandei. Fi-va şi Jim Cleve printre ei?

Tăcuți şi încordați păşiră bandiții unul după altul în colibă. Ioana numără douăzeci şi şapte de oameni. Se alcătuirii în două grupe – cea mai numeroasă în apropierea lui Kells, cealaltă în a lui Gulden. Acesta îşi scosese bandajul şi pata roşie rămasă în locul urechei împuşcate, îl făcea şi mai monstruos. O forță ciudată emana din toată făptura lui. Pe când puterea de stăpânire pe care o poseda Kells era vie şi convingătoare, a lui Gulden părea fioroasă şi datorită numai forței lui fizice.

Ioana simți atmosfera încărcată. Spre bucuria ei văzu că Jim Cleve nu se. Afla printre ei.

— Unde e Bead şi Wood? întrebă Kells.

— Au de lucru cu calul lui Beard care e bolnav. Au să vie şi ei numaidecât. Cred că ştii că sunt înțeleşi cu tot ce vei hotărî tu, răspunse Pearce.

— Ați dat de tânărul Cleve?

— Nu. Trebuie să fie undeva prin pădure. Gândesc c-o să vie şi el ia, acu.

Kells se aşeză în capul mesei; luă carnetul în mână şi începu să se joace cu el pe când ochii lui măsurau cu asprime pe oamenii din fața lui.

— Am amestecat bine cărțile dincolo la Barde, zise el. Şi acum, cine vrea? Am organizat legiunea mea de graniță. Cer supunerea oarbă, fie că veți fi zece, fie o sută. Ei, care din voi se înscrie?

Red Pearce înainta şi se trudi să-şi puie iscălitura în carnet. Blicky, Jones, Williams şi încă vreo câțiva îi urmară

exemplul. Nici unul nu spunea vreun cuvânt dar scuturau şefului cu putere mâna. Era vădit că Kells nu le cerea vreun jurământ, lăsă fiecăruia libertatea alegerii şi se încredea în cuvântul lor de onoare. Banditul ăsta poseda o putere de stăpânire deosebită şi ştia că iscălitura lor echivala cu un jurământ care va fi ținut cu sfințenie.. Nu admitea în legiunea lui decât oameni cu desăvârşire încrezători în priceperea lui.

— Ascultă, Kells, ia mai spune-ne odată condițiunile, zise unul din bandiți care şovăia încă.

În clipa aceea Ioana văzu cu o spaimă tremurătoare pe Jim Cleve intrând în colibă. Părea mai palid ca oricând şi privirea lui ascuțită cercetă încăperea. Se opri când la Gulden, când la Kells, apoi la fiecare din bandiți în parte. Se rezemă de perete estompat în umbră. Kells se prefăcu, aşa, ca şi când nici nu băgase de seama intrarea lui Cleve în colibă.

— Eu sunt conducătorul, răspunse Kells, cu linişte. Făuresc planurile. Împart poruncile. Nici o întreprindere fără ştirea mea. Părți egale din pradă pentru fiecare. Cuvântul vostru că-mi veți fi credincioşi.

Un murmur de aprobare trecu printre bandiți.

— Uite zău, mă înscriu numaidecât, zise cel care ceruse să i se repete condițiunile. Se apropie de masă şi fiindcă nu ştia să scrie, făcu un semn unde era numele lui scris de Kells. Ceilalți din grupul lui Kells iscăliră şi ei. La urmă rămase numai Gulden cu oamenii lui.

— Tu nu te-ai hotărât încă, Gulden? întrebă cu răceală Kells.

— Uite ce e, Kells: dacă putem cădea la învoială, intru şi eu în legiunea ta, răspunde Gulden apropiindu-se, de masă.

— Fac prinsoare că dacă nu ne înțelegem nu te primesc, se răsti Kells la el. Dar ştii ce, Gulden? Să vorbim prieteneşte. Granița e destul de întinsă ca să fie loc pentru amândoi. Am nevoie de tine şi te vreau de partea mea. Dacă însă, nu ne putem învoi, trebuie numaidecât să ne certăm şi să ne duşmănim? Tu ce zici?

Un nou murmur al bandiților aprobă propunerea

înțeleaptă şi binevoitoare a lui Kells.

— Spune-mi ce vrei să faci şi cum ai de gând să operezi, zise Gulden.

Cu mare greu îşi putut stăpâni Kells ciuda şi nerăbdarea…

— Ce te priveşte, asta pe tine ori pe oricare altul? răspunse el. Ştiți cu toți că sunt omul care mă gândesc la toate. V-am dovedit-o şi în alte dați. Mai întâi şi întâi e nevoie de creier. Asta e în seama mea. Apoi trebuie şi executarea. Cu asta te însărcinezi tu şi Pearce împreună cu întreaga bandă. Altceva ce mai vrei să afli?

— Şi cum socoți să operezi? repetă Gulden încăpățânat.

Kells ridică mâinile în sus ca şi când ar fi vroit să spună că era de prisos să vorbeşti ca lumea cu acest *desperado*.

— Bine, să-ți spun. Ascultă cu băgare de seamă… deocamdată nu pot să prevăd care au să fie în realitate planurile mele până ce Jesse Smith nu-mi va da lămuriri complete şi nu voi fi la locul unde s-a găsit vâna de aur. Dar uite care e temeiul întreprinderii noastre… ia seama bine la vorbele mele ca să nu-ți scape nici un cuvânt – iar voi ceilalți deasemenea. Vom transporta toate bagajele noastre în lagărul acela minier. Ne vom ridica la marginea orăşelului colibe fără ca să trăim înghesuiți la un loc. Banda se va împrăştia. Cei mai mulți dintre voi vor juca pe săpătorii de mine – imitând în totul pe adevărații căutători de aur. Vor săpa, juca cărți ca şi ei. Beard va deschide un tripou, Red Pearce îşi va căuta şi el o îndeletnicire oarecare. Eu voi cumpăra vreo două *Claimuri*[1] şi-mi tocmesc câțiva muncitori ca să sape terenurile. Mă voi îmbrăca boiereşte şi mă alătur de chiaburii şi oamenii de vază ai orăşelului, luând parte la toate mişcările comunei. Voi ceilalți veți fi iscoade. Peste noapte veți veni în coliba mea ca să-mi dați raportul. Nu ne vom îndeletnici cu afaceri mici. Căutătorii de aur care părăsesc lagărul cu cincizeci sau o sută de pfunzi aur – căruțele, diligenta – pe astea le pândim şi pe cine însărcinez eu conduce jefuirea. Se cere însă să fiți toți treji la lucru. Trebuie să vă supuneți cu desăvârşire hotărârilor mele. Va

---

[1] Claim – teren care devine absoluta proprietate a cumpărătorului.

trebui să fiți toți mascați când dați lovitura. Să nu vă scape un cuvânt care să trezească bănuielile asupra voastră. Cu chipul ăsta putem opera toată vara fără să fim descoperiți. *Legiunea de la graniță* va deveni pentru toți o adevărată spaimă. Cu cât vom lucra mai în ascuns, cu atât va fi mai puternic efectul. În lagărele căutătorilor de aur oamenii îşi pierd cu totul mintea când dau de aur. Se bănuiesc unii pe alții. Nu se pot asocia şi domneşte o dezbinare continuă. Atunci... ne cad fără apărare în gheare... şi, dacă mina e în realitate atât de bogată după cum se crede, apoi până la iarnă vom avea atât aur cât nu vor putea duce caii noştri în spinare.

Kells vorbise la început cu oarecare rezervă dar, pe măsură ce vorbea, perspectiva înfăptuirii marei lui idei, îl făcea să se înfierbânte din ce în ce. Devenea tot mai înflăcărat – privirea lui tot mai pătimaşă. Se apropia de țintă, îşi realiza visul, ajungea stăpânitor peste o împărăție – împărăția lui.

Toți se lăsau târâți de înflăcărarea lui, toți afară de Gulden. Ioana înțelese că banditul era conştient de influența lui asupra celorlalți. Numai Gulden rămânea nepăsător. Kells îl observa pe când vorbea, îl observau şi ceilalți şi din umbra unde şedea, privirea lui Jim Cleve se lăsa scânteind asupra chipului masiv al banditului. Se vedea că Gulden ar fi voit să vorbească dar mintea lui greoaie nu putea decât să se concentreze asupra unui singur gând pe care îl exprimă printr-o frază care dovedea toată cruzimea acestei fiare în chip de om.

— Morții nu pălăvrăgesc!

Cuvintele răsunară din adâncul pieptului său ca un muget, ca o forță amenințătoare, care cuprindea în sine nimic alta decât dorința de ucidere şi distrugere. După cum Kells îşi desfăşurase ideile şi arătase priceperea în alcătuirea de planuri îndrăznețe pentru satisfacerea lăcomiei lui de aur, tot astfel îşi dezvălui Gulden printr-o singură frază setea lui feroce de sânge, care dovedea tot ce era bolnav şi anormal în creierul şi făptura lui, Kells râvnea la faima de bandit celebru, la aur. Gulden era numai setos de sânge. Tăcerea

care urma vorbelor lui, dovedea că tâlharii ăsta fioroşi, simțiră, înțeleseră siguranța care se ascundea sub aluziunea lui grozavă.

Dar Kells se ridică împotriva lui Gulden.

— Adică, Gulden, vrei să spui că după ce vom pune mâna pe aur să… ucidem pe cei jefuiți? întrebă el cu clas şuierător?

Uriaşul afirmă mârâind.

— Dar numai proştii ucid – când nu sunt în legitimă apărare, urmă Kells violent.

— Aşa ne-am putea păstra mai bine taina, răspunse Gulden încăpățânat.

— Nu, eu nu cred. Tot lagărul căutătorilor s-ar alarma, ceea ce ar da loc la alcătuirea unui comitet de vigilență.

— S-ar putea tot aşa de bine să facem şi noi parte din el ca şi din legiunea ta, zise Gulden.

Din cuvintele lui reieşea limpede că banditul nu era aşa de prost precum îl credea Kells. Tâlharii dădeau din cap afirmativ. Se agitau. O influență ciudată şi ațâțătoare punea stăpânire pe ei. Răutatea câştiga în sufletele lor înrăite supremația. Kells, cu mintea lui ascuțită, înțelese prefacerea lor totală şi se trudea să lupte împotriva ei.

— Bine, Gulden. Să zicem că eu nu văd lucrurile aşa cum le vezi tu. Atunci?

— Atunci nu intru în legiunea ta.

— Şi ce o să faci?

— Îmi adun oamenii mei şi jefuiesc lagărul.

— Pe chipul inteligentului bandit trecu o umbră de nemulțumire; ştia că proiectul lui Gulden ar nărui cu desăvârşire planurile lui.

— Uite ce e, Gulden: nu vreau cu nici un chip să te pierd, zise el în cele din urmă.

— N-o să mă pierzi dacă vezi lucrurile cum trebuie, răspunse Gulden. Ai tu destul cap ca să ne conduci dar ai început să te cam pierzi cu firea de când… de când ții fata asta pe lângă tine.

Gulden vorbea fără ură, fără, teamă, fără nici un

simțământ deosebit. Nimic alta decât ce gândea şi ce era adevărat. O mânie aproape nestăpânită îl făcu pe Kells să se cutremure.

Ioana zări sclipirea verzuie a ochilor săi – chipul lui pământiu schimonosindu-se, tremurul mâinilor. Înțelesese lupta care se dădea în sufletul lui: să-l ucidă în clipa asta pe Gulden sau nu? Îşi dete seama că dacă Kells nu îşi ucidea pe loc duşmanul, toată autoritatea lui era cu desăvârşire pierdută.

— Ce-ar fi, Gulden, dacă am amâna afacerea asta până vom ajunge acolo? propuse el.

— Nu amânăm nimic. Ori-ori, răspunse Gulden.

— Vrei să iei tu conducerea? urmă Kells cumpănindu-şi vorbele.

— Nu.

— Atunci ce vrei?

Pe Gulden părea că îl încurca un răspuns imediat.

— Păi… eu vreau mai multe, zise el după puțină şovăire. Eu vreau să ştiu toate. Dacă am eu, aşa, chef să omor pe cineva, să nu mă împiedice nimeni.

— Dacă ai chef! făcu Kells şi trase o înjurătură. Apoi, ca prin farmec, chipul lui întunecat Se lumină deodată. Toată împotrivirea, ura şi dezgustul pe care îl simțea şi care punea ca o barieră între el şi Gulden, dispăru din atitudinea lui.

— Ştii ce, Gulden? S-o facem pe din două. Tu să faci ce pofteşti, dar toți ceilalți până la cel din urmă să asculte de poruncile mele.

Gulden întinse mâna lui uriaşă. Învoirea lui grăbită îi uimea pe bandiți ca şi pe Kells.

— S-a făcut! strigă Gulden. Scutură mâna lui Kells şi-şi mâzgăli cu anevoie numele în carnet.

— Ai toată libertatea să faci ce vrei dar ți-e interzis să te iei la harță, cu oamenii mei, zise Kells. Ne-am înțeles.

— Numai să nu mă ațâțe ei, făcu Gulden rânjind. Toți oamenii lui Gulden veniră, unul după altul să se supuie ceremonialului căruia personalitatea lui Kells îi, dădea o însemnătate deosebită.

— A rămas cineva? întrebă Kells uitându-se în jurul lui cercetător. Umbra întunecată de pe chipul lui dispăruse.

— Jim Cleve, zise Pearce arătând spre peretele din fund.

— Ei, băiete! Ia vino-ncoace. Am mare nevoie de d-ta făcu Kells.

Cleve, înainta din umbră şi ochii lui fulgerară spre Gulden. Toţi erau în aşteptare. Gulden se uită ţintă la Cleve. Kells veni repede intre ei.

— Ia staţi. Uitasem că v-aţi ciorovăit, zise el, adresându-se aproape numai lui Gulden. Orice neînţelegere trebuie să dispară de acum încolo dintre voi. Ştii, Gulden, că şi noi ăştilalţi ne-am luat deseori la trântă, dar pe urmă ne-am împăcat. Vreau să-l am şi pe Cleve în legiunea mea, dar dacă mi te strâmbi aşa, renunţ. Ei, ce zici?

— Eu nu mă strâmb şi n-am nimic de zis, dar n-am poftă să mă lase şi fără urechea cealaltă, răspunse Gulden cu sinceritate.

Banditii izbucniră într-un hohot de râs care părea mai mult un nechezat. Gulden însă nu făcuse o glumă ci spusese ce gândea cu adevărat. Kells râse şi el cu ceilalţi. Până şi pe faţa palidă a lui Cleve apăruse o urmă de zâmbet.

— Aşa dar, suntem înţeleşi, zise Kells. Apoi urmă adresându-i-se lui Cleve: Jim, vrei să tragi şi d-ta o carte în jocul ăsta?

— Cum merge jocul?

În cuvinte repezi, expresive, Kells lămuri lui Cleve ideea *legiunii de la graniţă* şi avantajele pe care le va avea oricare derbedeu sprinten şi îndrăzneţ, apoi îşi încheia expunerea cu acelaş argument, pe care-l dăduse Ioanei. Aceasta asculta pitită în ascunzătoarea ei, căutând să-şi stăpânească cu grijă simţămintele care o năpădeau. În clipa când Jim Cleve apăruse în raza de lumină, o cuprinsese un tremur puternic.

— Fie aşa, ori altminteri, Kells, pentru mine toată afacerea asta nu face o ceapă degerată, răspunse el.

Banditul părea încremenit.

— Cum adică, ţi-e indiferent dacă intri sau nu în legiunea mea?

— Cu desăvârşire indiferent, răspunse Cleve cu nepăsare.

— Atunci fă-mi, rogu-te, un hatâr: fi de-al nostru. O să fim buni prieteni. Ce ți-ar strica d-tale să te alături de noi?

— Vreau mai bine să fiu de capul meu.

— N-o să ai zile multe de trăit în cazul ăsta.

— Prea puțin îmi pasă.

Banditul se uită la chipul palid şi cutezător din fața lui.

— Spune, n-ai destul curaj să devii un nemernic – un ticălos adevărat.

Cleve tresări ca sub o înțepătură neaşteptată. Ioana închise ochii ca să nu-i vadă trăsăturile feței. Kells întrebuințase o parte din cuvintele pe care le spusese ea când mânase pe Cleve pe calea pierzaniei. Cuvintele astea îl însuflețiră. Tocmai cuvintele astea spuse de ea îl va hotărî să se întovărăşească cu banda lui Kells. Ioana ştia la ce să se. Aştepte din partea lui Jim, chiar până a nu deschide încă ochii, dar când îi deschise, îl văzu cu desăvârşire schimbat.

Şi, fie că Kells era. Cu adevărat cuprins de un impuls pătimaş pe care nu şi-l putea stăpâni, fie că simula pornirea asta a lui ea să-l ațâțe pe Jim şi să-şi ajungă scopul, strigă cu glas aspru, care totuşi ascundea multă ironie.

— Aşa dar, Cleve, te duci de râpă de dragul unei fete?

— Taci, ori de nu… făcu Cleve amenințător.

— Ei şi! De ce mă, ameninți? Îți sunt cu adevărat prieten. Te văd bolnav. Parc-ai fi un cățeluş care a înghițit otravă. Dacă eşti îndrăzneț, o să iei parte şi d-ta la goana asta după aur. O să cunoşti diferitele aspecte ale vieții. O să lupți. O să cucereşti bogății. Mai sunt şi alte femei pe lume. A fost o vreme când, ca şi d-ta, aş fi fost în stare de orice pentru o femeie, dar n-am găsit pe nici una care să fie vrednică de un sentiment frumos. Şi aşa… am pornit… unde-am ajuns. Dacă ai curaj, dovedeşte-o. Fii bărbat. Varsă-ți veninul. Spune-o pe şleau. Te-a împins o femeie să apuci pe calea asta?

— Da – o fată, răspunse Cleve cu glas răguşit – şi e prea târziu să te întorci de unde ai plecat?

— E prea târziu.

— Nu ți-a mai rămas, decât o viață de aventuri şi ticăloşii că s-o poți uita?

— Nu, nu mi-a mai rămas altceva… dar n-o pot uita, rosti el cu greutate.

Amintirea, disperarea, slăbiciunea îl chinuiau pe Cleve cu chinuri de moarte. Ioana văzu că influența lui Kells asupra lui Jim creştea. Nu era acum decât un biet băiat deznădăjduit, stăpânit de patimă, căzută în ghearele unui om puternic, neîndurat. O bucată de lut în mâinile Unui sculptor. Jim se va supune voinței banditului şi e tocmai iubirea lui pătimaşă şi îndărătnică, ca şi amintirile îl vor mâna tot mai adânc pe calea apucată. Beția, jocul de cărți şi crimă.

Ioana se ridică. Sufletul ei de femeie fu cuprins de un entuziasm curat. Stătea dârză în întâmpinarea, clipei amenințătoare care avea să vină.

Kells făcu un gest de violență sălbatecă.

— Dovedeşte-ți curajul!… Vino cu mine! Îți vei face un nume în ținutul de la graniță – un nume care nu se va uita niciodată, mă înțelegi?

Ultimele cuvinte loviseră în plin. Şiretul bandit trezise orgoliul în sufletul acestui desperados. Cleve ridică mâna să-şi dea la o parte o şuviță de păr de pe fruntea lui plină de sudoare. Părea zguduit ca şi când cineva i-ar fi dezvăluit brusc laşitatea din suflet.

— Bine, Kells, zise el dârz, intru şi eu în horă şi – martor mi-e Dumnezeu – că o să joc până la sfârşit.

Puse mâna pe creion şi s-aplecă peste carnet.

— Stai, stai! strigă Ioana. Enervarea acțiunii, însemnătatea clipei fatale şi situația ei, tot atât de disperată ca şi a lui Cleve, dădu glasului ei o putere de înduioşare ciudată. Ieşi de sub perdea – se desprinse din umbră – şi apăru în lumina felinarelor.

Kells o privi o clipită cu mirare, apoi, ghicindu-i intenția, râse rece şi ironic ca şi când apariția ei era un nou stimulent, ca şi când curajul ei era ceva vrednic de admirat, de îngăduit şi, de compătimit.

— Cleve, îți prezint pe soția mea, Dandy Dale, zise el cu blândețe şi răceală. Lasă-te convins de ea într-un fel sau altul.

Apariția unei femei, oricum, ar fi fost ea îmbrăcată, îl transformă pe Cleve. Trupul i se înțepeni şi sângele îi pieri din obraz, iar ochii lui, care păruseră tulburi pană atunci, scânteiară. Ioana se simți îngălbenind. Îi venea să leşine. Dar el n-o recunoscu, deşi părea foarte mişcat.

— Stai! strigă ea iar şi vocea ei era răsunătoare, cu totul altfel de cât de obicei. Am auzit totul. Nu intra în *legiunea de la graniță*. Eşti tânăr şi cinstit. Nu apuca şi d-ta pe calea urmată de oamenii ăştia. Kells o să facă din d-ta un tâlhar de rând. Întoarce-te acasă, tinere, întoarce-te acasă!

— Cine eşti d-ta care îmi vorbeşti de cinste… de casa mea părăsită? întrebă Cleve.

— Sunt… o femeie. Dar simt că ai pornit pe căi greşite… întoarce-te la fata care… care te-a împins spre graniță. Ea se căieşte acum. Încă o zi şi va fi poate prea târziu. O, tinere, întoarce-te acasă. Ştii d-ta ce ascund gândurile şi inima unei fete? Poate că i-ai fost drag şi poate că acum îi sângerează inima…

Trupul lui Cleve se cutremură din creştet până-n tălpi şi făcu un gest de protestare. Să fi fost durere, ceea ce stârnise în sufletul lui cuvintele ei sau dezgustul că o femeie ca ea cutează să-i pomenească de fata pe care o avusese dragă? Ioana nu ştia ce anume. Înțelegea numai că Jim era atras, fascinat de făptura ei simțind în acelaş timp o repulsiune pentru femeia pierdută pe care credea că o are în fața lui.

— Mă rogi să nu mă fac bandit? întrebă el încet ca şi când i-ar fi străbătut un gând ciudat mintea.

— Ah, te rog din sufletul meu…

— De ce?

— Ți-am spus-o doar. Pentru că sufletul d-tale nu e încă înrăit. Ai fost numai nesocotit şi înfuriat, pentru că….

— Eşti soția lui Kells? o întrebă el răstit.

Cu greu se desprinse răspunsul de pe buzele Ioanei.

— Nu!

Urmă o lungă tăcere. Adevărul pe care toţi îl ştiau, spus acum de ea, impresiona zguduitor. Banditii ascultau cu o atenţiune încordată. Kells se uita cu un rânjet sardonic, se îngălbenise însă ca un mort. Pe chipul lui Cleve apăru un dispreț adânc.

— Nu eşti nevasta lui! strigă el înăbuşit.

Tonul lui fu insuportabil Ioanei. Se cutremur. O flacără mistuitoare îi ardea sufletul. Cât trebuie să fi urât el orice făptură de sexul ei!

— Şi îmi vorbeşti în felul ăsta! urmă el. O mare oboseală îl cuprinse. Complicitatea femeii întrecea înțelegerea minții lui. Mai că-i venea să-i întoarcă spatele. Ei, dragă, o femeie de soiul d-tale nu mă poate împiedica de la nimic – nici chiar de la o crimă.

— Atunci eşti un laş – născut să fii ucigaş, strigă ea cuprinsă de o mânie admirabilă. Căci, ori cât ar fi aparențele împotriva mea, jur că sunt o femeie neprihănită.

Cuvintele ei zăpăciră pe Cleve şi zguduiră pe Kells care asculta palid şi atent. Trecu o bucată de vreme până să înțeleagă Cleve sensul cuvintelor ei. Era întors pe jumătate. Se întoarse, cu toți muşchii încordați şi mâinile lui fluturară tremurând în aer. Nici un om cu sânge rece şi prevăzător n-ar fi îndrăznit să-i vorbească sau să facă vreo mişcare în clipa asta. Toți aşteptau, o acțiune din partea lui, asemănătoare cu aceea care însemnase pe viață pe Luce şi pe Gulden. Apoi ochii lui se opriră cu o privire expresivă la Ioana. Cum se împerechea. Apelul ei cu îmbrăcămintea pe care o purta? Ori una, ori alta trebuie să fie minciună. Ochii lui învăpăiați îi luară Ioanei tot curajul.

— M-a silit – să mă îmbrac cu boarfele astea, gângavi ea. Sunt prizoniera lui. N-am cum mă apăra.

Cu o sprinteneală de pisică sări Cleve înapoi şi cuprinse pe toți în raza vederii lui. Scoase din buzunare mâinile înarmate. Cutezanța lui neînfrânată surprindea pe bandiți şi le inspira frică. Kells înțelegea că amenințarea lui Cleve era mai mult pentru el.

— Aşa e, zise el răguşit. Spune adevărul… Nu vei putea

însă îndrepta nimic dacă mă ucizi. Va fi poate şi mai rău de fată.

Se aştepta ca băiatul ăsta N sălbatic să tragă, dar ghidi cuvântul care putea să-l oprească pe Cleve şi să-l potolească.

— Oh, nu trage, nu trage, te rog… gemu Ioana.

— Părăseşte coliba, îi porunci Cleve. Încalecă şi mai tine încă un cal pregătit. Pleacă. Te voi scoate eu de aici.

Ispita şi spaima năvăliră în sufletul Ioanei. Era neîndoielnic că îndrăzneala asta ar fi însemnat moartea lui Jim şi pentru ea ceva şi mai rău ca moartea. Se cutremură la gândul unei fugi posibile. Nu avea însă curajul să încerce o nebunie atât de nesocotită şi fără speranțe de izbândă.

— Eu rămân – pleacă d-ta, şopti ea.

— Hai, grăbeşte-te, fetițo.

— Nu, nu.

— Vrei să rămâi la banditul ăsta? Atunci… atunci îl iubeşti?

O flacără izbucni în sufletul Ioanei. Se stăpâni să nu respingă cu energie o astfel de presupunere jignitoare pentru ea. Dar toată şiretenia de care e în stare o femeie o făcu să lupte cu năvala cuvintelor care ar fi adus la lumină adevărul. Lăsă capul în jos, neînstare să îndure povara ruşinei şi totuşi destul de tare, pentru ca să înlăture prin bănuiala lui Jim pieirea lui sigură. Era singura şansă.

— Pleacă să nu te mai văd! strigă el cu anevoie. Aşii fi fost în stare să mă lupt cu oricine pentru d-ta.

Şi iarăşi apăru pe chipul lui palici expresia aceea de dispreț de mai înainte. Ioana îşi muşcă limba ca să nu țipe. Cum ar putea îndura chinurile astea? Era ea, Ioana Randle, care merita un astfel de dispreț, fie că o recunoscuse sau nu? Se dete înapoi, pas cu pas, aproape amețită, cu trupul ca de gheață. Dădu de uşa colibei şi se prăbuşi înăuntru.

— Sunt… ceea ce ai spus tu, Kells. Nu există nici o scuză – doar că în chestie de femei sunt cam într-o ureche. Treci cu vederea peste nebunia asta a mea, ori dacă nu vrei – treaba ta. Dacă mai ai trebuință pentru legiunea ta de la graniță, sunt gata să te urmez…

Ioana îi auzea cuvintele ca de la o mare, mare depărtare.

CAPITOLUL XII.

Când se trezi a doua zi Ioana, privirile îi tremurau şi-i venea ameţeală. Se gândea mai întâi să iasă din casă fără mască, dar îşi luă seama.

Kells păru în dimineaţa asta vesel şi agitat. O copleşea cu complimente. Îi spuse că în curând vor părăsi văgăuna asta singuratecă şi Ioana va avea apoi înaintea ochilor cel mai splendid spectacol din viaţa ei: descoperirea unei bogate vine de aur. Va vedea cum oamenii pun pe o carte o întreagă avere, pierd, fac haz şi se înapoiază iar la mine ca să sape mai departe. Îi făgădui s-o ducă la Sacramento şi la Frisco să-i cumpere tot de ce are trebuinţă o fată. Era agitat, vorbăreţ, necumpănit – posedat de presimţire împlinirii visului său. Cam pe aproape de amiază se adunară vreo 10-15 oameni în faţa colibei. Toţi erau agitaţi. Pregătirea călătoriei începuse. Banditii împachetau, încărcau desagii, îşi cârpeau hainele, potcoveau caii. De câte ori se zărea un călăreţ venind pe potecă, banditii îşi întrerupeau lucrul şi alergau înaintea lui. Numele lui Jesse Smith era pe buzele tuturor. Trebuia să sosească din clipă în clipă şi să afle din gura lui povestea ispititoare auzită de la Blicky.

Ioana avea impresia că privirea oamenilor ăstora scânteia galben ca sclipirea aurului. Mai văzuse ea şi la căutătorii şi săpătorii de aur aceeaşi sclipire aurie de lăcomie, dar niciodată ca la Kells şi la banditii lui. Ioana descoperi deodată o prefacere totală, o deosebire în atitudinea lor faţă de ea. Dar nu-şi dădu încă seama în ce constă această deosebire. Se hotărî să le fie şi ea de folos. Mai întâi dădu ajutor lui Bate Wood care-i arăta o prietenie cam grosolană. Ioana nu bănuise că ar fi putut face o impresie înduioşătoare până în ziua când îl auzi şoptindu-i:

— Nu fii aşa de abătută, mis poate că au să se îndrepte lucrurile.

Vorbele lui o mirară. Clipea şiret şi cu înţeles; îi arăta o

compătimire sinceră care dovedea o schimbare pe care nu o pricepea. Era curioasă să afle dar nu ştia cum să procedeze. Şi simţea pe toţi altfel decât fuseseră până atunci. Trecu la Pearce şi cu întreaga şiretenie de femeie îşi exagera tristeţea. Acesta părea că nici nu băgă de seamă că în apropierea lui se afla o femeie. Pearce nu putea fi altfel decât grosolan şi vulgar dar sufletul lui nu era încă atât de înrăit ca să nu simtă compătimire. Ioana îşi dădu seama că mai era ceva în simţirea lui, ceva care scăpa înţelegerii ei. Locotenentul lui Kells era tot atât de misterios ca şi Wood. Ioana cârpi o ruptură mare la cămaşa lui de piele. Pearce păru mândru de lucrul ei; încercă să glumească; îi spunea cuvinte plăcute. Când o văzu mântuindu-şi lucrul, se uită cercetător în juru-i. Îi strânse mâna.

— Am avut şi eu cândva o surioară, şopti el. Apoi cu o ură ameţitoare: Kells! O să-şi ia el plata, colo, în lagărul din Alder Creek.

Ioana era înmărmurită. Se uneltea ceva în întuneric. În privirea lui posomorâtă se vădea o ură cumplită împotriva lui Kells şi aluzia pe care o făcuse proorocire apropiată. Care să fi fost pricina dezlănţuirii simpatiei banditilor pentru ea?

Ce însemna duşmănia asta ascunsă pentru căpetenia banditilor? Ioana ghici natura trufaşă, nebună şi tragică a marei întreprinderi plănuite de Kells. S-ar putea să nu reuşească – să dea greş. Ar putea fi numai o epocă – zile sau săptămâni – de faimă, sălbatecă, de năvală de aur pătat cu sânge, de jocuri zgomotoase, dar condamnată la pieire. Perspectiva posibilă a unei prăbuşiri desăvârşite – moartea.

Ioana trecea de la om la om, atentă, urmărind făgaşul transformării lor neînţelese, blândă şi prietenoasă cu toţi. Numai când întâlni pe francezul pripăşit printre bandiţi.

I se dezvălui misterul. Frenchy făcea parte dintr-o altă rasă, în străfundul făpturei lui sălăşluia un simţământ adormit de multă vreme în întunericul vieţi nelegitime pe care o ducea. Acum, simţământul acesta se trezea iar, ieşea la iveala: era respectul pentru femeie. Ca o lumină de fulger veni revelaţia: ieri încă ticăloşii ăştia o dispreţuiau; astăzi îi

aduceau ca prisos respectul lor. Aşa dar nu se îndoiau de vorbele azvârlite de ea cu atâta disperare lui Jim Cleve în față. Nu se îndoiau de curățenia ei, o compătimeau, luau în seamă cu admirație sforțările pe care le făcuse că să întoarcă un suflet tânăr de pe calea pierzaniei – a crimei. Erau nişte bandiți, *desperados*, ucigaşi, oameni pierduți dar ea amintea fiecăruia din ei că avusese cândva o mamă, o soră. Ce-ar fi simțit sau ar fi făcut ei în cazul când ar fi avut-o aşa cum o avea Kells, nu schimba întru nimic situația actuală. O bizară inconsecvență a caracterului lor îi făcea să urască acum fapta lui Kells pe care fiecare şi-ar fi îngăduit-o cu uşurință sieşi. Precum în sufletul lui Kells mai dăinuia încă o ură de noblețe, o fantomă în amestecul idealurilor lui decăzute, tot. Astfel rămăsese şi în sufletul celorlalți o urmă de bunătate.

Ioana se simțea stăpânită de o propunere înălțătoare, nimeni, deci, nu putea fi cu desăvârşire rău. Îi apăru însă în minte chipul monstruos al lui Gulden, făptura lui pustie de suflet şi se înfiora. Gândurile i e întoarse apoi la Jim Cleve care nu crezuse vorbele ei şi totuşi cu firea lui ciudată, va putea ține piept şi pune împotrivire curentului care îl târa la fund.

În clipa asta, când gândul la o astfel de posibilitate o mai mângâia, privirea ei cercetătoare îl zări trecând. Mergea cu paşi tărăgănați, dezordonat, cu țigara în colțul gurii, cu pete vinete pe obraz, icoana unei ființe decăzute. Inima i se strânse. O clipă se luptă cu sine. Se simțea vinovată, îndeajuns şi deznădăjduită ca să se îndrepte spre el, să-şi smulgă masca şi să-i strige în față: „Sunt eu, Ioana”. Calea asta însă era cea din urmă pe care trebuia s-o ia. Nu avea încă nici un plan hotărât; ar putea, totuşi forța împrejurările ca să se afle singură cu el şi să-i vorbească între patru ochi.

Se auzi deodată un răcnet scos din piepturile bandiților. Unul din bandiți arăta spre o volbură de praf care se zărea pe cărare care ducea la văgăună. Toți se uitau țintă în direcția mâinii lui, toți vorbeau dea valma.

— E calul lui Jesse Smith, fac prinsoare că-i calul lui, strigă banditul. Ia ieşit afară, Kells.

Kells apăru în uşă şi veni în fugă spre ei. Perse, Wood şi încă vreo câțiva îl urmă.

— Ce s-a întâmplat? întreabă banditul. Cine dracu o fi ăla care călăreşte pe deşelatele?

— Blicky! răcni un bandit, Kells! Ăla e Jesse, îi cunosc calul.

Kells scoase un strigăt de bucurie. Vuietul se transformă în murmur, apoi încetă cu totul. Bilcky venea spre ei ducând un cal de căpăstru. Calul, sălbăticit, necheza, necheza şi zvârlea cu copitele în toate părțile. Blicky era pământiu la față şi din ochii lui țâşneau priviri sălbatice.

— A venit Jesse! strigă el lui Kells cu glas răguşit. A căzut de pe cal mort de oboseală. Zice că să te duci la el şi să meargă şi ăilalți cu tine. A văzut cu ochii lui aur de un milion de dolari.

Urmă o tăcere scurtă apoi o gălăgie grozavă şi bandiții o luară la fugă ca o haită de lupi flămânzi.

Ioana căută să se folosească de prilej. Îl văzu pe Cleve ridicându-se de pe un trunchi de copac retezai şi pornind agale pe urma bandiților. Se repezi atunci la el, îl apucă de braț, dar limba parcă-i era lipită de cerul gurii, buzele mute. De două ori încercă să deschidă gura, să spună ceva.

— Trebuie să-ți vorbesc… colo… sub cetini… acum, îndată… şopti ea. E vorba de viață şi de moarte… pentru mine.

— Cine eşti d-ta? izbucni el.

Kells şi oamenii săi alergau peste câmp, săreau pârâul, goneau înainte. Nu se gândeau decât cum s-ajungă mai repede la Jesse Smith ca să afle mai curând ce e cu descoperirea belşugului de aur. Vestea asta era pentru ei ceea ce e pentru minierii cinstiți aflarea unei vane bogate.

— Vino, strigă Ioana.

Fugi spre colțul care cotea după casă şi se opri să vadă dacă s-a luat Cleve după ea. Îl văzu venin. Alergă mai departe, apoi se opri gâfâind sub un copac. Cleve o urma. Felul cum păşea, încruntarea şi paliditatea feți lui o înspăimântau. Ce o să facă Jim? Ioana merse? Înainte, de

astă dată mai domol; nu mai alerga. Se depărtase îndeajuns şi colibele nu se mai zăreau. Se opri într-un desiş de brazi şi se uită înapoi cu teamă. Nu se vedea nimeni afară de Cleve. Scoase un suspin de uşurare şi de bucurie. Ieşi din desiş şi pătrunse într-un luminiş; era răcoare şi brazii aromau văzduhul. În curând apăru şi Cleve.

— Mai vorbeşte odată! zise el cu glas şovăitor. Ori sunt beat ori am înnebunit.

Dar Ioana nu putea scoate un cuvânt. Întinse mâinile ei tremurătoare şi în obraz – smuci jos masca. Apoi râmase aşa, demascată în fața lui.

Dacă i-ar fi înfipt un cuțit în inimă Cleve nu s-ar fi putut îngălbeni mai tare.

— Jim!.. Jim!.. Eu sunt Ioana, şopti ea cu glas de abia auzit.

— Ioana! gâfâi el glasul lui trăda că bănuiala care îl chinuia mai înainte devenea o singură înspăimântare.

Sări ca o panteră asupra ei, o apucă de gulerul bluzei, o trânti în genuchi şi o târî cu el. Ioana se lupta să scape din strânsoarea lui de fier. Jim nu se uita la ea dar ea îl vedea: trupul lui era înțepenit de furie şi disperare, fața întunecată de o idee grozavă, părul măciucă. O târî după el ca şi când ar fi fost un sac deşert. Căuta ca un animal un ungher ascuns, o gaură în care s-o vâre. Ioana se înăbuşea. Vederea i se tulbura şi se apăra acum numai inclusiv. Deodată cercul de fier din jurul gâtului ei. Slăbi, respiră gâfâind. Vălul roşu îi dispăru de pe ochi. Stătea lot în genunchi. Cleve înaintea ei – un demon cu chip pământiu – ținea revolverul întins, gata să tragă.

— Roagă-te pentru mântuirea sufletului tău – şi pentru al meu.

— Jim, o Jim, vrei să te omori şi tu?

— Da. Hai, roagă-te repede.

— Atunci mă rog lui Dumnezeu. Nu pentru mântuirea sufletului, ci pentru încă o singură clipă de viață ca să-ți povestesc totul.

Pe chipul lui Cleve se vedea frământarea lui sufletească şi

revolverul începu să tremure. Răspunsul ei fusese o lumină de fulger care străbătuse prăpastia în care îl prăbuşise chinurile geloziei şi disperării.

Ioana înțelese. Ridicată fața ei tremurătoare şi întinse mâinile spre el.

— Ca să-ți… pot spun… toate, Jim! se ruga ea.

— Ce? strigă el răguşit.

— Că sunt nevinovată – că sunt tot atât de curată… lasă-mă să-ți spun, să-ți povestesc tot ce s-a petrecut… tu… te înşeli… crezi lucrurile…, dar nu, Jim… nu e ce crezi tu…

— Acum ştiu sigur că sunt beat… Tu, Ioana Randle! Tu, în hainele astea! Tu, tovarăşa lui Jac Kells! Nici măcar soția lui! Batjocura bandiților. Şi mai susții că eşti nevinovată… neatinsă… De ce te-ai împotrivit când am vrut să te scot din ghearele lui?

— Mi-a fost frică – frică să nu te ucidă, gemu ea izbindu-se cu pumnii în piept.

I se părea lui Jim că mintea lui e cuprins de nebunie, că e un *coşmar*, sau un acces de *delirium tremens* când o vedea pe Ioana Randle în genuchi înaintea lui, în haine bărbăteşti, cu mâinile întinse spre el şi implorându-l să creadă în nevoința ei.

Cuvintele repezite, întretăiate ieşeau de pe buzele ei:

— Ascultă-mă… M-am luat după urmele tale… L-am întâlnit pe Roberts… M-a însoțit. Calul lui a început să şchioapete. A trebuit să ne oprim în drum. Şi a venit Kells. Era cu încă doi bandiți. Au poposit la un loc cu noi. A doua zi dimineața – l-a împuşcat pe Roberts şi m-a luat cu el… A împuşcat apoi şi pe tovarăşii lui – ca să rămână singur cu mine… Am trecut munții – ne-am oprit într-un canion. Acolo, s-a năpustit asupra mea şi eu… Am tras în el. Dar nu l-am putut părăsi rănit… n-am putut să-l las pradă morții. M-a dat drept nevasta lui ca să înşele pe bandiți şi pe Gulden şi să mă apere de ei. Dar ticăloşii au ghicit adevărul. Kells m-a silit să mă îmbrac cu hainele astea. Omul ăsta nu s-a atins de mine – nici ceilalți. Am putere de stăpânire asupra lui. Nu – nu poate împotrivire. Încearcă să mă silească să mă mărit

cu el. Totuşi şi-a înfrânat dorințele lui murdare. Omul ăsta mai are un grăunte de bunătate ascuns în sufletul lui şi-l pot îmblânzi. Mă iubeşte şi eu nu mă tem de el. O, Jim, am trecut prin clipe grozave dar am rămas tot fata pe care ai cunoscut-o, pe care ai…

Clave lăsă să-i cadă revolverul şi-şi trecu mâna peste ochi ca şi când ar fi vroit să înlăture orbirea de până acum.

— Dar de ce – de ce? întrebă el neîncrezător. De ce ai părăsit Hoadey-ul. E interzis. Cunoşteai primejdia.

Ioana căută drept în fața lui şi văzu paliditatea de pe chipul lui pierind încetul cu încetul. Crezuse că mărturisirea dragostei ei îi va umple sufletul de mândrie. Se înşela însă. Clipa era atât de tragică încât o paraliza. Omul ăsta era cu desăvârşire distrus şi din prăbuşirea asta răsărise şi crescuse iubirea ei pentru el. Poate că acum era prea târziu, totuşi aflase că şi ea se sacrificase din dragoste.

— Jim, şopti ea, în seara aceea când m-ai sărutat, eram mânioasă. Dar de cum te-ai îndepărtat, mi-a părut rău de ce-am spus. Trebuie că… mi-erai drag încă de-atunci, dar n-o ştiam. M-a cuprins apoi o căință amară şi am pornit după urmele tale spre munți ca să te salvez de tine însuți. Şi toată durerea, suferința, teama şi spaima mea – erau răsplătite de dulcea senzație a sărutărilor pe care mi le dăduseşi. Am ştiut atunci că nu-mi erai indiferent… în zilele nesfârşite care au urmat, pline de chinuri şi aşteptare, cu tot ce se spunea despre tine şi despre disprețul tău pentru viață, am înțeles că te iubesc, că toate nu fac decât să mărească iubirea mea pentru tine. Voiam să dau de tine, să te văd, să te îndrepți spre căminul tău părăsit. Te-am găsit în sfârşit, poate prea târziu ca să-ți scap viața, nu însă prea târziu ca să-ți salvez sufletul. Asta mi-a dat puterea ca să țin piept lui Kells. Te iubesc, Jim! Mi-eşti drag. Cât nu pot să-ți spun… Inima mi se frânge. Spune-mi că dai crezare cuvintelor mele şi sărută-mă… ca în seara aceea, când nu eram decât doi copii neştiutori care nu ne înțelegeam… Ce trist lucru! Sărută-mă, Jim, sărută-mă până a nu mă prăbuşi la picioarele tale. Dacă mă crezi…

Lacrimile o podidiră şi şopti cuvinte fără şir, fără să ştie ce spune. Cleve se dezmetici deodată şi o strânse cu putere la piept. Ioana stă să leşine – dar strânsoarea lui pătimaşe o ținu trează. Se lipise atât de tare de el încât îşi pierdu răsuflarea şi rămase nemişcată. Dar clipa asta de vis se şterse. Auzi glasul lui, îi simți bătăile inimii apoi sărutările lui nebune care o înăbuşeau aproape.

— Ioano, Ioano, Ioano, murmură el când buzele lor se desprinseră. Visez… sunt beat sau… nebun?

— Nu, Jim, sunt eu cu adevărat… în brațele tale, şopti ea. Jim, dragă Jim, sărută-mă iar şi spune-mi că mă crezi.

— Să te cred? Dar sunt nebun de bucurie, iubeşti… ai pornit după mine… bănuiala mea… o nebunie, absurdă, josnică. Trebuia să-mi dau seama de la început dacă n-aş fi fost atât de orbit.

— Acum, Jim, să lăsăm astea la o parte. Trebuie să făurim planuri. Gândeşte-te unde ne aflăm. Kells şi situația asta grozavă.

Jim o privea mereu şi încetul cu încetul revenea la realitate. Urmă reacțiunea. Toată stăpânirea de sine pieri şi ca un copil care îşi cheltuise toată energia într-un gest de bărbăție, căzu jos lână ea şi-şi ascunse capul la pieptul ei plângând. Plânsul lui o zgudui adânc. Puse mâna lui pe pieptul ei şi se rugă din suflet să nu-şi piardă curajul. Apoi, dându-şi seama că numai o încordare puternică i-ar putea reda echilibrul moral, îl împinse la o parte şi-i strigă în față.

— Jim Cleve, dacă ai dovedit destul curaj ca să porneşti pe calea crimei, trebuie să ai acum şi mai mult încă să salvezi femeia care te iubeşte, femeia care va fi a ta.

Jim ridică repede capul şi o paloare subită i se întinse pe față. Înțelese. Câteva cuvinte spuse de ea fuseseră de ajuns atunci ca să-i ațâțe trufia şi să-l mâne spre pierzanie şi tot câteva cuvinte de ale ei îi redau curajul şi energia acum. Se cutremură. Glasul femeii iubite şi curajul dovedit de ea îl însuflețeau, îi dădeau noi puteri.

— Nu e altă cale decât fuga.

— Da, dar primejdia e mult prea mare.

— Avem mai multe şanse ca oricând. Eu aduc caii. Ne putem strecura mai uşor acum când ticăloşii ăştia sunt în fierbere.

— Nu, nu, nu cutez să facem încercarea. Kells ar descoperi imediat fuga. Ne-ar adulmeca urma ca un copoi. Dar nu e numai asta. Mi-e frică de Gulden – o frică grozavă pe care nu mi-o pot lămuri. Va afla totul, va porni după noi. N-aş îndrăzni niciodată o încercare de fugă când e el în lagăr: Jim, ştii tu de ce-a fost în stare omul ăsta?

— E mâncător de oameni. Mi-e scârbă de el. Am încercat să-l ucid. Bine era dacă o făceam.

— Atâta timp cât e el pe-aproape, nu pot fi nici un moment în siguranță.

— Atunci… să moară.

— Taci! Tu trebuie să recurgi la o faptă disperată decât în cazul când eşti forțat. Ascultă încoace. Sub ocrotirea lui Kells sunt deocamdată în siguranță. Cu tine e prietenos. Să mai aşteptăm. Eu voi căuta să-mi mențin influența pe care o am asupra lui. Mi-am câştigat simpatia câtorva din bandiți. Rămânem de partea lui. Plecăm cu el spre lagărul minier. Vom avea desigur acolo mai mare posibilitate să fugim. Tu să-ți joci bine rolul. Dar să nu bei şi nici să te iei la bătaie. N-aş putea suporta asta. Vom avea sub un chip oarecare prilejul să ne vedem şi să putem vorbi. Vom făuri planul fugii chibzuind bine ce e de făcut şi la cea dintâi ocazie îl punem în aplicare.

— Poate că nu vom mai avea niciodată un prilej mai bun ca acum, protestă Jim.

— Ți se pare numai. Eu ştiu mai bine cum stau lucrurile. Nu degeaba am observat cu deamănuntul pe bandiții ăştia. Îți spun hotărât că Gulden s-a despărțit de Kells numai din pricina mea. Nu-mi dau nici eu seama de unde le ştiu toate astea. Cred că aş muri de spaimă când m-aş găsi în pustietatea codrilor, cu un drum de două sute de mile înaintea mea şi cu fiara asta sălbatecă pe urmele mele.

— Trebuie să ştii, Ioano, că odată fugiți, nu ai cădea vie în mâinile lui, zise Jim cu gravitate. Deci, nu trebuie să-ți fie

frică de ce crezi tu.

— Mi-e groază de omul ăsta. Am impresia că e o gorilă care şi moartă de-aş fi, tot m-ar târa undeva după el. Nu, Jim să mai aşteptăm. Lasă-mă pe mine să aleg momentul. Bizui-te pe mine. Acum când te-am putut scăpa de pe calea pierzaniei, mă simt în stare de orice. Pot să-l trag pe sfoară pe Kells, pe Pearce ori pe Wood – pe oricare din ei – numai pe Gulden nu.

— Dacă Kells ar avea de ales între tine şi goana după aur, ce crezi tu că ar face?

— M-ar alege pe mine.

— Dar Kells e nebun după aur. Omul ăsta are două patimi: să fure aur şi să-l joace-n cărți.

— Se poate. Mai întâi însă m-ar urmări pe mine. Tot aşa şi Gulden. Noi n-am putea călări prin munți atât de repede ca ei fiindcă nu cunoaştem potecile şi nici paralele şi izvoarele. Ne-am rătăci. Ar putea pune uşor mâna pe noi. Şi ceva parcă-mi spune că nu Kells ar da de urma noastră ci Gulden cu banda lui.

— Poate că ai dreptate, Ioano, zise Cleve, dar mă osândeşti la viață de chinuri cumplite. Să te pierd din ochi. În puterea bandiților! Existența mea va fi şi mai grozavă ca până acum.

— Jim, Jim, pe mine nu mă amenință nici-o primejdie. Din două rele alegem pe cel mai mic. Viața noastră, a amândurora, atârnă de îndemânarea noastră şi de planurile pe care le vom putea înfăptui. Şi eu, Jim, vreau să trăiesc de dragul tău.

— Dragostea mea, ce mi-a fost dat s-aud din gura ta! strigă el mişcat. Când nici nu mă mai aşteptam să te mai văd vreodată. Dar, să uităm trecutul. Din clipa asta o iau de la început. O să fiu aşa cum îmi vei cere tu să fii – să fac ce vei vrea tu să fac.

Ioana îl privi cu o dragoste nețărmurită.

— Sărută-mă şi strânge-mă la pieptul tău ca în seara aceea… şopti ea.

Când buzele lor se dezlipiră, Ioana zise lui Cleve:

— Caută-mi masca.

Cleve îşi ridică de jos revolverul şi căută masca de pâslă. Când o luă în mână, i se păru că are în fața lui un lucru aducător de moarte.

— Leagă-mi-o...

El îi legă masca, potrivind găurile în dreptul ochilor.

— Nimeni nu-ți poate vedea fața, Ioano, dar hainele astea îți scot la iveală formele şi fără să vreau văd cât de ispititoare şi frumoasă eşti şi... urăsc îmbrăcămintea asta.

— O urăsc şi eu dar n-avem ce face. Te rog însă, nu mai vorbi de asta că-mi vine să mor de ruşine. Acum, rămâi cu bine şi vezi de mă ocroteşte... cum te voi ocroti şi eu pe tine. Aşa... de la distanță.

Ioana se smulse din brațele lui şi alergă spre colibă. Dete de calul ei şi-l duse sub şopron. Avusese noroc: nu fusese văzută de nimeni. Zări dinspre povârniş înaintând un grup de oameni cu Kells în frunte. Îşi adună puterile şi intră în coliba ei. Căzu istovită pe pat dar fericită că, în sfârşit, situația ei îndoielnică, fusese lămurită făpturii care îi era atât de dragă.

CAPITOLUL XIII.

Venise amiaza până când să-şi vină Ioana în fire şi să poată ieşi iar din casă. Văzu că bandiţii erau atât de preocupaţi că nici n-o luară în seamă.

Paşii lui Kells erau mai sprinteni, privirea mai limpede; ţinea capul sus şi părea că ascultă ceva... Asculta, poate, glasul visurilor lui infernale. Ioana îl privea uneori cu uimire. Până şi un tâlhar – care plănuia jafuri şi omor – îşi făurea visuri şi se bucura de viaţă..

Toată după amiaza bandiţii părăseau unul după altul – fie doi câte doi, sau în cete mai mari – lagărul, însoţiţi de catâri şi cai încărcaţi cu poveri. Sape şi târnăcoape, crătiţi şi site – unelte care să fie o dovadă că sunt şi ei nişte bieţi căutători de aur. Cântau şi fluierau plini de o bucurie nebună. Numai la Kells, sub masca lui de voie bună se ascund gânduri ameninţătoare. El era motorul întregii maşinării..

Pe la asfinţitul soarelui nu mai rămăsese în lagăr decât Kells, Pearce, Bud, Jim Cleve şi încă un bandit voinic şi cărunt cu numele de Jesse Smith. Acesta era aproape paralizat din pricina goanei nebune pe care o făcuse călare. El şi Kells tot şopteau împreună fără întrerupere. Ioana îi auzi discutând mai ales asupra unui punct: vor urma oamenii indicaţiile lui Kells, adică să pătrundă răzleţi câte doi trei odată în lagăr ca să ascundă adevărata lor organizaţie? Kells susţinea că aşa vor face, dar Smith se cam îndoia de asta.

— Ehei, Kells, să vezi tu ce e acolo la Alder Creek! strigă Smith clătinând capul lui cărunt. Trei mii de oameni, tineri, bătrâni, din toate straturile – stăpâniţi toţi de nebunia aurului. Ce-a fost năvala din 40 şi 51 în California pe lângă asta de acum!

În seara aceea mâncară cu toţii în coliba lui Kells Bate Wood mârâia fiindcă îşi împachetase cea mai mare parte din lucrurile de drum. Întâmplător Ioana şedea la masă în faţa

lui Jim Cleve care o atinse, pe când mânca, cu piciorul pe sub masă. Ioana se înfiora. Jim nu se uita la ea dar pe chipul lui era o astfel de schimbare încât ei îi fu teamă să nu bage de seamă şi să-i trezească lui Kells curiozitatea. Banditul însă n-avea ochi decât pentru sclipirea aurului în perspectivă. Stătea la masă. Vorbea într-una dar nu mânca nimic. După ce sfârşiră masa, o trimise pe Ioana să se culce spunându-i că în zori vor porni la drum.

Când se trezi Ioana, o lumină fumurie şi nelămurită domnea în colibă. De alături se auzea gălăgie şi caii tropăiau în fața colibei.

Îi trebui cam mult ca să se pregătească de drum şi Kells îi strigă de câteva ori să se grăbească. Ioana simțea acum o părere de rău ciudată când se gândea că trebuie să părăsească locurile astea. Aici, cel puțin, fusese în siguranță pe când cine ştie ce o aşteaptă acolo.

Kells stinsese lumânările felinarelor. Ioana ieşi din colibă. Se lumina de ziuă. Era răcoare şi aerul înviorător. Toți încălecaseră, afară de Kells şi convoiul porni la drum. Kells potrivi uşa colibei, încalecă şi strigă Ioanei să vie în urma lui. Îl văzu pe Jim călărind înaintea lui Kells şi a încă unuia din ei. Vederea lui îi dădea noi speranțe şi puteri înzecite.

Când ieşiră din văgăuna îngustă în valea largă, soarele răsărea de după dealuri. Smith, care mergea în capul trupei coti spre apus în lungul văii. Vreo câțiva cai care păşteau în tihnă se luară după ei şi trebuiră să-i gonească îndărăt. Vaci şi boi ieşiți la păşune, fură lăsați în urmă, ca şi când Kells, ca un bun gospodar îşi lăsa vitele în grija văcarilor.

Pe la amiază, convoiul făcu un popas. Locul era prielnic şi oamenii voioşi. Pe când mâncau, Kells zise lui Cleve:

— Ce-i cu tine, măi băiete, parcă te-ai înveselit oleacă? Pesemne că de dragul aurului care te aşteaptă.

— Nu chiar de asta, răspunse Cleve. M-am lăsat însă de băutură. Şi, drept să-ți spun, Kells. Mă cam întrecusem.

— Mă bucur grozav. Când bei, o iei razna. N-am văzut de când sunt om care să toarne atât în el fără să se îmbete – ca

tine. Nici eu nu mă-mbăt, dar nici nu prea beau cine ştie ce.

Ultimele cuvinte stârniră un hohot de râs. Tovarăşii crezură că glumeşte. Râse şi el cu ei şi clipi spre Ioana.

Din întâmplare, Kells porunci tocmai lui Cleve ca să înşeueze calul Ioanei şi când ea încercă să vadă dacă nu e prea strânsă chinga, mâna ei atinse pe a lui Jim. Atingerea tu ca o revelație pentru ea. Un fior de plăcere o străbătu toată când se uită la Jim care întoarse capul ca să nu-i citească bucuria pe față.

Porniră iar prin canion, în pasul cailor. Drumul însă era greu, potecile întortocheate şi călăreții trebuiau să ia bine seama la cai. De abia pe înserate se opriră să poposească pentru noapte.

Oamenii întocmiră lagărul, Ioana vru să le ajute dar Wood o povățui să se odihnească. Când o chemară la masă, aproape că adormise. După ce mâncară, bărbații îşi aprinseră lulelele şi s-apucară de taifas. Din vorbele lor nimeni n-ar fi putut ghici că nu sunt decât nişte tâlhari în drum spre un lagăr de căutători de aur. Aveau o deosebită atenție pentru Ioana şi îndeosebi Wood nu mai ştia ce să facă pentru ea. Numai Cleve se ferea să s-apropie de frică să nu se dea de gol.

Ioana asculta încordat, din culcuşul de sub un copac stufos pe care i-l făcuseră la câțiva metri de foc.

Într-un rând, Kells se întoarse să vadă la ce depărtare e de ei, scăzu apoi glasul ca să istorisească vreo anecdotă. Ceilalți râseră. Pearce spuse şi el una şi luă seama ca să nu fie auzită de Ioana. Glumele îi făcu să se dea mai aproape şi Smith, care trebuie să fi fost tare glumeț, le spuse atâtea boacăne că îi făcu pe toți să hohotească în chiote. Râdea şi Jim Cleve împreună cu ei.

— Măi, Jim, măi, pare-mi-se că ai uitat de afacerea aia, zise Kells la un moment dat.

— Care afacere?

Kells tăcu încurcat, dându-şi seama că îi scăpase o vorbă care n-ar fi trebuit s-o spună. Dar Jim nu mai era omul arțăgos pe care un singur cuvânt îl scotea din sărite.

— Ei, afacerea aia care te-a hotărât să dai buzna încoace ca să am eu parte de tine, răspunse Kells râzând silit.

— A, vrei să spui chestia cu fata?... Ei, negreşit că mi-a trecut. Numai când beau prea mult...

— Ia istoriseşte-ne şi nouă, făcu Kells curios.

— O să râdeți de mine.

— Nu, zău, nu râdem dacă povestea n-o fi cu haz.

— Pui rămăşag că n-are nici un haz, făcu Red Pearce. Toți îl zoreau să povestească dar nici unul nu era atât de curios ca, Kells.

— *All right*, zise Cleve, deşi simțea la amintirea celor petrecute o uşoară durere în suflet. Eu sunt de locul meu din Montana. Iarna cutreieram câmpiile călare şi vara eram căutător de aur. Adusesem o sumă bunicică, măcar că vinul şi cărțile mă curățau al dracului. Apoi, veni o fată, da aşa e. Era frumoasă şi din pricina ei făcui o poznă. Într-o vreme lăsai în seama ei tot – aur şi ce brumă mai aveam – şi pornii iar după aur. La întoarcere era vorba să ne luăm. Am lipsit şase luni, avusei noroc şi fusei jefuit de tot ce adunasem.

Cleve născocea povestea asta cu seriozitate şi toți îl ascultau cu interes.

— Când m-am înapoiat, urmă el, fata se măritase cu altul. Îi dăduse lui tot ce-i lăsasem eu în păstrare. Am luat darul beției. Odată, pe când eram beat, îmi aruncară, aşa, o vorbă, cu înțeles care m-a făcut de ocară. Atunci mi-am luat lumea în cap.

— N-ai spus tot, zise Kells pe şleau.

— Măi Jim, nu ne spuseşi ce ai făcut cu fata aia păcătoasă şi cu ibovnicul ei, adăugă Pearce.

Cleve însă rămase tulburat şi tăcut.

— Aşa-s muierile, ale dracului nevoie mare! Tu ce zici Kells? făcu Smith rânjind.

— Eu zic că tare s-au purtat rău cu tine, adăugă Bate Wood cu o indignare sinceră.

Curând după ce sfârşiră vorba, Kells se sculă îngândurat de lângă foc şi se duse la culcuşul lui din apropierea Ioanei. O credea probabil adormită căci nu se uită spre ea şi nici nu-

i vorbi. Cleve, Wood şi Pearce – care rămăsese la urmă – se lăsară şi ei odihnei.

A doua zi după amiază, convoiul, obosit de un drum greu şi anevoios ieşi din regiunea stâncoasă şi ajunse ia o şosea largă şi prăfuită. Se vedea după tufişurile retezate de curând că şoseaua era nouă dar bătătorită de umbletul a mii de oameni.

Fără îndoială că Smith urmase sfatul înțelept al lui Kells alegându-şi locul lagărului tocmai la marginea orăşelului Era un loc ferit de privirile orăşenilor, totuşi la o distanță de cel mult o sută de metri de la ultima colibă şi încă şi mai aproape de un joagăr. Locul eră adăpostit de o stâncă colțuroasă de unde pornea o văgăună îngustă astupată cu buşteni putreziți, astfel că bandiții puteau intra şi ieşi fără să fie văzuți. În imediata apropiere se afla un izvor şi o pădurice de brazi. Terenul era bolovănos şi deci nepotrivit pentru săpături.

Pe când Bate Wood s-apucă să pregătească cina, Cleve şi Smith să vadă de cai, Kells şi Pearce, se duseră să aleagă locul pe care să ridice casa. Aleseră un fel de terasă netedă la marginea căreia se prăbuşise o stâncă mare. Casa va avea stânca drept sprijin şi în dosul ei va fi un fel de trecătoare tainică. Banditul socotea că e bine să aibă două intrări în vizuina lui.

Când se aşezară toți la masă, soarele îşi răsfrângea lumina. În asfințit peste toată văgăuna. Văluri minunate aurii; aburi eterici sclipeau ca raze sfâşiate pe deasupra întregului ținut stâncos. Se înserase dea binelea când Kells zise oamenilor săi:

— Tu, Bate şi Jesse străjuiți lagărul iar tu, Pearce, vezi dacă poți da de vreunul din oamenii noştri. Caută însă de vă întâlniți numai în întuneric. Vrei să mergi şi d-ta ca să vezi ce se petrece pe-aici sau preferi să rămâi în lagăr?

— Aş merge bucuroasă dacă... dacă n-aş fi atât de caraghios îmbrăcată, răspunse ea.

Kells râse şi para focului lumină chipurile zâmbitoare ale

lui Pearce şi Smith.

— N-are cine te vedea, nu-ţi fie teamă. Şi de altfel, găsesc că nu eşti caraghioasă de fel.

— N-ai putea să-mi dai o manta mai lungă? întrebă Ioana.

Cleve o auzi. Fără să spuie ceva se duse de desprinse desagii de pe şea. Veni apoi cu o manta cenuşie. Ioana văzuse mantaua asta adeseori şi-i aminti zilele de odinioară de la Hoadey. Trecut-au ani de-atunci? Cleve îi întinse mantaua.

— Mulţumesc, zise ea.

Kells îi ajută s-o îmbrace. Se pierdea cu totul în ea. Mantaua era lungă, cădea în falduri largi de la şolduri în jos şi Ioana se simţi iar Ioana Randle de odinioară.

— Modestia e o calitate rară la femei, dar nu şi avantajoasă uneori, râse Kells. Ridică bine gulerul... trage pălăria pe frunte... şi mai jos... Aşa. Parc-ai fi un băiat.

Porniră toţi trei, Ioana la mijloc, între Kells şi Cleve. Ce ciudat i se părea. Prinse curaj şi apucă mâna lui Jim prin întuneric. Simţi că-i zdrobeşte aproape degetele strânsoarea lui prin care străbătea toată văpaia inimii lui. Caii lor înaintau cu greu căci drumul era accidentat şi acoperit cu pietre.

Calul Ioanei se poticni de câteva ori şi pintenii ei zornăiră. Trecură pe dinaintea lagărelor din care se ridica fum şi miros de mâncare.

Oamenii stăteau la lumina flăcărilor şi mâncau. Lăsară în urmă altele, aşezate drept la marginea drumului unde focul ardea mocnit, aproape stins.

Prin unele corturi ardeau lumânări cu o lumină tulbure care desena umbra pe pânzele cortului; altele erau cufundate în întuneric. Oamenii în număr mare se înghesuiau spre cârciumi, veseli şi gălăgioşi.

Ioana zări deodată un rând neregulat de lumini, unele tulburi, altele lămurite pe dinaintea căror: se vedeau agitându-se siluete întunecate.. Kells îşi aminti iar de deghizarea lui, îşi vâra bărbia în şalul de la gât şi-şi trase pălăria bine pe frunte, aşa că de abia i se putea zări faţa.

Călăriră prin mijlocul drumului, trecură de cârciumile zgomotoase, lăsară în urmă clădirea cea mare cu firma „La bulgărele de aur” prin ale cărei ferestre deschise străbătea o lumină vie, până ce ajunseră la capătul oraşului. Kells se opri aici, apoi porni iar înapoi. Privirea lui scrutătoare se oprea la fiecare grup pe care-l întâlnea în cale. Îşi căuta tovarăşi pentru legiunea lui de la graniță. De câteva ori lăsă pe Cleve şi pe Ioana singuri în drum, pe când el cerceta cu privirea cârciumile. În aceste scurte intervale, privirile ei îşi exprimau toată dragostea pe care o simțea pentru el. Dar gura lui rămânea mută. Părea că-l apasă o grea povară. Când ajunseră iar la cârciuma „La bulgărele de aur”, Kells zise:

— Ține-te de urmele ei, Jim şi vezi de-o păzeşte ca ochii tăi din cap. Fata asta prețuieşte mai mult decât tot aurul din Alder Creek, crede-mă.

Când să intre pe uşă. Ioana se încleşta cu o mână de brațul lui Cleve iar cu cealaltă îl apucă pe Kells de mână ca un copil speriat. Banditul păru mirat. Se aplecă la urechea ei căci gălăgia care domnea în cârciumă întrecea glasul lui. Mâna ei, care se lăsase fără voie într-a lui, îi produsese o mare bucurie şi-l mişcase adânc, aproape dureros, căci glasul lui era răguşit când îi şopti.

— Fii fără grijă şi nu te teme de nimic.

Ioana nu desluşi la început decât lumina unor lămpi fumegânde, o încăpere imensă plină de fum şi vuiet de glasuri omeneşti. Kells înainta încet. Avea motivele lui ca să fie prevăzător. Aerul era greu, mirosea urât; Ioana simți că-i vine greață. O gălăgie care te asurzea.. Răcnete, râsete, tropăituri de cizme, scârțâit de viori – toate într-un amestec de veselie infernală. Zgomotul acesta venea dintr-o încăpere alăturată unde se dansa. Ioana nu putu vedea pe cei care dansau din pricina mulțimii care se îngrămădise la uşă. Privirile ei alunecară apoi la lucrurile din incinta apropiere. Bărbați în putere şi alții mai tineri se înşiruiau în fața unei tejghele lungi. Văzu grupuri de oameni aşezați la mese de joc care țipau şi gesticulau. Alții improvizaseră o masă din lăzi murdare şi în loc de scaune, butoaie răsturnate cu fundul în

sus. Masa era încărcată cu pungi soioase şi grămăjoare de aur în pulbere. Jucătorii din jurul acestei mese erau tăcuți – un contrast ciudat între ei şi jucătorii de la celelalte mese. În fiecare grup de jucători se afla cel puțin unul îmbrăcat în haine închise care nu făcea parte din tagma căutărilor de aur.

Ioana văzu şi băieți nevârstnici, înfierbântați şi prăpădiți, unii însuflețiți de bucuria câştigului iar alții disperați de pierdere. Mai văzu apoi mineri voioşi, oameni cărunți, cărora scena asta le aducea aminte vremurile de odinioară; *desperados*, ai căror ochi scânteietori trădau deznădejdea că nu au aur ca să poată juca şi ei.

Kells tresări brusc şi şuieră printre dinți. Ioana căută să înțeleagă care era pricina. Zări chipuri cunoscute ei. Erau oameni din banda lui Kells. Cu spatele întors spre ea, şedea la o masă Gulden. Atât el cât şi alți tovarăşi de ai lui, fie din dispreț sau desconsiderare pentru poruncile lui Kells, se adunaseră la un loc. Unii erau amețiți de băutură, dar, deşi îl văzuseră bine pe Kells, nu lăsară să se înțeleagă că-l cunoşteau. Gulden n-o zărise pe Ioana şi ea se bucură. Dar fie că apropierea lui era sau nu cauza, se simți deodată în aceeaşi situație ca şi în Cabni Gulch şi-i fu teamă că fuga îi va fi şi mai grea, fiindcă aici putea fi şi mai bine supravegheată de Kells.

Kells îi plimbă, pe ea şi pe Cleve de colo până colo prin încăperea plină de fum privind la agitația jucătorilor şi la toată această lume împătimită de lăcomia aurului. Localul se umplu peste măsură de muşterii încât aerul deveni înăbuşitor. Blicky şi Beady Jones trecură unul pe lângă altul ca doi străini. Ioana zări apoi pe Beard şi Chick Williams care se plimbau la braț ca doi cheflii mineri. Williams schimbă o privire repede cu Kells apoi se pierdu prin mulțime. Handy Oliver trecu pe lângă Kells, se izbi de el ca din întâmplare şi zise:

— Iertați, mister.

Apărură şi alte figuri cunoscute, întreaga bandă a lui Kells era în completul ei şi planurile lui se şi puneau în aplicare. O

deosebită impresie îi făcu Ioanei faptul că, deşi în cârciumă domnea o veselie şi camaraderie vădită, plutea totuşi o atmosferă de bănuială, de neîncredere. Lagărele de mineri pe care le văzuse până atunci Ioana, formau un fel de familie numeroasă şi veselă. Aici însă era vorba de o mină excepțional de bogată şi deosebirea era vădită. Pe dată ce ispititorul metal apare din belşug, condițiile de viață şi firile oamenilor se schimbă. Ei îi apăruse aurul întotdeauna ca ceva minunat şi frumos; aici însă îl vedea ca un imbold la ură şi duşmănie. De ce oare oamenii ăştia, tineri şi bătrâni, nu-şi văd de treabă stând în lagărele lor şi păstrându-şi aurul aflat cu atâta trudă? Fatalitate. Goana după aur era un vis, o ispită ameţitoare posesiunea lui trezea lăcomia – fiecare voia mai mult, tot mai mult. Ea simțea că în sufletele acestor muncitori cinstiți sălăşluia acelaş element sălbatic care stăpânea pe oamenii din banda lui Kells… Ce lucru sălbatic e şi aurul!

— Vreau să intru acolo, zise Ioana, conştientă de excitarea ei, arătând spre sala de dans.

Kells râse de îndrăzneala asta. Păru totuşi că şovăie.

— Vă rog, duceți-mă acolo – dacă nu… Nu ştia ce să mai spună dar vroia să înțeleagă: dacă nu se cuvine să văd şi mai mult decât am văzut până acum. O curiozitate ciudată se trezi în ea. În definitiv, localul ăsta în care se afla acum nu se deosebea prea mult de cele ce prevăzuse imaginația ei. Dar sala de dans depăşea orice creierul ei şi-ar fi putut închipui.

— Stai să văd eu mai întâi ce se petrece acolo, zise Kells şi lăsă pe Ioana în seama lui Cleve. Când îl văzu pe Kells îndepărtându-se, şopti fără să lase brațul lui Cleve:

— Jim, se pot petrece aici lucruri înspăimântătoare, acum, imediat chiar…

— Ai dreptate, răspunse el. Ceea ce lipsea la Alder Creek ca să se transforme într-un adevărat iad, e Kells cu banda lui.

— Mulțumesc lui Dumnezeu că te-am putut opri la timp… Jim… erai să te arunci şi tu în vâltoarea asta grozavă.

El dădu din cap cu înverşunare. Veni apoi Kells şi-i duse

dea curmezişul încăperii la o uşă unde spectatorii erau mai puţini. Ioana zări vreo zece perechi de dansatori care se învârteau ameţitor într-un semicerc de privitori atenţi. Sala era o platformă pardosită cu scânduri şi cu un acoperiş de pânză prins ele patru stâlpi. N-avea pereţi şi de jur împrejur atârnau felinare mari şi rotunde ca de circ. Câteva bănci şi mese de scânduri, necioplite, în jurul cărora ţopăiau bărbaţi strângând de mijloc femei ameţite. Ioana văzu un tânăr săpător cu cizme prăfuite şi pantaloni de aţă zăcând beat ori mort pe un maldăr de talaş. Privirile i se îndreptară iar la dansatori şi la dansul lor care se asemăna oarecum cu valsul. În gălăgia generală muzica aproape nu s-auzea… Bărbaţii păreau că exteriorizează prin dans impulsul lor bestial, iar privitorii îşi manifestau prin răcnete entuziasmul lor de beţivani. Vederea femeilor însă îi izbi curiozitatea ca o lovitură brutală. Ea nu mai văzuse până atunci astfel de femei şi dansul, atitudinea, privirea lor scăpau înţelegerii ei. Totuşi o dezgustau şi o revoltau. Când îşi dădu seama că tocmai femeile formau elementul cel mai sălbatic şi mai înspăimântător al şuvoiului acesta de. Oameni atraşi de ispita aurului, o cuprinse groaza.

— Scoate-mă de aici, se rugă ea de Kells. O duseră imediat afară şi porniră spre lagăr.

— Ai văzut destul, zise Kells. Nu e însă nimic pe lângă cele ce vor veni de-aici încolo. Lagărul e încă nou. Şi bogat. Nimic mai ieftin ca aurul. Trece din mână în mână. Zece dolari uncia. Cumpărătorii nici nu se uită la cântar. Numai jucătorii sunt nişte ticăloşi. Au să se schimbe însă lucrurile.

Ioana dormi până târziu. O trezi trântiturile buturugilor. Caii târau bârne şi scânduri de la joagăr. Se şi ridicase cheresteaua casei lui Kells. Jim Cleve lucra în rând cu ceilalţi. Ioana îşi alese un loc mai dosnic printre stânci şi se uita cum lucrează oamenii.

Vizuina banditului parcă răsărea din pământ. Kells dădea o mână de ajutor şi se arăta destoinic. Pe la amiază se şi aşezase acoperişul de scânduri şi s-apucaseră de bătut pereţii.

Sosi apoi o căruță încărcată cu târguieli făcute de Kells care ajută la descărcat şi căuta ceva printre ele. Păru că a găsit ce căuta şi s-apropie de Ioana nu nişte pachete în mână.

— Poftim, domnişoară Modestie, zise el, fă-ți vreo câteva rochii. Zvârle undeva hainele, lui Dandy Dales până vom porni iar la drum. Şi dac-ai şti câte parale mi-au luat pe fleacurile astea, ți-ai da seama că în Alder Creek există tâlhari şi mai şi decât Kells. A, fiindcă veni vorba: de-acum încolo mă cheamă Blight. Dacă te întreabă cineva, d-ta eşti fata mea – ai înțeles?

Toată după amiaza şi o parte din seară la lumina focului, ca şi a doua zi Ioana şi-o trecu cosând de zor până ce mântui rochia pe care o privi cu mândrie, căci era îndemânatecă la lucru şi avea gust la îmbrăcat. Dintre bandiți, cel care se interesa mai mult de lucrul ei era Bate Wood. Ba lăsase mâncarea să se ardă pe foc de dragul lucrului ei.

În aceeaşi zi se isprăvi şi clădirea lui Kells. Era alcătuită dintr-o singură încăpere lungă cu un fel de firidă mică în fund care răspundea într-o boltitură a stâncii. Această firidă închipuia odaia Ioanei. Pusese o uşă de scânduri rânduite cu o broască, o bancă acoperită cu pături şi-i făcuseră o gaură pătrată în perete care să slujească de fereastră. Cu boarfele pe care le avea şi cu cei mai cumpărase Kells, Ioana îşi întocmi repede o odăiță confortabilă, aproape luxoasă în comparație cu aceea pe care o avusese de câteva săptămâni încoace. Fără îndoială că Kells voia s-o ție tot prizonieră, de fapt, dacă nu în aparență. Cum zări Ioana ferestruica, îi şi veni gândul că prin ea ar putea comunica cu Jim.

Kells confirmă presupunerile Ioanei. Interzicându-i să iasă fără voia lui din casă, tot ca şi la Cabni Gulch. Ioana îi răspunse că acolo. Îi făgăduise să nu facă vreo încercare de fugă, dar nu-şi menține făgăduiala. Îi părea bine să se poartă cinstit cu el. Kells o privi posomorât.

— Ai păți-o şi mai rău dacă ai încerca să fugi – şi nici de mine n-ar fi bine, zise el. Cred că Gulden nu te-ar privi ca pe-o icoană dată lui în păstrare. Adu-ți aminte de metoda lui.

Peştera şi funia.

Instinctiv sau cu o cruzime conştientă, banditul, pronunțase numele care băga groază în sufletul Ioanei.

CAPITOLUL XIV.

Şi aici, ca şi la Cabni Gulch, Ioana avea prilejul destul de favorabil ca să audă şi să vadă ce spun şi ce fac bandiții. Cu timpul însă, observă că Kells, care era din firea lui sincer şi comunicativ, devenise prevăzător şi tainic. Seara, oamenii lui veneau câte unul singur sau mai mulți şi se sfătuiau cu voce scăzută şi gravi. Se strecurau prin defileu şi intrau prin uşa de din dos a casei, fie la venire, fie la plecare, pe când la uşa din față Bate Wood stătea de strajă pufăind din lulea.

Din puținele cuvinte care îi ajunseseră în frânturi de fraze, la ureche Ioana află că banditul dorea să se remarce de la început şi oamenii din Alder Creek să ştie că a sosit printre ei un om de seamă. Ce admirabilă cutezanță! gândi Ioana. Celebru de mult în California – în Nevada se şi pusese un preț pe capul lui – şi acum, faimosul deşi necunoscutul cap de bandă în Idaho, năzuia să devie o personalitate impunătoare, onorată şi preponderantă în oraş. Ioana îşi dete seama că deşi avea oroare de el pentru întreprinderile lui criminale, nu se putea împotrivi unui interes încordat privitor la soarta lui.

A doua zi Ioana aşteptă în zadar un prilej ca să-i comunice lui Jim că poate să vină oricând seara la ferestruică odăiței ei şi să stea de vorbă ca să făurească planul de fugă. Se îmbrăcase cu rochia făcută de ea – spre bucuria lui Bate Wood şi Red Pearce. Aceşti doi se interesau cu tot atâta încordare de soarta ei ca de a lui Kells. Wood aprobă din cap, iar Pearce zise că acum e iar o adevărată cucoană.

Ioanei i se părea ciudat că acest ticălos de Pearce căruia nu i-ar fi putut încredința vreodată taina ei, făcea mereu pe față aluzii la ticăloşia lui Kells. Şi mai ciudat încă: vorbea în toată sinceritatea.

Gând o văzu Jim Cleve pentru întâia oară îmbrăcată în haine femeieşti, păru atât de vesel şi recunoscător încât ea fugi de frică ca el să nu se trădeze. După câtva timp Kells o chemă din odăița ei. Chipul lui era întunecat şi îngândurat.

Red Pearce şi Jesse Smith stăteau în poziție militărească Lângă el, Cleve în prag şi Wood rezemat de perete.

— Se găseşte printre lucrurile pe care ți le-am cumpărat ceva care ți-ar putea servi drept văl? o întrebă Kells.

— Da, răspunse ea.

— Adu-l încoa… şi pălăria, porunci el.

Ioana se duse de aduse lucrurile cerute; pălăria era aceeaşi cu care plecase din Hoadey.

— Astea ajung. Pune-ți pălăria şi vălul să vedem cum arăți.

Ioana se supuse mirându-se de intențiile lui pe care nu le înțelegea.

— Vreau să fii deghizată şi totuşi să se întrevadă tinerețea şi frumusețea d-tale, zise el aranjându-i altfel voalul de cum îl pusese ea. Aşa toți bărbații au să fie curioşi să-ți vadă fața.

Glasul lui Kells deveni mai stăruitor.

— Acum du-te de te plimbă prin oraş. Mergi agale până în dreptul „Bulgărului de aur” apoi traversează drumul şi întoarce-te acasă. Uită-te la fiecare bărbat care s-o zgâi la d-ta. Să nu-ți fie frică! Pearce şi Smith vor fi în urma d-tale şi-ți vor sări în ajutor la cea mai mică neplăcere pe care ți-ar pricinui-o cineva. M-ai înțeles?

— Da.

Red Pearce clătină capul nemulțumit.

— Jac, mă tem c-o să audă nişte porcării… făcu el posomorât.

— Ține-ți gura! se răsti Kells înfuriat. O aluzie neexprimată destul de desluşit de Pearce dar înțeleasă de el. Îl înfuriase.

— M-am gândit şi la asta; n-o să audă ce o să i se spună. Ia nițică vată, urmă el adresându-se Ioanei şi astupă-ți urechile. Vezi de fă precum ți-am spus.

Ioana se duse în odaia ei şi scotoci după vată. Îşi astupă urechile şi veni iar dincoace. Kells îi spuse ceva dar ea nu desluşi cuvintele şi clătină capul. Apoi, cu un gest poruncitor, Kells o trimise să facă ciudatul drum.

Ioana trecu pe lângă Jim pipăind pragul. Ce o fi gândind el acum? Nu-i vedea fața. Ajungând la primele corturi, nu se

putu stăpâni să nu privească îndărăt. Pearce era la nici douăzeci de metri în urma ei şi Smith la alţi douăzeci în urma lui Pearce. Înţelese că intenţia lui Kells era să trezească numai curiozitatea locuitorilor, dar pentru care scop, nici nu bănuia. Era însă de mirare că pe când o trimitea să îndeplinească această misiune tainică, nu voia s-o expuie mojicilor.

De abia după ce ajunse nu departe de „Bulgărele de aur”, Ioana se văzu remarcată de bărbaţi. Un mexican îi spuse ceva, rânjind şi clipind din schi. Câţiva tineri mineri o priviră curioşi şi unii din ei îi şi vorbiră. Întâlni pe trotuarul de scânduri fel de fel de oameni; parte din ei trecură fără să o observe. Ea ascultă vorbă cu vorbă de poruncile lui Kells. Când ajunse în dreptul cârciumilor, s-apropiară de ea nişte derbedei cu priviri urâte. Ioana porni cu paşi repezi, dar ei se ţineau după ea. Cu cât înainta, derbedeii deveneau mai obraznici. Era posibil ca s-o expuie Kells la astfel de neplăceri? Ea habar n-avea ce voiau oamenii ăştia, dar atribuia neştiinţa ei surzeniei momentane. Fără îndoială că privirile lor nu erau un compliment pentru o fată. Simţi o dorinţă imperioasă s-o ia la fugă, dar se sili să meargă în pas măsurat. Unul mai încăpăţânat merse o bucată de vreme alături de ea. Ioana nu era atât de proastă ca să nu înţeleagă că derbedeii ăştia voiau s-o cunoască mai de aproape şi hotărî să se certe zdravăn cu Kells când se va întoarce acasă.

Ajunsă în faţa „Bulgărelui de aur”, trecu strada şi porni îndărăt spre lagăr. Înaintea cârciumei stăteau grupuri răzleţe de oameni şi pe uşă intrau şi ieşeau fel de fel de indivizi. Unul înalt, îmbrăcat în negru, se desprinse din grup şi veni repede spre ea. Ca şi când ar fi vroit să-i taie drumul. Purta a haină lungă neagră, o cravată neagră şi o pălărie neagră cu marginile late. Avea ochi mici, aspri şi străpungători – tot atât de negri ca şi îmbrăcămintea lui; în comparaţie cu ceilalţi arăta elegant şi curat. Îi vorbi şi el porni alături de ea. Ioana privea ţintă înaintea ei şi-i venea să fuga ca o nebună. Dar el n-o slăbea şi buzele i se mişcau necontenit. Ioana auzea numai sunetul slab al vocei lui. Străinul o apucă blând

de braț, dar ea se smulse cu violență şi grăbi pasul.

— Ei, n-auzi? Lasă fata în pace!

Cuvintele astea trebuie să fi fost spuse cu glas puternic căci Ioana le auzi lămurit. Recunoscu vocea lui Red Pearce; se întoarse încordată şi curioasă. Pearce ajunsese din urmă pe străin. Oamenii începură să se adune în jurul lor. Fără să vrea, Ioana se opri în loc. Oare ce o să se întâmple acum? Străinul vorbea cu Pearce şi făcea fel de fel de gesturi de scuză ca şi când ar fi vrut să-şi justifice purtarea. Dar Pearce îi arunca priviri fulgerătoare.

— Lasă că bine ți-ar merge dacă te-aşi spune lui taică-tu, zbieră el.

Ioana nu stătu să mai aştepte şi o luă la picior. Sigur că o să ajungă lucrurile la revolver. Să fi fost asta intenția lui Kells? Indiferent – o expusese unor insulte şi umiliri chinuitoare.

Era furioasă şi socoti că n-ar strica să dea loc unei scene de mânie grozavă. Nu-i era îngăduit lui Kells s-o întrebuințeze la astfel de planuri murdare. Când fu aproape de casă, văzu, spre marea ei mirare, că Pearce şi Smith o şi ajunseseră, din urmă. Jin Cleve stătea tot în prag. Kells ieşise afară din casă. Felul cum se plimba ele colo până colo dovedea neliniştea lui. Întreaga întâmplare trebuie să fi avut o însemnătate deosebită pentru el. Ioana îşi scoase vata din urechi şi când fu aproape de casă, îşi smulse vălul de pe față şi se opri în fața lui.

— Foarte frumos din partea d-tale, n-am ce zice! strigă ea plină de mânie şi cu obrajii îmbujorați. Dacă aş fi bănuit pe departe numai ce intenții aveai, fii sigur că nu m-ai fi putut sili să fac ce-am făcut. Am avut încredere în d-ta şi… şi m-ai trimis să joc comedia asta ruşinoasă. D-ta nu eşti… un gentleman!

Ioana îşi dădea seama că tot ce spunea era o absurditate. Totuşi vorbele ei îl impresionară. Se roşi la față. Bâigui ceva, apoi tăcu, negăsind cuvintele potrivite pentru un răspuns. Se apropie împăciuitor de Ioana, dar ea trecu disprețuitoare pe lângă el şi intră în casă. Îl auzi ocărând pe Pearce şi făcându-

i răspunzător pentru cele întâmplate.

— Dar asta ai vrut şi tu, să fie insultată, protestă Pearce înfierbântat.

— Înțelege, dobitocule, că intenția mea era ca să se lege numai cineva de ea ca să-l pot învinui că a insultat-o, răcni el. Şi când colo, tu laşi să o insulte de-a binelea. Măi, Pearce mă, îmi vine să slobod un glonț în tine, nemernicule!

— De ce să mă-mpuşti? Ți-am împlinit poruncile aşa cum m-am priceput. Dar când e vorba de fata asta, intră dracu-n tine. Asta e... Ți-o spun pe şleau. Am prevăzut eu încă de mult că din pricina ei o să stricăm prietenia. Aşa să ştii.

Ioana zări prin uşă cum Cleve se apropia de ei ca să-i împace. Nu fu însă nevoie căci vorbele lui Pearce îl treziră pe Kells la realitate. Mai schimbară câteva cuvinte pe care ea nu le auzi şi plecară spre lagăr. Ioana ieşi din casă şi se uită în urma lor. Bate Wood stătea în fața uşii şi fuma.

— Eu, drept să-ți spun, miss, nu m-aş fi învoit nici în ruptul capului la murdăria asta, zise el compătimitor. N-am văzut un lagăr mai păcătos ca ăsta de când sunt pe lume. Vorbesc de femei. Că până acum n-am auzit să fi pus mâna cineva pe revolver ori să jefuiască.

— De ce ținea cu orice preț Kells ca să mă insulte cineva? întrebă Ioana.

— Păi... îi trebuia un pretext ca să facă scandal.

— Scandal?

— Da.

— De ce?

— Ca să aibă prilej să fie luat în seamă, răspunse Wood ocolind.

— Ciudat.

— Aşa e. De-o vreme-ncoace, tot ce face omul ăsta e ciudat. Bine zicea Red Pearce. Kells o să se strice cu noi din pricina dumitale.

— Ce vrei să spui?

— Păi, el a luat-o hăis şi noi cea.

— De ce aşa?

— Dintr-o sumedenie de pricini, făcu Wood cumpănind

cuvintele. Mai întâi şi-ntâi a ucis pe Halloway şi Bailey fiindcă ți-au dat târcoale, numai şi numai ca să rămână el singur cu d-ta. Ştim apoi hotărât că d-ta ai tras în el cu revolverul – şi că nu îi eşti nevastă. Vedem cu toții cum omul ăsta îşi pierde din zi în zi judecata, îşi organizează legiunea şi plănuieşte să întoarcă lagărul ăsta cu susu-n jos. Ține la d-ta. Ar ucide pe oricine ar îndrăzni să ridice ochii la d-ta. Şi fiindcă s-a schimbat şi nu mai e Jac Kells de mai-nainte, îşi pierde puterea pe care o avea asupra bandei. Mai curând ori mai târziu o să stricăm tovărăşia.

— Mi-e vreunul din voi prieten cu adevărat?

— Oho, cum să nu!

— Şi d-ta, Bate Wood? urmă ea cu drăgălăşenie. Banditul scoase luleaua din gură şi se uită cu ochii scânteietori la Ioana...

— Ba bine că nu. Dacă vrei, te fac eu scăpată. O vorbuliță numai să spui şi bag cuțitu-n el.

— O, nu, nu, mi-e frică să fug – şi te rog să nu-i faci nimic lui Kells. La urma urmei, omul ăsta se poartă destul de bine cu mine.

— Bine? Te ține închisă ca la puşcărie. Mă pune să te păzesc şi să nu te las să te mişti...

Mânia şi indignarea lui Wood erau sincere. Totuşi Ioana ştia că nu se poate încrede nici în el nici în ceilalți bandiți. Sentimentele lor grosolane s-ar transforma imediat ce s-ar găsi în mâinile lor. Se gândi însă că la nevoie ar putea trage foloase de pe urma prieteniei lui Wood.

— Aşadar, sunt la închisoare?

— Cam aşa ceva.

— N-am voie să vorbesc cu nimeni?

— Păi... eu unde sunt? Cred că ți-ar plăcea mai bine să fie altul în locul meu. Da, ştiu şi eu o grămadă de poveşti şi când nu-i Kells pe-aci, poți să faci ce pofteşti despre partea mea.

— Îți mulțumesc, Bate. Şi să ştii că țin mult la d-ta, zise Ioana şi se duse în odăița ei. Avea câte ceva de cusut şi pe când lucra, gândurile ei erau atât de preocupate încât timpul

trecea repede.

Când lumina scăzu şi, nu se mai vedea bine, puse cusătura de o parte şi se aşeză la ferestruică că să privească apusul soarelui. Din fața casei se auzeau glasurile banditilor care se înapoiau împreună cu Kells.

Deodată ceva opri privirile Ioanei. Era o umbră mai neagră decât a stâncilor. Într-un loc îndepărtat al defileului şedea. Un om. Ioana îl recunoscu imediat. Era Jim Cleve care se uita spre fereastra ei. După ce se încredința că nu e. Nimeni primprejur, ea îi făcu semn cu mâna prin fereastră. El îi dădu să înțeleagă printr-un alt semn că a priceput şi se depărta. Aşadar diseară o să-i poată vorbi. O trecu un fior. Bucuria, aşteptarea unei clipe fericite în restriştea ei o învioră.

Nu trecu mult şi Bate Wood o chemă la cină. Pearce, Smith şi Cleve se aşezară la masă. Kells părea cam suferind. Fața îi era palidă şi înăduşită, posomorâtă ca şi când l-ar fi chinuit un gând. Ioana nu-l mai văzuse în starea asta şi-l găsi şi mai de temut. Pearce şi Smith erau ca de obicei, mâncară cu poftă întrețінându-se despre minele aurifere.

Se întunecase. Ioana se întinse în pat ca, să iscodească ce vorbesc şi s-aştepte clipa hotărâtă. Timpul parcă stătea în loc. În sfârşit, banditii părăsiră casa. Auzi pe Wood bodogănind la spălatul vaselor – muncă neplăcută pentru el, deşi îi plăcea să gătească.

După ce mântui treaba, banditul s-aşeză în fața casei şi-şi aprinse luleaua. Pretutindeni era o linişte adâncă. Ioana se sculă şi s-apropie de fereastră.

Nu aşteptă mult. Se auzi un pas uşor. Sângele îi bătu cu putere în vine. Scoase capul pe fereastră şi zări o umbră apropiindu-se de fereastră.

— Ioano, şopti Jim.

— Jim, răspunse ea tot în şoaptă.

Jim s-apropie mai tare. Ioana întinse mâna şi-l atinse pe umăr, apoi îi cuprinse gâtul. Acum îi putu distinge chipul. Buzele lor se împreunară. Ea închise ochii. Câte speranțe şi puteri noi le da sărutul ăsta prelung…

— O, Jim, ce veselă sunt că te pot avea aproape, că te pot simți… murmură ea.

— Mă mai iubeşti? o întrebă el într-o şoaptă.

— Din ce în ce mai mult, Jim…

— Spune-mi-o atunci…

— Te iubesc, Jim… îmi eşti atât de drag…

Buzele lor se împreunară iarăşi, apoi se desprinseră cu părere de rău.

— De ce n-ai vroit, Ioana mea dragă, să fugim înainte de a veni aici în lagăr?

— Mi-era frică, Jim. Ne prindeau cu siguranță. Şi Gulden..

— Cu atât mai puțin vom avea de acum încolo prilejul s-o facem. Kells te supraveghează cu mare străşnicie. Ai zice că e alt om. A devenit aspru şi viclean. Cât pentru minerii de pe-aici!… În ăştia aş avea şi mai puțină încredere ca în Pearce şi Wood. Parcă sunt turbați. Nebunia aurului! Nici măcar răcnetul unui om în primejdie de moarte nu l-ar auzi. Şi chiar dacă te-ar auzi, nu te-ar crede. Lagărul ăsta a răsărit într-o singură, noapte. Nu se aseamănă cu nici unul de până acum. Ai crede că sunt fiare, nu oameni.

— Şi mie mi-e frică, Jim. Era poate mai bine dacă fugeam pe când eram la Cabni Gulch. Nu renunța însă – o clipă să nu înlături gândul la fugă. Trebuie să ne facem un plan realizabil şi să aşteptăm. Stabileşte locul unde ne aflăm, depărtarea până la Hoadey – la ce ne putem aştepta – dacă n-ar fi nimerit să câştigăm pe cineva de partea noastră…

— După cele ce s-au petrecut astăzi? şopti el supărat.

— De ce? Ce s-a petrecut? întrebă ea repede.

— N-ai ghicit de ce te-a trimis Kells singură în oraş?

— Nu.

— Stai să-ți spun: Eram cu Pearce. Smith şi Kells Mergeam zoriți spre „Bulgărele de aur”. În fața cârciumei se adunase o mulțime de oameni. Pearce se îndreptă spre unul din ei – după îmbrăcăminte părea să fie unul din jucători – şi zise cu glas tare: „Asta e”. Omul tresări, se îngălbeni şi puse mâna pe revolver. Dar Kells trase şi-l culcă la pământ. Lumea începu să zbiere, apoi se făcu linişte. Kells stătea

nepăsător cu revolverul – care fumega încă – în mână. Nu l-am văzut de când îl cunosc. Atât de rece, de stăpân pe sine. Vorbi apoi mulțimii. „Derbedeul ăsta a jignit şi insultat pe fiica mea. L-au văzut oamenii mei. Mă numesc Blight. Am venit aici ca să cumpăr terenuri aurifere. Şi aş vrea să vă sfătuiesc ceva: Alder Creek are aur mult, e însă nevoie ca vreo câțiva din cetățenii voştri mai de omenie să ia lucrurile în mână ca fetele noastre să poată umbla nesupărate pe stradă".

Vorbele lui au avut efect, când a dat să plece, au strigat toți ura. Kells a vrut să-şi dea aere de om cumsecade şi sever şi să se manifeste ca o personalitate. A reuşit. Pe cât am putut vedea, nu era unul care să nu-l admire. Ba unii au început chiar să joace pe cadavrul celui ucis.

— Şi… numai pentru atâta lucru l-a ucis, zici tu?

— Numai – fiara dracului!

— Totuşi de ce a fost un asasinat.

— Nu. Şansele erau egale. Jucătorul pusese şi el mâna pe revolver. Trebuie să recunosc, ca să nu fiu nedrept cu Kells.

— N-are a face. Uitasem ce monstru e.

— Motivul lui e uşor de-nțeles, Ioano. În lagărul ăsta nu se vărsase până acum sânge. Încă nu, vreau să spun. Vestea întâmplării de astăzi are să se împrăştie ca fulgerul şi o să atragă atenția locuitorilor asupra acestui Blight. Fapta lui pare îndreptățită. E fapta unui om de treabă care trebuie să-şi apere copilul. Toți au s-o încuviințeze, îşi dădea apoi acre de om bogat. În populația asta de dute-vino o să fie considerat ca om influent, cu greutate. În vremea asta porneşte jaful. Cu greu ar putea fi bănuit. Complotul e ca şi omul: cu adevărat măreț.

— N-ar trebui să destăinuim oamenilor o astfel de crimă, Jim? întrebă Ioana tremurând.

— M-am gândit şi eu la una ca asta.. Mă simt oarecum părtaş. Dar cui ne-am putea destăinui? Nici nu poate fi vorba de aşa ceva. Nu uita că eşti prizonieră. Pe mine mă cred unul din bandiții din *legiunea de la graniță*. Cum o să scăpăm cu viața de aci? Iată gândul care mă chinuieşte fără răgaz.

— Au să mă închidă aci şi n-am altceva de făcut decât să aştept. Tu însă, trebuie să vii în fiecare seară. Aşa e că o să vii, Jim?

În loc de răspuns, Jim o sărută cu patimă.

— Şi tu ce o să faci în vremea asta? îl întrebă ea temătoare.

— O să iau un teren ca să-l sap. Să caut aur. I-am spus şi lui Kells; a fost încântat. Mi-a spus că se teme că oamenii lui nu vor asculta de planul lui privitor la muncă. Săpatul aurului nu e lucru uşor. E mai lesne să-l furi. Eu însă o să sap, chiar de-ar trebui să răscolesc un munte întreg. Ştii c-ar avea haz să dau într-adevăr de o vână de aur!

— Te-a cuprins şi pe tine frigurile aurului, după cum văd, Jim.

— Dacă, din întâmplare aş da de aur, Ioano – şi n-aş fi eu cel dintâi – m-ai lua atunci de bărbat?

Gingăşia, teama şi dorul din glasul lui o încredința mai mult cal orice cât sperase, deznădăjduise şi tremurase Jim de dragul ei. Îl dezmierdă pe obraji şi în bezna nopții, pe când inima îi creştea de dragoste, simți o îndrăzneală dulce, ispititoare şi nestăpânită să îndrepte tot răul pe care i-l făcuse odinioară.

— Jim, şopti ea, fie că vei găsi sau nu aur, voi fi de veci a ta, dragul meu.

Încă o sărutare nesfârşită, apoi Jim se smulse din amețeala care-l cuprinsese şi fugi. Ioana privi în urma lui până ce se pierdu în noapte. Ochii i se umplură de lacrimi şi o durere vie îi străpunse pieptul.

Din ziua aceea Ioana trăia retrasă în odăița ei din casa de bârne. Aşa vroia Kells şi ea socoti că e mai bine ca, deocamdată, să nu se servească de îmbierea lui Wood. Acesta îi aducea mâncarea apoi când pleca, închidea uşa în urma lui, fără însă să întoarcă cheia.

Deşi era prizonieră, Ioanei i se părea că timpul trece repede.

Kells se culca foarte târziu şi dormea mai mult dimineața. Obiceiul lui era să vie în fiecare zi înainte de amiază s-o vadă.

De cum intra în odaia ei. Se întuneca la faţă; era posomorât, obosit şi rece. Venea probabil să-şi uşureze povara care-l apăsa pe suflet şi când pleca părea oarecum mângâiat. Nu-i vorbea niciodată de Alder Creek, de legiunea lui şi nici de aur. O întreba numai ce mai face, dacă are trebuinţă de ceva şi dacă are vreo dorinţă oarecare. Când nu-l vedea, Ioana simţea pentru Kells un adevărat dezgust care pierea însă în prezenţa lui. Şi cum îşi cunoştea puterea pe care o avea asupra banditului, căuta întotdeauna să fie prietenoasă şi comunicativă. Vădit, el se lăsa influenţat de această atitudine a ei şi devenea parcă alt om.

După amiază Kells se ducea în lagăr ca să discute despre cumpărarea terenurilor şi să joace cărţi. Când se întorcea acasă şi Ioana iscodea cu privirea prin vreo crăpătură dintre păreţii de scânduri, ea ghicea numaidecât dacă a pierdut sau a câştigat la joc.

Serile şi le petrecea acasă. După ce se întuneca începeau să vină tovarăşii din legiune; veneau în mod misterios, unul câte unul, în orice caz niciodată mai mult! Decât doi odată. Ioana îi auzea strecurându-se prin uşa tainică din spatele casei; auzea glasuri scăzute dar rare ori desluşea un cuvânt din ce vorbeau. După ce plecau, Kells făcea lumină în încăperea cea mare şi Ioana îl vedea adunând pungi de piele umplute cu pulbere de aur pe care le ascundea sub duşumea. Apoi începea să se plimbe de colo până colo – după obiceiul lui – ca o fiară în cuşcă. Mai târziu, cu venirea lui Wood, Pearce, Smith şi Cleve, dispoziţia lui Kells se schimba. Se apucau să joace cărţi pe sume mici, căci deşi era un jucător pătimaş, nu-i plăcea să rişte cu ei prea mult. Din vorbele banditilor, Ioana află că la cârciumă punea sume mari în joc când juca şi că întotdeauna pierdea. Dacă se întâmpla însă să câştige cât de puţin, zbiera de bucurie şi îl lua în râs pe Pearce şi pe Smith, spunându-le ce tertipuri întrebuinţase la joc.

Jim Cleve îşi întocmise un fel de lagăr într-un colţişor adăpostit de o stâncă. Lui Kells îi plăcu alegerea asta dintr-un motiv oarecare, pe care însă nu-l spunea nimănui. Cleve

era fericit că putea avea astfel întreaga libertate şi posibilitate să stea noaptea de vorbă cu Ioana la ferestruică. Patul ei se afla chiar sub fereastră. Dacă era trează, se aşeza în genunchi şi privea afară; dacă adormea până la venirea lui Jim, acesta vâra un bețişor subțire printre scânduri şi o trezea. Ioana nu mai trăia decât pentru întâlnirile astea şi aştepta seară de seară venirea lui cu ochii deschişi mari şi auzul încordat.

Jim Cleve îşi alesese locul de aşezare pe un teren lăturalnic şi nefolosit de nimeni. Chiar din primele zile dăduse de aur. Kells, mal mult pentru a se face băgat în seamă, cumpăra pentru oamenii lui mici terenuri aurifere în apropierea locului ales de Cleve. Banda îşi întocmise astfel un fel de lagăr al ei. Dăduseră toți de lut care conținea aur, dar Cleve găsi chiar pulbere de aur curat. Ca şi la jocul de cărți, unde câştiga. Întotdeauna, norocul îi surâdea şi aici. Kells răspândi vestea asta bună şi un şuvoi de căutători de aur se năpustise în partea locului.

Jim se lăsase şi el pradă lăcomiei de aur, dar sub buna îndrumare a Ioanei, nu-şi pierduse capul. Era generos cu semenii lui. Nu mai punea strop de băutură în gură. Spera că, dând de o vână bogată de aur, să răscumpere libertatea femeii care îi era dragă, cu atât mai mult, cu cât îl ştia pe Kells împătimit după aur şi asta numai ca să aibă ce pierde la cărți.

Toate astea i le spunea Jim Ioanei în taina nopții şi ea îl asculta cu răbdare. Îl lăsa să vorbească, dar îi povățuia să-şi stăpânească pornirea, să păstreze o anumită linie de conduită, să ascundă o mare parte din pulbere şi – mai ales – să împrăştie zvonul că nu poartă un chimir cu aur ca ceilalți.

Jim însă, din ce găseai mai mult aur, din aceea devenea mai pătimaş şi ura mai cu înverşunare pe Kells. Otrava aurului îi intrase în sânge şi Ioana luase asupra ei sarcina să-l tămăduiască şi să-l înfrâneze.

Într-o noapte, mâinile lor de-abia se atinseseră şi Ioana îşi dete seama că Jim trebuie să fie foarte agitat.

— Ioana, şopti el repede cu gura lipită de urechea ei, i-am

făcut lui Kells un mare serviciu.

— Povesteşte, făcu ea aplecându-se şi mai tare spre el.

— Erau toţi adunaţi în cârciuma „La bulgărele de aur”. Eu treceam tocmai pe-acolo. Kells, ca ele obicei, juca cu unul, Flash care îi câştigase o grămadă de aur. Flash ăsta măsluieşte cărţile. Mă oprii să privesc. Mai erau şi alţii din bandă. Pearce, Blicky, Handy, Oliver şi, bine-nţeles, Gulden. Kells pierdea din gros dar se ţinea bine. Deodată băgă de seamă că Flash îl trage pe sfoară; scoase un răcnet grozav. Mă aşteptam – ca şi ceilalţi din banda lui – să-l vedem trăgând revolverul de la brâu. Dar ce ciudată influenţă are şi jocul! Îl auzirăm scoţând numai o înjurătură şi sfătuindu-l pe celălalt să joace cinstit. Ştii şi tu că pentru un jucător de meserie, într-un lagăr ca Alder Creek, aşa ceva e mai rău decât moartea. Flash trase din mânecă un revolver şi vru să-i facă de petrecanie lui Kells. Dar fiindcă Flash era sigur de sine, s-apucă să ţină un discurs privitorilor ca să se impună. Asta i-a fost greşeala. Eu mă repezii la el şi-i smulsei din mână revolverul care s-a descărcat. L-am trântit apoi pe Flash la pământ – şi nu s-a mai sculat… Kells a chemat oamenii care erau de faţă, le-a arătat cărţile, aşa cum rămăseseră aşezate pe masă şi a dovedit cu sânge rece tuturor că Flash era ceea ce bănuiau toţi – un jucător necinstiţi. Apoi Kells mi-a spus aşa: Băiete, omul ăsta a vrut să mă omoare. Eu nici gând n-am avut să trag, mă-nţelegi? Cum oi mai da ochii cu el, îl ucid. S-a mai întâmplat şi altă dată să fiu scăpat de la moarte de cineva. Eu însă nu uit nimic. Ne aveam noi bine şi până acum, dar de azi încolo – pe viaţă şi pe moarte.

— Şi ai făcut bine ce-ai făcut, Jim? întreba Ioana.

— Da. Flash e un pungaş. Mai bine bandit… Şi-apoi dragostei îi e îngăduit orice. Eu la tine m-am gândit, Ioano, când l-am scăpat pe Kells de la moarte.

— Flash o să te pândească, Jim, făcu Ioana cu teamă.

— Probabil. Şi dacă m-o găsi, o să lucreze repede. Dar Kells o să-l gonească din lagăr sau o să-l ucidă. Kells e omul cel mai de seamă din Alder Creek. E vorba să-l aleagă

primar. Totuşi, plebea, lipitorile care sug sângele minerilor, nu vede cu ochi buni o persoană oficială în Alder Creek.

Într-una din nopţile următoare, Jim povesti Ioanei amărât şi nemulţumit despre *legiunea de la graniţă* şi activitatea ei tainică. Numele ei se făcuse cunoscut, nimeni nu ştia cum şi Alder Creek nu-şi mai găsea linişte. Se bănuia că legiunea asta era alcătuită dintr-o asociaţie de bandiţi misterioşi ai cărei membri se trăgeau din ţinutul acela sălbatic numit „Graniţa". Mergea zvonul că era condusă de un om şiret şi grozav de crud care nu ştia ce e mila. Bandiţii operau în întreg ţinutul şi banda trebuie să fi fost împărţită în alte bande mai mici care nu puteau fi descoperite. Mai întâi, pentru că nici o victimă de a lor nu scăpa cu viaţă ca să poată da vreo lămurire de cine şi cum a fost jefuită, Legiunea lucra cu prevedere şi în întuneric. Nu se deda la jafuri mici. Era perfect de bine informată şi ştia despre orice cantitate mai mare de aur. Doi căutători care porniseră pe şoseaua care ducea la Bannack şi aveau peste cincizeci de pfunzi aur asupra lor, fuseseră găsiţi împuşcaţi în drum. Un altul, anume Black, care nu vrusese să-şi trimeată aurul cu diligenta şi care neascultând de sfatul prietenilor săi părăsise Alder Creek, dispăruse fără urmă. Patru inşi despre care se ştia că poartă cantităţi mari de aur cu ei, fuseseră ucişi şi jefuiţi într-o noapte pe când se întorceau spre casă. Pe altul îl găsiseră mort în patul lui. Bandiţii se strecuraseră în puterea nopţii în preajma cortului, tăiaseră pânza şi-l uciseseră pe când dormea, apoi fugiseră cu aurul pe care-l găsiseră la el.

Zile amare şi grozave se abătuseră asupra lui Alder Creek. Ticăloşi cumpliţi se amestecaseră printre săpătorii cinstiţi spionându-i peste zi, să afle care are aur mai mult, iar noaptea îi ucideau şi-i jefuiau. Lagărul nu fusese nicicând o comunitate, dar faptele grozave care se petreceau acum, provocau dezbinare. Fiecare în parte bănuia pe celălalt, îl spiona şi veghea toată noaptea cu ochii deschişi. Dar jaful îşi urma cursul. Fiecare zi aducea altă crimă care nu lăsa nici o urmă despre criminali, căci morţii nu au grai să vorbească.

Aşa că veni o epocă grozavă care întrecea pe aceea din 49 şi 51. Totuşi lăcomia de aur atrăgea mereu noi sosiți. Bănuiala însă adusese cu sine neîncrederea, care la rândul ei năştea teama şi teama asta continuă hrănea ura. Toate aceste sentimente transformau sufletele şi aşa degenerate într-un adevărat iad. Bandiții *legiunii de la graniță* se pierdeau cu totul în amestecul atâtor fapte sângeroase care se petreceau zilnic în localurile unde se jucau cărți şi se bea şi chiar în agresiunile de stradă ziua în amiaza mare. Oamenii se sfâşiau între ei ca fiarele sălbatice fără vreun motiv serios, numai fiindcă atmosfera era încărcată parcă cu explozibile. La mesele de cărți jucătorii culcau pe câte unul la pământ cu un glonț de revolver apoi jocul urma mai departe. Dar goana după aur creştea şi mai cu furie şi oamenii dădeau mereu de vine tot mai bogate în aur. Venise vremea când aurul, focul şi sângele se contopeau la un loc. Venise vremea când o hoardă de oameni din toate straturile şi naționalitățile, de toate vârstele şi de firi cu totul deosebite se adunase la un loc urmărind o singură țintă, luptând cu toate mijloacele, mânați de un singur gând: aur. Venise vremea în care forța prima dreptul, oamenii deznădăjduiau, moartea recolta din belşug. Soarele se înălța auriu pe cer şi apunea roşu ca sângele. Venise vremea aurului!

Într-o după-amiază, pe când Ioana ațipise, o trezi tropăituri de cizme şi glasuri bărbăteşti. Se trecură la crăpătura pe unde putea privi în încăperea cea mare. Bate Wood ridicase mâna ca să lămurească lui Kells ceva; acesta sta întors spre uşă. Red Pearce se năpusti înăuntru, cu ochii sălbăticiți şi gesturi dezordonate. Ioana crezu că vrea să răcnească ceva înspăimântător lui Kells: că a fost descoperit sau trădat. Îl auzi însă spunând cu glas răguşit de emoție:

— Ai auzit, Kells?

— Mai încet, mă, răspunse cu răceală banditul. Pe mine mă cheamă Blight… Cu cine eşti?

— Cu Jesse şi încă vreo câțiva din banda noastră. Nu m-am putut descotorosi de ei. Să n-ai însă nici o grijă.

— Ce s-a întâmplat? Ce să fi auzit?

— Oamenii lagărului şi-au ieşit din minți. Jim Cleve a dat de un bulgăre de aur atât de mare cum nu s-a mai pomenit încă în Idaho. Cântăreşte treizeci de pfunzi.

Kells păru cuprins deodată de o patimă nebună.

— Îmi pare bine, strigă el cu glas răsunător.

Se bucura ca şi când ar fi fost el în locul lui Jim. Jesse Smith intră în casă urmat de o droaie de bandiți. La vederea lui Gulden, Ioana simți iarăşi groaza aceea nebună străbătându-i pieptul. De astă dată nu era nici nepăsător nici pe jumătate adormit cum părea de obicei. Ochii lui mari scânteiau. Era întovărăşit de câțiva din prietenii lui. Întreaga ceată se asemăna cu o haită de lupi gata să se năpustească asupra pradei. Totuşi pe chipul tuturor, în afară de a lui Gulden, se citea bucuria.

— Unde e Jim? întrebă Kells.

— Vine acum, răspunse Pearce. Au lăsat toți lucrul şi se țin scai de el. Ce zici de norocul ăsta, Kells? Vestea s-a răspândit ca fulgerul. Fiecare vrea să vadă cu ochii lui bulgărele.

— Treizeci de pfunzi! Am auzit odată că unul găsise un bulgăre de şaizeci, dar eu nu l-am văzut şi cu nu cred decât ce văd cu ochii mei, zise Kells.

— Uite-l şi pe Jim. Se țin droaie după el, dar văd că se descotoroseşte încetul cu încetul.

— Şi ce-o să facă Cleve cu bulgărele ăsta de aur? glasul tunător al lui Gulden îi făcu pe toți să tacă.

Expresia de pe chipul unora din bandiți se schimbă Kells privi mai întâi mirat, apoi nemulțumit.

— Asta nu-i treaba mea, Gulden şi nici a ta, răspunse el. Cleve l-a găsit, deci îi aparține lui.

— Găsit ori furat – tot acolo vine, făcu Gulden. Kells făcu un gest prin care ar fi vrut să spună că e cu neputință să te înțelegi cu un om ca Gulden. Apoi toți se repeziră la uşă ca să întâmpine cu zgomot pe Cleve care se ivi din grămadă.

Fața îi strălucea; ochiii îi sclipeau ca diamantele. La vederea lui, Ioana se înfiora. Ce frumos era! Dar în toată făptura lui era ceva sălbatic şi nestăpânit care sărea în ochi.

Într-o mână ținea un revolver iar în cealaltă un lucru înfăşurat într-o basma pe care îl aruncă pe masă înaintea lui Kells. Se auzi un zgomot răsunător. Basmaua se desfăcu şi în fața lor apăru un bulgăre splendid de aur, pe alocuri negricios şi ruginiu, dar încolo de un galben tulbure şi sclipitor.

— Ce pui la bătaie pe firimitura asta, şefule? strigă Cleve râzând. Parcă era un copil.

Kells întinse mâinile la bulgăre ca şi când ar fi vrut să se încredințeze dacă e cu adevărat de aur şi când îl apucă, începu să-l mângâie, să-l. Pipăie şi să-l zgârie cu unghia.

— Doamne, strigă el cu admirație. Apoi simțământul lui se transformă într-o bucurie nestăpânită şi sinceră.

— Mă Jim, eşti un norocos şi pace. Aşa e cine n-are noroc în dragoste. Cu ce ai aici poți să cumperi pe orice femeie.

— Zău? Atunci caută-mi tu una, răspunse ştrengăreşte Jim.

Kells râse.

— Nu cunosc nici una care să prețuiască atât.

— Ce să fac acum cu aurul ăsta? întrebă Cleve.

— Mă prostule! Nu cumva te-ai zăpăcit şi tu? Ce-ai făcut cu pulberea pe care ai găsit-o până acum, că doar ai găsit destulă.

— Am jucat-o la cărți – am pierdut – am ascuns-o, am dăruit-o şi nițică am pus de-o parte.

— Probabil că aşa o să faci şi cu bulgărele ăsta. Eşti băiat bun, Jim.

— Dar ăsta înseamnă o grămadă de bani. Vreo şase-şapte mii de dolari.

— N-ai tu nevoie să te-nvețe cineva ce să faci cu el şi cum să-l cheltuieşti, chiar de-ar prețui un milion. Ia povesteşte-ne acum şi nouă cum ai dat de el.

— Să vezi că are haz cum, răspunse Cleve. De vreo câteva zile nu găseam mai nimic. Săpai vreo câteva vine pe terenul meu şi la una mersei mai adânc cu săpatul până făcui o gaură în prundiş – muncă grea al dracului. Locul fusese odată albia unui râu, plin de bolovani aduşi de curentul apei.

Îmi intrase mie în cap că aici trebuie să fie ceva. Mă oprii din săpat că nu mai puteam de durere de şale dar făceam ce făceam şi tot acolo mi-era gândul. Îmi spuneam mereu în sinea mea că printre bolovanii ăştia n-are cum să nu se afle nici un grăunte de aur, apoi iar alergam ca un prost la gaură şi săpam din răsputeri. Nici gând de găsit niţică vopsea de-asta galbenă. Dar nu mă lăsam. Astăzi, târnăcopul meu izbi ceva ca nişte pietriş mai moale; mă uitai mai de-aproape şi zării o sclipire gălbuie. Să mă fi văzut când scosei la iveală bulgărele. Am răcnit odată de s-au adunat toţi. Şi acum, avutul ăsta. Mă cam încurcă. Ce să fac cu el?

— Păi, du-te îndărăt acasă şi fă-i în necaz fetei ăleia, zise unul care ascultase povestea de dragoste născocită de Jim.

— Găsit ori furat – tot acolo vine, mârâi Gulden, pe care nu-l puteai clinti dintr-ale lui.

Kells se îngălbeni de mânie şi Cleve aruncă o privire repede şi şireată la uriaş.

— Negreşit, asta e şi părerea mea, zise Cleve. Să împărţim – după cum ne-a fost înţelegerea.

— Ba pe dracu, răspunse Kells. Tu ai muncit până ţi-ai scos sufletul, al tău e.

— Bine, şefule, atunci să zicem: un sfert ţie, un sfert mie şi restul să şi-l împartă tovarăşii intre ei.

— Nu! strigă Kells.

— Măi Jim, n-am văzut tovarăş mai cinstit ca tine de când sunt, făcu Pearce cu admiraţie. Şi eu zic aşa că nici în ruptul capului nu m-ating de vreo fărâmiţă din aurul tău.

— Nici eu, zise Smith..

— Şi eu zic passe, făcu Chick Williams.

— Eu să ştiu de bine că mă ia dracu de dorul unui strop de rachiu şi n-aşi primi vreo bucăţică de aur de la tine, Jim, adăugă cu un nobil dispreţ Blicky.

Toţi ăştia, ca şi încă alţii care îşi manifestau prin gesturi sau cuvinte refuzul lor, confirmau adevărul că şi printre tâlhari există un sentiment asemănător cinstei. Numai atitudinea lui Gulden şi a partizanilor săi rămânea aceeaşi.

— Împărţeală dreaptă – eu aşa zic, murmură el feroce cu

ochii ațintiți la bulgăre.

Dintr-o săritură sprintenă, Kells fu lângă uriaş, se apleacă asupra lui şi izbi cu pumnul în masă.

— Aşa zici tu! şuieră el turbat. Prea ai întins coarda, Gulden. N-o să ți se dea nici măcar un grăunte din el. Cleve a muncit ca un câine. Şi de-ar fi să dea de aur cât casa asta, port eu de grijă să-i rămână tot lui. Voi poate nu ştiți puturoşilor, ce-a făcut omul ăsta pentru voi. El singur ne-a folosit mai mult decât noi toți la un loc. Munca lui cinstită mi-a uşurat sarcina de-a juca pe omul de treabă. Lumea crede că e logodit cu fata mea. Asta le-a aruncat praf în ochi. Numai aşa mi-am câştigat greutate în fața oamenilor de aici şi asta înseamnă ceva – pare-mi-se. Încearcă de le spune că Blight e Jac Kells şi o să vezi ce pățeşti. Şi acu… basta? Eu dau cărțile, nu altul, aşa să ştii.

Totuşi Kells nu-l putu intimida pe Gulden căruia, probabil, îi lipsea sentimentul fricei; îl domina însă întrucâtva prin puterea spiritului.

Gulden dădu înapoi mârâind, uluit poate de propria lui îndrăzneală, apoi ieşi pe uşă urmat de credincioşii lui.

— Acu s-a isprăvit cu tovărăşia voastră, zise Red Pearce.

— Presupune că erai tu în locul lui Jim, răcni Kells.

— Eu nu spun nici un cuvânt, Jac. Bine ai făcut ce-ai făcut. Numai că nu trebuia să amesteci şi fata…

Atitudinea pătimaşă şi amenințătoare a lui Kells. Îi închise lui Pearce gura? Ridică resemnat mâna şi ieşi din odaie.

— Jim, zise Kells cu seriozitate să-ți dau un sfat: ascunde bulgărele. Nu încerca să-l trimiți cu poşta la Bannack că n-ajunge până acolo. Şi… vezi de-ți schimbă locul unde ți-e culcuşul.

— Îți mulțumesc, răspunse Cleve voios. N-avea grijă, o să-mi ascund bine bulgărele. Şi o să fim cu ochii în patru.

Ioana aştepta pe Jim la fereastră. Era atâta linişte încât nu s-auzea decât murmurul pârâului în vale. Stelele sclipeau, bolta cerului de un albastru tulbure, vântul nopții adia blând şi răcoros. După ce bucuria pe care o simțise la aflarea norocului lui Jim se potolise, o cuprinse o descurajare

ciudată. Nu fuseseră şi aşa primejdiile destul de mari? Acum, cu îmbogățirea lui Jim, primejdiile creşteau. Ca o povestire tristă îi sunase în urechi sfaturile lui Kells.

Banditul ăsta avea în el ceva admirabil.

Nicicând nu simțise Ioana atâta recunoştință în suflet: era un ticălos dar era cu adevărat bărbat. Şi ura lui împotriva lui Gulden. Era sigur că aceşti doi rivali vor da o luptă grozavă – lupta pentru putere – pentru aur. Şi pentru mine! adăugă ea pentru sine cutremurându-se.

Tresări căci zări o umbră desprinzându-se din întuneric şi simți cum. Cineva o apucă de mână. — Jim, şopti ea ridicând capul.

— Ioano, Ioano, sunt bogat, bogat! bâigui el. Cu patimă.

— St! murmură ea blând în urechea lui. Fii cu băgare de seamă. Astă-seară nu eşti în toate mințile. Te-am văzut astăzi venind cu bulgărele de aur şi am auzit tot. O, Jim al meu cel norocos! O să-ți spun eu ce să faci cu aurul tău.

— Drago! Al tău e… Şi acum… vrei să te măriți cu mine?

— Domnule, drept cine mă iei? Nu cumva crezi că te-aşi lua pentru banii tăi? Niciodată!

— Ioana!

— Ți-am făgăduit doar.

— Acum nu mai vreau să plec de-aici. O să sap mai departe bucata mea de pământ, începu el agitat. Şi vorbi într-una repezind cuvintele încât Ioana de abia îl putea înțelege. Toată prevederea lui de până atunci dispăruse. Ea îi făcu imputări, dar zadarnic. Şi nu numai că posesiunea aurului şi speranța sigură că va da de noi bogății îl făceau să-şi piardă, cumpătul, dar devenise acum poruncitor, îndărătnic şi nelogic. Lăcomia aurului îi intrase în sânge.

Ioanei începu să-i fie frică să nu-şi trădeze taina şi înțelese că era mai mult ca oricând nevoie de judecata ei de femeie cumpănită. Ca să-l facă să tacă şi să-i potolească nerăbdarea, se folosi de un mijloc care nu dă niciodată greş: îi închise gura cu o sărutare.

CAPITOLUL XV.

Câteva nopți în şir întâlnirile lor tainice fură, după toate aparențele, neprimejdioase deoarece Ioana căuta să domolească agitația logodnicului ei prin dezmierdări drăgăstoase. Efectul însă fu contrariu de acum se aştepta ea. Toate aceste manifestări de dragoste ale ei contribuiră să-i ațâțe lui Jim şi mai mult patima. Fusese ca o scânteie într-un butoi cu praf de puşcă. Îşi dete însă prea târziu seama de greşeala ei. Mintea îi devenise în ultimele săptămâni extrem de ascuțită ca şi simțimintele ei care erau acum cu mult mai însuflețite. Dacă lăcomia de aur dezvoltă în om cele mai dezastroase patimi, atmosfera care plutea în juru-i influențase în rău asupra spiritului ei. Îşi dedea seama şi o durea această transformare, era însă destul de inteligentă ca să înțeleagă că natura îşi luase sarcina să-i facă şcoala care avea să-i dea posibilitatea să se afirme în viață.

Pe măsură ce trecea, simțea că odată şi odată, poate chiar în curând, se va petrece o catastrofă. Presimțirea asta o chinuia fără răgaz. O întâmplare ca a ei, care începuse în împrejurări atât de tragice nu se putea sfârşi decât cu o lovitură a sorții, grozavă, distrugătoare. Hrănea totuşi speranța că poate lucrurile se vor schimba în bine şi nu-şi pierdea curajul.

Într-o noapte, pe când căuta să pună stavilă pornirilor lui pătimaşe şi nestăpânite ca să nu cumva să se trădeze față de ceilalți, se înspăimântă. Jim părea înnebunit de tot.

— Te smulg prin fereastră! strigă el cu vocea răguşită şi-şi lipi obrazul lui fierbinte de al ei.

— N-ai decât. Sfâşie-mă în bucăți, răspunse Ioana disperată şi chinuită. Ar fi de o mie de ori mai bine să fiu moartă. Mă dor atât cuvintele tale…

Trezit din nebunia lui, îl cuprinse o căință amară. O rugă să-l ierte. Căința lui, ca toate celelalte simțăminte ale lui din ultimele zile era exagerată, lipsită de frumusețe şi sălbatică

ca şi sângele lui otrăvit de lăcomia aurului. Era atât de gălăgios încât Ioana, care se temea să nu fie descoperit, de abia putu să-l stăpânească.

— Îl vezi des pe Kells – acum în urmă – o întrebă el brusc.

Ioana se temuse de mult de întrebarea asta care ştia că va trebui să vină. Vru să mintă, convinsă că ar fi mai bine aşa, dar nu putu.

— Zilnic, şopti ea. Te rog, Jim, nu te sinchisi de lucrul ăsta. Kells e cuviincios cu mine. Şi-apoi, de abia avem vreme să vorbim de ale noastre.

— Doamne! strigă Cleve şi Ioana simți cum că tot trupul lui se cutremură la atingerea ei. Dacă ți-aşi spune ce însărcinări dă banditilor lui, l-ai... l-ai ucide în somn, tu, cu mâna ta.

— Spune, răspunse ea. Simțea o dorință nestăpânită să afle tot adevărul.

— Nu... Şi ce face Kells când vine la tine?

— Flecăreşte.

— Despre ce?

— O, despre toate, numai nu despre cele ce-l rețin aici. Cred că vorbeşte aşa într-una, ca să se uite pe sine.

— Îți vorbeşte de dragoste?

Ioana tăcu.

— Spune!

Mâinile lui o apucară cu atâta brutalitate încât trupul ei tot se încovoie. Începu să se teamă de el tot aşa cum se temuse odinioară pentru el. Avu totuşi destul curaj ca să se indigneze.

— Da, negreşit.

Jim Cleve repetă cuvintele apoi scrâşni din dinți.

— Atunci... trebuie să se sfârşească la un fel, gâfâi el şi privirea lui încruntată şi sălbatică ținti stele de pe bolta cerului.

— Nu poți face nimic Jim. Sunt în stăpânirea lui. Trebuie să înțelegi şi tu lucrul ăsta.

— Cu ce drept.

— Cu dreptul de proprietate. Aici la graniță, forța primează

dreptul. Nu mi-ai spus tu de sute de ori? Nu-ți aparține aurul pe care l-ai găsit, cu dreptul puterei tale? Asta e legea aici. Kells m-a luat cu forța, e adevărat. Dar acum, în momentul de față sunt proprietatea lui. În timpul din urmă văd purtarea lui prietenoasă față de mine în lumina posibilității grozave pe care i-o îngăduie legea care domneşte aici la graniță. Şi printre toți bărbații din ținutul ăsta, Kells e cel mai puțin molipsit, de frigurile aurului. Îşi trimite oamenii să ucidă pentru aur; şi-ar vinde sufletul diavolului ca să aibă aur – pe care să-l piardă în cărți. N-are însă a face. Omul ăsta e mai bărbat decât…

— Ioano, o întrerupse el aspru îl iubeşti.

— Eşti un prost, izbucni ea.

— Da, aşa e, ai dreptate, răspunse el cu o seriozitate care o înspăimântă. Se ridică, dădu drumul mâinilor Ioanei şi păru că se înalță ca o umbră neagră deasupra ei.

Ea însă îi ținu brațul încleştat şi cu mare greutate îl putu ține în loc.

— Unde vrei să te duci?

— Să ucid pe Kells.

Ioana îi cuprinse cu amândouă brațele grumazul şi-şi rezemă capul de pieptul lui. Ce să-i spună ca să-l potolească? Se rugă cu disperare de el să renunțe la un astfel de gând, să se lase îndrumat de ea, să-şi domolească sălbăticia care îi întuneca mințile. Zadarnic însă. Jim făcu jurământ să ucidă pe Kells şi pe oricare dintre bandiți care va căuta să-l împiedice ca s-o smulgă din cuibul ăsta de tâlhari. Nici nu vru s-audă de posibilitatea unei înfrângeri sau de situația ei şi mai grozavă dacă ar muri Kells. Şi Gulden? … El luă în râs frica asta bolnavă a ei de Gulden. La toate rugămințile disperate ale Ioanei, rămase neînduplecat.

— Jimi Jim, îmi zdrobeşti inima… se tângui ea în şoaptă. Doamne, Doamne, ce să mă fac… Apoi mâinile ei se descleştară şi se dădu învinsă.

Cleve rămase mut. Părea că nici n-aude plânsul ei înăbuşit şi deznădăjduit. Deodată se aplecă spre ea:

— Nu e decât un mijloc care să mă facă să renunț la

uciderea lui Kells.

— Care? Spune repede.

— Să te cununi cu mine, şopti el cu glas tremurat.

— Să mă cunun cu tine? strigă Ioana care crezu că Jim şi-a pierdut minţile.

— Îţi vorbesc foarte serios. Spune, Ioano, vrei? Dacă o faci, situaţia se schimbă. Voi avea noi puteri, un nou sprijin. Dar văd eu bine că nu vrei…

— Jim, aş fi cea mai fericită făptură de pe pământ dacă aş putea-o face, şopti ea pierdută.

— Da, răspunse Ioana în disperare ei. Sper că acum eşti mulţumit. Dar ce folos să vorbim acum despre ceea ce ar putea fi cândva…

Făptura lui Jim Cleve păru că se înalţă. O sărută apoi blând – altfel decât, o sărutare până atunci. Ea simţi în sărutarea lui un fel de sfiiciune, o fericire adâncă, simţi ceva ce nu simţise. Încă în atitudinea lui faţă de ea.

— Ascultă, şopti el. Jos în lagăr, e un preot. Am fost de-am vorbit cu el. Încearcă bietul om să îmbuneze oamenii din iadul ăsta. Sunt sigur că mă pot bizui pe el. O să-i încredinţez taina noastră şi l-aş aduce mâine seară, cam pe vremea asta, vin cu el. O, o să fiu prevăzător, foarte prevăzător, fii fără grijă. Şi chiar aici, în faţa ferestrei o să ne cunune. Spune, Ioano, vrei cu adevărat? Ori ce primejdie ne-ar ameninţa, pe tine sau pe mine – ar fi salvarea mea. Am suferit atât… Mă distrugea gândul că nu o să vrei niciodată să fii soţia mea. Şi totuşi, spui că mă iubeşti. Dovedeşte-o. Soţia mea! … Şi acum, fetiţo, spune un singur cuvânt care să facă din mine om întreg.

— Da.

Ioana îşi apăsă buzele pe gura lui. Îl simţi cutremurându-se, apoi respingând-o.

— Aşteaptă-mă mâine pe vremea asta şi… nu-ţi pierde curajul. Noapte bună.

În noaptea asta Ioana avu visuri ciudate şi urâte. Ziua următoare trecu ca o veşnicie ireală. Mancă foarte puţin.

Pentru întâia oară nu vru să-l primească pe Kells în odaia ei şi simți nedesluşit mâhnirea lui. Nici n-auzi murmurul glasurilor din odaia banditului. Nici chiar cearta dintre Kells şi oamenii lui nu-i atraseră băgarea de seamă.

Pe la apusul soarelui se rezemă de fereastră şi de abia acum, când vârfurile dealurilor se împurpura de razele asfințitului, se trezi la realitate. Un nor alburiu în bucăți, restrângea lumina roşiatică a apusului. Nu mai văzuse nici când o strălucire atât de aurie. Treptat lumina pieri şi începu să se-nsereze, apoi se întunecă.

Noaptea se coborî pe pământ. Ioana simți şi în sufletul ei transformările firii: lumină şi umbră, vuiet şi tăcere, teamă şi speranță, tristețe şi bucurie.

Ascultă. Era linişte adâncă, se auzea un zvon? Un vuiet vag, de abia auzit, adus de adierea vântului. Era zgomotul îndepărtat al lagărului, lupta pentru trai, războirea vieții cu moartea, într-o neîntreruptă şi sălbatică agitație – chemarea ciudată a aurului, răgetul lăcomiei, zbuciumul şi uciderea sufletului omenesc.

Ioanei îi fu teamă. Prin defileu se strecurau umbre. Stafii sau făpturi aievea, oameni sau strigoi, urmărindu-se unii pe alții.

De-ar veni odată Jim ca să se încredințeze că e teafăr şi sănătos. De sute de ori i se păru că-l zăreşte desprinzându-se din bezna nopții. Numai să-l vadă, să-i cuprindă mâna şi toată teama ei ar pieri într-o clipă. Dragostea e un lucru pe care spiritul omului nu-l poate pricepe. Dragostea îl scosese pe Jim din minți; adusese la suprafață din străfundul întunecat al sufletului lui bunătatea şi sentimentul cinstei; o transformase pe ea dintr-o copilă neştiutoare în femeie. Şi dragostea asta mare, puternică, nu putea fi nimicită şi va trebui să triumfe în cele din urmă.

Auzi un pas uşor, un foşnet, o umbră care se ivi din întuneric şi toate gândurile ei confuze se contopiră într-un sentiment de chin şi aşteptare a clipei care avea să vină.

— Ioano, Ioano, auzi ea o şoaptă. Răspunse şi respirația i se opri în loc.

Umbra se desprinse în două şi din ce se apropia deosebi două făpturi.

— Iubito, am venit cu preotul, zise Jim vesel ca un copil fericit. Eu…

— St! şopti Ioana. Nu vorbi aşa tare. Auzi…

Kells avea tocmai o adunare cu vreo câțiva din bandiții legiunii. Tona deosebi glasul lui aspru şi poruncitor şi felul răstit de a vorbi al lui Pearce, vorba tărăgănată a lui Handy Oliver.

— *All right*. Aşa o să fiu şi mai liniştit, zise Cleve cu prevedere. Trebuie să răspunzi la câteva întrebări, Ioana mea dragă.

Ea se simți atinsă de o mână moale şi o voce care sună cu totul altfel decât vocile pe care le auzise aici la graniță o întrebă:

— Cum te cheamă?

Ioana îşi spuse numele.

— Nu mi-ai putea, povesti câte ceva despre d-ta? Tânărul ăsta e… aproape brutal. Nu sunt cu desăvârşire convins de spusele lui. De aceea aş vrea.

— Nu prea am mult de povestit, răspunse ea repede. Sunt o fată cinstită. Nimic nu mă împiedică să… să mă căsătoresc cu el. Mi-e… drag. Şi aş vrea să-i vin într-ajutor. Ne aflăm aici într-o situație grozavă. Mai mult nu pot spune.

— Ai împlinit optsprezece ani?

— Da, sir.

— Părinții d-tale au ceva de obiectat împotriva tânărului?

— N-am părinți. Unchiul meu care m-a crescut şi la care am stat până a nu fi târâtă aici în localitatea asta grozavă, ține la Jim şi mă sfătuia mai de mult să mă mărit cu el.

— Dă-i mâna.

Ioana simți încleştarea puternică. A mâinii lui Jim şi atât. În jurul celor două umbre din fața ferestrei era un întuneric de nepătruns. Auzi urletul tânguitor al unui lup singuratic ceea ce mări vraja visului fantastic care o ținea în mrejele lui. Îşi auzi glasul repetând tremurător cuvintele dictate de preot şi surprinse câteva crâmpee dintr-o rugăciune murmurată în

şoaptă.

Apoi una din umbre pieri tăcută în întunericul nopții. Era singură cu Jim.

— Ioana mea dragă! şopti el. Eşti a mea de veci... Sărută-mă.

Ea îi întinse buzele şi sărutul lui fu mai drăgăstos şi mai puțin pătimaş.

— O, Ioano... nici nu mi vine să cred... Soția mea.

Cuvintele lui risipiră visul şi chinul care o stăpânise până atunci lăsând în locul lor Un sentiment de adâncă dragoste şi mulțumire lăuntrică.

Chiar în clipa aceea, când brațele lui Jim o țineau strâns lipită de pieptul lui şi tăcerea era atât de adâncă şi de dulce, auzi izbitura unui revolver trântit cu putere pe masă.

— Unde e Cleve?

Era glasul lui Kells, sever şi poruncitor. Ioana îl simți pe Jim cutremurându-se. Apoi muşchii lui se încordară.

— Nu pot să dau de el nicăieri, răspunse Red Pearce. Nu l-am găsit nici aseară, nici alaltăieri seară. Unde dracu o fi pierind aşa, seară de seară?... Pesemne că e vreo muiere la mijloc.

— Nu poți afla pe unde doarme?

— Nu.

— Treaba asta trebuie să reuşească. Şi el e chemat s-o înfăptuiască.

— Aş! Gulden zice că n-o să-l poți hotărî pe Cleve să facă vreo ispravă. Şi eu tot aşa zic.

— Du-te de-l strigă... Să vă ia dracu pe toți. O să v-arăt eu...

Ioana auzi tropăituri de cizme, apoi paşi înaintea casei. Ascultă cu respirația oprită. Simți bătăile inimii lui Jim. Stătea neclintit, ca un par. Asculta şi el ca şi Ioana, asculta ca şi când se aştepta s-audă trâmbița care cheamă la judecata de apoi.

— Ei, Jim! răsună glasul tunător al lui Pearce. Glasul sfâşia tăcerea, se izbi de stânci, trezi un ecou prelung şi se pierdu batjocoritor în depărtare.

Atât de poruncitoare, era chemarea, încât Jim păru că uită la Ioana; ea îl lăsă să plece fără o vorbă măcar şi până să-şi dea bine seama, îl văzu pierind în noapte. Ioana aştepta şi asculta. În partea aceasta a casei. Domnea o tăcere desăvârşită. Jim va ocoli sub ocrotirea întunericului casa şi va răsări pe şosea venind. Încoa. Şi atunci ce se va întâmpla? Întrebarea asta îi răpea aproape minţile.

Rămase câtva timp rezemată de ferestruică. Câtă deosebire între clipele fericite de mai adineauri şi acum. Zbuciumarea bruscă prin care trecuse o ameţise parcă şi-i lăsase o durere înăbuşită în suflet.

Ce aspru şi brutal o trezise glasul lui Kells la realitatea grozavă. În curând se va duce să iscodească iar prin crăpăturile peretelui în încăperea de alături şi se îngrozi la gândul celor ce va avea de auzit. Kells şi oamenii lui aşteptau în tăcere. Din când în când auzea un tropăit de cizme şi scârţâitul duşumelei. Stătu aşa, cu ochii trişti şi cu auzul încordat până ce neliniştea şi teama o siliră să-şi ia locul de pândă.

Lămpile ardeau; uşa era deschisă de perete. Dintr-o singură privire Ioana înţelese că Kells era nenorocit şi deznădăjduit. Lui Handy Oliver îi pierise pofta de glume, Red Pearce, stătea mut şi posomorât cu o lulea aprinsă uitată în mână. Jesse Smith încruntase fruntea. Nu mai era, în afară de ei, decât Bate Wood care părea nepăsător la tot ce avea să se întâmple.

Deodată se auzi un pas grăbit pe poteca din faţa casei şi privirile tuturor re îndreptată spre uşă. Ioana cunoscu pasul şi-şi simţi gura uscată, limba paralizată. Ce soartă îl aştepta pe Cleve? Ce apăsat şi hotărât îi era mersul. Umbra lui se ivi în uşă, apoi îl văzu păşind înăuntru, îndrăzneţ şi cumpănit, cu o aparenţă de Oboseală prefăcută.

— Seara bună, băieţi, zise el.

Numai Kells îi răspunse. Banditul îl privi cu o vădită curiozitate. Ceilalţi îl măsurau bănuitori.

— Ai auzit când te-a strigat Red? întrebă brusc Kells.

— Păi şi mort l-aş fi auzit cum răgea, răspunse răstit Jim.

Şi să ştii că treaba asta nu-mi prea place. Veneam tocmai încoace pe şosea. Fac prinsoare că n-a fost om în lagăr să nu-l fi auzit răcnind.

— De unde ştiai că pe tine te cheamă?

— I-am recunoscut glasul.

Atitudinea lui Cleve era ca aceea pe care i-o văzuse Ioana în Cabni Gulch. Nu mai era atât de palid şi slab dar avea o privire pătrunzătoare şi ceea ce odinioară fusese uşurinţă şi nepăsare se prefăcuse acum într-o îndrăzneală bine chibzuită. Se uită cu băgare de seamă în faţa lui Pearce. Ioana tremura toată căci bănuia ceea ce nici unul din ei nu ştia că viaţa lui Pearce atârnă de un fir de păr.

— Unde ai fost în nopţile astea din urmă?

Cercetă mai departe căpetenia banditţilor.

— Nu te priveşte – dacă n-aveai nevoie de mine, răspunse Cleve.

— Ba mă priveşte. Am şi trimis să te caute, dar n-a putut să dea de tine.

— Am fost în toate serile aici la cină.

— Eu nu stau de vorbă peste zi cu oamenii mei. Tu ştii ceasul în care ne adunăm şi n-ai venit.

— De unde vrei să ştiu? Trebuia să mi-o spui.

— Poate că ai dreptate; dar unde erai?

— Jos în lagăr. Mai tot timpul la cărţi. Am şi pierdut, al dracului.

Chipul aspru al lui Pearce se schimonosi într-un rânjet ironic. Fu ca o lovitură de bici pentru Kells.

— Pearce susţine că te ţii de coada unei femei.

— Minte, şuieră Cleve.

Cu o repeziciune uimitoare fu lângă Pearce şi-şi lipi revolverul de şoldul lui.

— Nu-l ucide, Jim! ţipă Kells sărind în picioare. Faţa roşie, a lui Pearce se făcu albă ca varul. Stătea înnebunit, cu privirea speriată la revolverul lui Jim. Toţi erau încremeniţi.

— Poţi dovedi ce-ai spus? îl întrebă Cleve încet şi aspru.

Ioana ştia că dacă Pearce are dovezi în care să fie şi ea amestecată, nu mai apuca să le spună.

— Eu… nu ştiu… nimic. Ziceam şi eu… aşa… că trebuie să fie o Muiere la mijloc.

Cleve lăsă încet revolverul în jos şi se dete îndărăt. Ioana simțea însă în mod intuitiv că Pearce mințea.

— Vezi să fii mai prevăzător de acum încolo când e vorba de mine, zise Cleve.

Kells răsuflă uşurat şi-şi şterse sudoarea de pe frunte.

— Nu cumva eşti beat, Jim?

— Nu.

— Eşti însă iritat.

— Se înțelege. M-a ponegrit doar Pearce, în fața ta.

— Nu. Mă înțelegi greşit. Red n-are nimic împotriva ta. De altfel, nici el, nici altcineva nu te poate ponegri înaintea mea.

— *All right*. Am fost şi eu poate prea repezit. De câtva timp însă nu mai sunt obişnuit să-mi pierd vremea degeaba, răspunse Cleve. Nu vreau să mă iau rău cu nimeni… Vrei să ne împăcăm, Pearce, ori îmi porți pică pentru cele întâmplate mai adineauri?

— Da de unde! făcu bucuros Kells. Pearce întinse mâna lui Cleve în silă. Se stăpânea cu greu. Jignirea pe care i-o adusese Kells îl rodea la inimă.

— Ce treabă ai cu mine, Kells? întrebă Cleve.

— Jim, tu mi-ai fost de mare folos, începu Kells apăsat. Mi-ai susținut jocul şi mi-ai scăpat de două ori viața. Te cred foarte destoinic şi țin la tine foarte mult.. Dacă mă ajuți de data asta, jur că te voi răsplăti într-o zi.. Vrei să mă ajuți?

— Da, răspunse el cu glas hotărât, dar se îngălbeni la față. Ce s-a întâmplat?

— Să fie al dracului, că lucrurile stau prost de tot! zise Kells posomorându-se. Gulden mi-a ştirbit legiunea, ba ce zic? Mi-a momit mai mult de jumătate. Oamenii ăştia i trecuți de partea lui umblă mereu beți şi au înnebunit de tot. Au luat lucrurile în mâna lor. Rezultatul ți-l închipui şi tu. Lagărul e foc şi pară. Vreunul din bețivanii ăştia ne-a dat de gol. Fiecare clipă e o amenințare de moarte. Încotro mă uit nu întâlnesc decât priviri bănuitoare. Am hotărât să dăm o lovitură straşnică, apoi să fugim peste graniță. Nici unul din

indivizii ăştia nu vrea să mă înțeleagă. Țiu morțiş să rămână aici şi să-şi facă de cap. Aşa că, ne-am împotmolit de tot. Dar poate că nu e încă prea târziu. Pearce, Oliver, Smith – cei mai buni din legiunea mea – mi-au rămas credincioşi. Dacă ar domni deplină înțelegere între noi ăştia care am mai rămas, am putea ieşi biruitori. Dar şi ei m-au amenințat că strică tovărăşia şi asta numai din pricina ta.

— Din pricina mea? strigă Cleve.

— Da. Nu. E însă nevoie să pui mâna pe armă. Nu uita că mi-ai făgăduit să-mi vii într-ajutor. Uite, Jim, cum stau lucrurile: întreaga bandă crede că mă tragi pe sfoară.

— În ce privință?

— Ei zic că tu ai fi acela care ne-a trădat. Îți atribuie ție neîncrederea care s-a stârnit în lagăr.

— N-au de fel dreptate, răspunse Cleve cu glas răsunător.

— Ştiu. Nu uita că eu am deplină încredere în tine. Pun mâna-n foc. Dar Pearce…

— Aşa dar, Pearce, îl întrerupse Cleve posomorât. Nu spuneai tu că nici gând n-a avut să mă ponegrească în ochii tăi?

— Nici n-a făcut una ca asta. Şi-a spus numai părerea. Are tot dreptul s-o facă. Atât el cât şi ceilalți. Şi acum să venim la chestie. Toți te cred trădător fiindcă eşti om cinstit.

— Nu înțeleg, făcu Jim încet.

— Ne-am pomenit cu tine în lagărul din Cabni Gulch, Jim şi ai făcut tărăboi pe-acolo, e drept, dar n-ai fost bandit ca noi. Te-ai întovărăşit cu noi, dar bandit tot nu eşti. Aici te-ai apucat de muncă cinstită. Lucrul ăsta se potrivea cu planurile mele şi mi-a fost de folos. Oamenilor mei însă nu le convine. Munceşti toată ziua în rând cu ceilalți săpători, ai dat de aur mult, lumea de aici te stimează şi-ți dă considerația cuvenită. Până acum n-ai făcut nici o faptă urâtă sau necinstită. N-ai înşela la cărți chiar dacă ți-ar da cineva un sac cu aur. Vezi, toate astea te-au pus rău cu oamenii mei. Ei nu văd lucrurile ca mine, eşti tot atât de cinstit pe cât eşti de viteaz. Ei te cred trădătorul nostru. Nu vreau să fac vreo imputare lui Pearce şi nici altcuiva din

ceata noastră. Trăim într-o vreme când judecata omenească, dacă o are cineva, nu mai funcționează. Creierul le e în flăcări. Ei nu văd altceva înaintea lor decât aur, beție şi sânge şi nu au alt simțământ decât lăcomia după aur, beție şi sânge. Altceva nu mai există pentru ei. Îmi pare bine că oamenii mei îți dau, prin bănuiala lor, o posibilitate să-mi dai ajutor.

— În ce privință?

— Am hotărât să înfăptuieşti ceva. Vrei?

— Trebuie să vreau.

— Cred că nu te vei împotrivi să dovedeşti că încrederea mea în tine e întemeiată. Pe dată ce vei săvârşi o faptă tâlhărească, îi vei câştiga pe toți de partea ta. După aceea ne vom, înțelege cum să ne scăpăm de Gulden şi de derbedeii lui.

— Şi... despre ce faptă e vorba? zise cu anevoie Cleve pe care îl treceau sudorile şi de pe chipul căruia pierise expresia de îndrăzneală. Părând acum un copilandru neputincios, încolțit, buimăcit.

Kells îi ocoli privirea înainte de a urma. Se vedea că-i era greu şi neplăcut să-l silească pe Cleve la o astfel de faptă. Ioana simți în clipa aceea chinuitoare că, orice s-ar întâmpla de acum încolo, trebuia să-l stimeze pe Kells pentru mila pe care o dovedea față de Jim.

— Cunoşti tu pe unul anume Creede? întrebă repede Kells.

— Un individ care vorbeşte răguşit; e scurt, gros, cam în felul lui Gulden, numai nu înalt ca el, cu o barbă țepoasă, roşie?

— Eu nu l-am văzut până acum la față, Pearce însă. Îl cunoaşte. Aşa e după cum îl descrie Jim, Red?

— Chiar aşa, răspunse Pearce.

— Foarte bine, urmă Kells care se însuflețea pe măsură ce vorbea. Creede ăsta poartă la el un chimir plin cu aur. Blicky nu se înşeală niciodată. Tovarăşul lui Creede a plecat ieri cu diligenta la Bannack unde o să zăbovească vreo câteva zile. Creede munceşte din greu – mai dârz ca toți ceilalți. Uneori adoarme seara nemâncat de oboseală. Nu bea. E greoi la

minte şi îndărătnic. Timpul cel mai nimerit pentru aşa ceva e pe înnoptate, după ce stinge lumina. Trebuie să stabileşti cum e aşezat cortul lui. Ştiu că e la capătul unui mic jgheab, aproape de un brad uscat. Mâine seară, de s-o înnopta, te strecori prin jgheab, dar cu mare băgare de seamă – aştepți momentul potrivit şi – mântui treaba.

— Cum să… mântui? întrebă cu glas răguşit Cleve.

Ochii lui Kells zvârleau scântei metalice, reci, străpungătoare. Perspectiva aurului îl făcuse să uite pe omul care sta, în fața lui.

— Patul lui Creede e în dreptul bradului, de partea cealaltă a cortului. Nici nu e nevoie să te furişezi înăuntru. Spintecă numai pânza cortului. E putredă toată, înjunghie pe Creede… Ia-i chimirul… Fii îndrăzneț… cu băgare de seamă, repede la treabă. Asta ți-e însărcinarea. Ei, ce zici?

— *All right*, făcu Jim Cleve întunecat şi cu paşi greoi ieşi din odaie.

După ce se îndepărtă Jim, Ioana rămase încă multă vreme la locul ei de pândă. Era adânc mâhnită de situația, nenorocită a lui Jim dar nu se temu nici o clipă că el va îndeplini însărcinarea lui Kells. Era o situație cu adevărat critică, atât pentru Jim cât şi pentru ea. Habar n-avea ce o să facă Jim, dar ştia bine ce n-o să facă. Kells aruncă o privire triumfătoare lui Pearce.

— Îți spusesem eu doar că băiatul o să se dea de partea mea. Până acum nu-i dădusem încă vreo însărcinare.

— Atunci… mi s-a năzărit mie, şefule, răspunse Pearce.

— Tare mi se pare că nu-i prea venea la socoteală dar s-a ținut bine, zise Handy Oliver. Kells are dreptate, Red şi ți-ai făcut sânge rău degeaba.

— Se poate. Da nu e cam nesocotit să-l însărcinezi cu o treabă ca asta pe un om cinstit? făcu el îngândurat.

— Ştii ce, Jac? zise Jesse Smith rânjind. Eu m-am gândit să-i dăm altă treabă mai bună de făcut.

— Acu o să vă porniți cu toții. Ei, hai, s-auzim, ce fel de treabă.

— Ziceai despre un plan al tău care să ne adune pe toți la

un loc – adică şi pe ăia care s-au răzleţit de noi. Mai întâi şi întâi e îndărătnicul ăla de Gulden…

— Ai dreptate, răspunse încruntat Kells uitându-se, la Smith ca şi când ori ce propunere i-ar fi bine venită.

— Vezi că eu… nu prea ştiu multe. Ce-i în guşă şi-n căpuşă, urmă Smith. Dacă nu-l ucidem pe Gulden, ne ducem toţi pe copcă.

— Tu ce zici, Wood? făcu căpetenia banditilor. Bate Wood încuviinţă din cap ca şi când i-ar fi cerut cineva un sfat privitor la vreo mâncare.

— Dar tu, Oliver, ce părere ai?

— Păi eu tare aş fi vrut să-l văd pe Gul bălăbănindu-se-n spânzurătoare, dar fiindcă mă-ntrebi, apoi mă vâr şi eu în joc dacă-i vorba să dea Jesse cărţile, răspunse Handy Oliver.

Kells se întoarse şi chipul lui se însenină.

— Şi tu, Pearce.

— Aş zice şi eu ca voi dacă n-ar fi şi pielea mea în joc, răspunse Pearce ca un râs aspru. Gulden n-o să vrea să moară aşa, cu una cu două. Are el gloanţe destule. Pun rămăşag că dacă toată banda noastră l-ar încolţi aici, ne trimite pe mulţi pe lumea cealaltă până să-i vie cineva de hac.

— Gul doarme singur, ştie dracu pe unde! zise Handy Oliver. Greu să-l tragi pe sfoară. Red ştie ce spune. Cum să-l omoram?

— Staţi, băieţi, să vă spun eu cum, făcu Jesse Smith. Asta e treabă pentru Cleve. Numai el e în stare s-o facă. Lui Gulden nu i-a fost în viaţa lui frică de cineva, numai de Cleve parcă i-ar fi frică. De ce? Nu ştiu. Să-l aţâţăm pe Cleve împotriva lui Gulden. Când s-or întâlni faţă în faţă, Cleve îi găseşte pricină şi-l culcă la pământ. Pun mâna-n foc c-aşa o să fie.

— Asta e cea mai grozavă idee pe care ai avut-o vreodată, Jesse, zise Kells cu glas blând. Ochii îi sclipeau. Puterea lui de dominaţie apăru iarăşi pe chipul lui. Şi deodată Gulden înlăturat… urmă el.

— Asta să fie a doua însărcinare a lui Cleve, şefule?

cercetă curios Pearce.

— Da, răspunse Kells şi fălcile i se încordară cu asprime.

— Dacă izbuteşte, să ştii că n-o să mă mai auzi vreodată crâcnind şi o să stau sluj înaintea lui Cleve ca un căţeluş.

Ioana nu mai avu putere să asculte mai departe. Se duse împleticindu-se până la patul ei şi căzu grămadă. Ori care ar fi hotărârea pe care ar lua-o Jim relativ la asasinarea lui Creede, n-avea importanţă; ştia însă că nu s-ar da nici un moment înapoi când ar fi vorba să se măsoare cu Gulden pe care-l ura din răsputeri pentru că avea ea oroare de el. Nu se mai sfârşeau odată vremurile astea nenorocite? Trebuia să îndure mereu alte chinuri?

Multă vreme nu putu închide ochii şi când, în sfârşit, adormi, avu visuri grozave din care i se părea că nu se mai trezi.

Nici ziua care urmă nu fu mai bună pentru ea. Ascultă cu încordare ce se petrece în încăperea de alături dar nu auzi nimic. Nu era decât Bate Wood acasă. Era mai prietenos ca oricând cu ea, dar Ioana nu-i spuse nimic. Spre seară sosi Pearce şi cu Smith, fără Jim Cleve. Handy Oliver şi Blicky veniră de abia la vremea mesei.

— Pesemne că Jim nu prea are poftă de mâncare, făcu Bate Wood îngândurat. Nici n-a dat azi pe-aici.

Câţiva din bandiţi râseră dar pe Kells trebuie să-l fi mustrat cugetul – după cum i se păru Ioanei. Faţa lui era întunecată, aspră, ameninţătoare. Mancă foarte puţin, apoi începu să se plimbe, cu spatele încovoiat, de colo până colo. Ioana văzu povara unei noi crime apăsându-i pe umeri. Uneori se uita afară şi asculta. Desigur că-l aştepta pe Cleve. Ioana hrănea oarba încredere că Jim va fi destul de deştept ca să-i tragă pe sfoară.

Unul din bandiţi scoase un strigăt uşor. Apoi, mut ca o umbră, apăru Jim Cleve în uşă. Inima Ioanei bătu violent, apoi se opri în loc. Ucigaş să fi fost cu adevărat Jim Cleve şi tot n-ar fi putut fi mai descompus la faţă. Îşi desfăcu mantaua. Zvârli apoi ceva greu pe masă. Era un chimir de piele plin cu aur. Când îl văzu Kells, nici nu-şi aruncă măcar

ochii la Cleve. Mâinile lui ca nişte gheare, apucară chimirul, îl ridică în sus cântărindu-l. Ceilalți bandiți se apropiară şi ei cu priviri lacome, uitând cu totul de Jim.

— Douăzeci de pfunzi! strigă Kells entuziasmat.

— Dă-l încoa să-l văd şi eu, zise lacom Pearce.

Ioana auzi şi văzu totul, apoi, ca printr-un fel de văl tulbure care i se lăsase pe ochi, se uită la Jim. Ce însemna acel grozav ceva care se citea pe chipul lui? Se prefăcea numai ca să-l înşele pe Kells? Jim venise cu chimirul lui Creede. Nu cumva dorința lui pătimaşă de-a putea rămâne în apropierea ei ca s-o salveze îl îndemnase să asculte de porunca lui Kells. Şi să împlinească fapta grozavă? Ioana se prăbuşi pe pat; o perdea i se lăsă pe ochi şi-i întunecă mintea...

CAPITOLUL XVI.

Se deşteptă din leşin cu o durere nelămurită pe care o luă la început drept simţământul acela neîntrerupt care o chinuia de atât amar de vreme. Dar îndată ce se trezi de tot ca sub o înţepătură puternică înţelese că durerea era pricinuită de un junghi în umăr. Durerea pieri de îndată ce-şi dete seama de pricina ei. Rămase apoi cu ochii aţintiţi în întuneric, aşteptând.

Înţepătura se repetă. Păru că nu vine din trupul ei. Tresări crezând că o muşcase vreo gânganie. Când îşi duse mâna la umăr, atinse un beţişor vârât printr-o crăpătură din perete. Jim se căznea s-o trezească din somn ca şi în alte daţi când adormea aşteptându-l.

Ioana se sculă şi se duse la fereastră; se cutremură gândindu-se la clipa în care-l văzuse pe Jim zvârlind lui Kells chimirul plin cu aur.

Jim apăru din întuneric şi o cuprinse de braţ. Ioana nu mai simţi înfiorarea aceea dulce din alte daţi, din clipa în care povara din sufletul ei devenea tot mai grea.

— Ce greu te-ai trezit, Ioano, şopti Jim şi o sărută. O, dar ce rece eşti, parc-ai fi un sloi de gheaţă.

— Jim, am fost leşinată…, răspunse ea.

— Dar de ce?

— Am văzut când… i-ai adus lui Kells…

— Sărăcuţa de tine! o întrerupse el drăgăstos. Ce ţi-a fost dat să înduri… Ioano, l-am tras pe sfoară pe Kells. O, am fost şiret… M-a însărcinat să omor pe cineva, închipuie-ţi! Eu îl cunosc pe Creede. E un om foarte de treabă. Am făcut schimb cu el: i-am dat bulgărele meu de aur în locul chimirului.

— Aşadar nu… l-ai omorât? gângavi ea.

— I-auzi, frate! râse Jim încet.

Ioana se încleşta cu toată puterea de el, tremurând de bucurie.

— Ascultă-ncoace, urmă el. Bulgărele preţuia mai mult decât aurul din chimir. Creede ştia lucrul ăsta şi nu vroia să se-nvoiască. L-am hotărât în sfârşit şi l-am sfătuit să se ducă pentru câteva zile la Bannack. Bine-nțeles că era curios să ştie de ce. Nu m-am dat însă de gol şi mi-am păstrat taina. Am venit apoi la Kells cu chimirul şi i-am povestit că am urmărit pe Creede, l-am ucis şi l-am aruncat într-o bulboană a râului. Dar nici Kells şi nici Pearce habar n-aveau de ce povesteau. Le aduceam chimirul. Atât le era de-ajuns. Aurul are glas puternic – ameţeşte auzul. Mi-au făcut şi mie parte din aurul lui Creede. Are haz! Păcat de bulgărele meu – adică de ăl tău. Ce aur frumos! Dar n-avem încotro: trebuie să ne jucăm rolul. De altfel, am ascuns o grămadă de pungi şi cutii pline cu aur. Ce să facem cu el, Ioano? Acum eşti nevasta mea. Dacă reuşim să fugim de-aici, eşti o femeie bogată.

Ioana nu împărtăşea, bucuria lui şi nici veselia nu i-o înțelegea. O năvăliră aducerile-aminte.

— Jim, dragul meu, ți-a spus Kells ce însărcinare o să-ți mai dea? şopti ea şovăind.

Cleve scoase o înjurătură. Ioana se temu să nu fie auzit şi-i puse mâna pe gură.

— Ai auzit şi tu afacerea cu Gulden? o întrebă el.

— Da.

— Îmi pare rău. Vroiam să te scutesc. Da, mi-a spus! De astă dată însă nu pot s-o ocolesc şi nici să fac altfel decât vrea el.

Ioana se încleşta, de brațul lui. Parcă i se luase glasul.

— Nu-ți pierde cumpătul, fetițo, zise el grav. Când te-ai hotărât să-mi fii soție, ai făcut din mine ceea ce trebuia: un om întreg. Acum nu mă pot da îndărăt în fața greutăților vieții. Nu te teme, că nu mi se va întâmpla nimic. Tu vezi, de chibzuieşte bine momentul fugii. Eu te voi asculta cu sfințenie.

— Dar Jim… dragă Jim… gemu ea. Eşti şi tu tot atât de orbit ca şi bandiții ăştia. Nu vezi primejdia… Gulden… omul ăsta fioros… Doar nu vei fi având de gând să te lupți cu el? Spune nu, te rog…

— Mă voi lupta şi-l voi ucide, şopti Jim cu energie sălbatică. Tu nici nu ştiai ce bine mânuiesc eu revolverul. Nici eu n-am ştiut-o până acum. Numai Kells e în stare să mă întreacă. Gulden e voinic ca un taur, dar greoi O să m-apuc să joc cu el cărți, o să-i caut pricină şi o să-l împuşc ca pe un câine. Judec limpede, sunt în toate mințile. Kells mi-a făgăduit cu jurământ că o să facă ori ce-i voi cere dacă îl ajut acum. Aşa că n-am încotro. Trebuie să-l ajut. Banditul a început să-şi piardă autoritatea asupra oamenilor lui. Ajutorul meu poate fi scăparea ta.

Ioana răsuflă adânc. Jim Cleve devenise cu adevărat bărbat. Încercă să-şi stăpânească îngrijorarea şi temerile ei de femeie ca să fie la înălțimea situației. Cu nici un preț nu voia ca neîncrederea ei să-i ştirbească energia.

— Complotul lui Kells se apropie de un deznodământ fatal, zise ea grav. O presimt. E osândit de soartă. El nu-şi dă încă seama. Speră şi-şi înfăptuieşte planurile lui grozave. Dacă se prăbuşeşte – va fi cu adevărat mare – mare şi înspăimântător. Noi trebuie să fugim înainte de-a sosi momentul acesta. Ceea ce mi-ai spus despre Creede, mi-a inspirat o idee. Ce-ar fi dacă ne-am strecura într-o seară în lagăr şi am ieşi a doua zi înaintea diligentei care merge la Bannack?

— M-am gândit şi eu la asta, dar ne-ar trebui cai.

— Să pornim pe jos. Am fi mai siguri. Şi n-am avea prea multe amănunte de îndeplinit.

— Dacă mergem pe jos, ne trebuie revolvere şi provizii. Şi-apoi aurul adunat de mine. Vreo cincizeci de pfunzi, poate chiar mai mult. Al tău e tot, Ioano…

— Atunci, lasă-mă pe mine să chibzuiesc ce e de făcut. Dac-ai şti cum mă frământă gândurile… Şi-apoi, Jim, mai e ceva. Red Pearce te bănuieşte fiindcă dispari în fiecare seară la o anumită oră. Acuzațiile lui răutăcioase că e o femeie la mijloc… Mă tem că bănuieşte sau ştie adevărul.

— M-au trecut şi pe mine, fiorii când l-am auzit, zise Cleve gânditor. A jurat însă că nu ştie nimic.

— Bizui-te pe instinctul meu de femeie. Pearce mințea.

Revolverul tău l-a silit să mintă. Ştia că l-ai fi ucis pe loc dacă ar fi scăpat un singur cuvânt. Fereşte-te de el Jim…

Cleve nu răspunse. Ea băgă de seamă că nici n-o ascultă. Trăgea cu urechea. Deodată Ioana auzi un fâsâit uşor care se repete. Părea că vine din colțul de după casă. Cleve tăcu şi se pierdu în întunericul nopții. Ioana auzi apoi paşi tiptili şi uşori dar nu ştia dacă erau ai altcuiva sau ai lui Jim. Păreau că nu vin din direcția pe care o lua el de obicei. Ioana îşi încorda auzul dar n-auzi decât zgomotul vag al nopții. Se trânti pe pat neliniştită şi îngrijorată şi o cuprinse din nou teama aceea chinuitoare care n-o mai părăsi de acum încolo, nici ziua, nici noaptea.

A doua zi îl aşteptă! Ca de obicei pe Kells dar el nu veni. Pentru a treia oară în cursul acestei săptămâni se întâmpla lucrul ăsta, fie că uitase sau fusese împiedicat de ceva. De astă dată revenirea lui îl dădu de gândit. Viitorul lui Kells era amenințat de o catastrofă. După amiază îl auzi înapoindu-se din lagăr. Era cu vreo câțiva de ai lui. Vorbeau încet între ei cu glas scăzut şi grav. Ioana vroia să se aşeze la locul de pândă când auzi paşii lui Kells îndreptându-se spre uşa ei. Bătu în uşă şi-i strigă:

— Îmbracă-te cu hainele lui Dandy Dales, puneți masca pe față şi vino încoace.

Intonația glasului ca şi cuvintele lui o înspăimântară şi nu putu răspunde imediat..

— N-auzi? strigă el aspru.

— Ba da, răspunse. Ea tremurând.

Kells se întoarse apoi la oamenii lui şi reluă convorbirea cu ei.

Şovăind scoase Ioana hainele lui Dandy Dale din boccea şi se îmbrăcă. Îşi puse masca pe obraz şi-şi luă revolverul. Pe măsură ce se îmbrăca, creştea şi curajul gândindu-se că deghizarea asta i-ar putea fi de folos la fugă. Dar care să fi fost motivul poruncii lui Kells? Îl amenința vreo primejdie în Alder Creek şi vroia să dispară în Haină? Ardea de dorința să afle ce se petrece; totuşi, ajunsă în prag, şovăi. Îi venea parcă şi mai greu să apară în fața lor.

Dar trebuia. Se reculese şi păşi dârză pragul.

Kells era pământiu la față şi îngrijorat. Nu dormise deloc. Afară de el mai erau în odaie încă şase din bandiți şi Ioana văzu mantale, mănuşi, arme şi pinteni. Kells se întoarse spre ea. Un zâmbet fugarnic îi lumină o clipă fața.

— Vreau să fii în orice moment gata de drum.

— De ce? întrebă ea.

Bandiții, care de obicei se zgâiau la ea de cum o vedeau, nici nu ridicară ochii. Erau toți posomorâți, încruntați şi cu buzele strânse. Handy Oliver vorbi.

— Îți spun că Gulden jură că l-a văzut pe Creede pe stradă – la lumina felinarului – ieri noapte, după ce venise Jim Cleve încoa.

— Gulden s-o fi înşelat, făcu Kells cu nerăbdare.

— Nu e el omul care să se înşele, răspunse Oliver.

— Pesemne că a văzut stafia lui Creede – asta e, zise Blicky cu teamă. Am văzut şi eu de vreo câteva ori în viața mea stafii.

Câțiva din bandiți dădură din cap posomorâți.

— Aş, izbucni Red Pearce, dacă Gulden l-a văzut pe Creede, apoi l-a văzut în carne şi în oase.

— Să ştii c-aşa e, afirmă. Jesse Smith. Dar bine, măi băieți, ați văzut doar şi voi că Jim Cleve ne-a adus chimirul lui Creede, zise Kells. Ştiți şi voi: că numai mort i l-ar fi putut lua cineva. E o greşeală la mijloc.

— Eu, şefule, zic că Gul vrea să vâre iar zâzanie, se amestecă Bate Wood în vorbă. Îl văzui doar acu un ceas, până n-apucase să vorbească altcineva. Ştia şi el că Jim Cleve l-a ucis pe Creede. Atunci, cum vine asta? Noi credeam că nu ştie nimeni. Ba Gul mi-a mai spus că Jim Cleve fusese însărcinat de voi ca să-l ucidă şi pe el. De unde a aflat? Că nici vorbă nu-i să-i fi spus Cleve.

Chipul lui Kells se înverzi şi tot trupul îi tremura.

— Poate că se afla vreunul din banda lui în fața casei şi ne-a auzit, zise el, dar se vedea bine că nici el nu credea ce spune.

— Aici e ceva la mijloc, fac prinsoare pe ce vreți, izbucni

un bandit tânăr, slab cu privirea obraznică şi mustaţa blondă pe care Ioana nu ştia cum îl cheamă.

— Nu pot să cred, zise Kells posomorât. Tu, Budd, învinuieşti de trădare pe vreunul din noi sau pe Cleve. Dintre toţi care ştiam de asta, numai el lipseşte.

— Păi, eu de mult ziceam că băiatul ăsta e tare viclean, răspunse Budd.

— Vrei să i-o spui în faţă?

— Ba bine că nu. Mi-ar părea chiar bine.

— Atunci… ori eşti beat, ori un mare prost.

— Zău?

— Da, strigă mânios Kells. Pe semne că nu ştii cine e Cleve. Te face praf. Revolverul lui ţâşneşte ca fulgerul. Crezi că l-aşi aţâţa eu împotriva lui Gulden dacă n-aşi fi sigur de izbândă? Vezi că n-aşi avea poftă să..

— Uite-l pe Cleve, îl întrerupse Pearce.

Se auziră paşi repezi apropiindu-se de uşă. Apoi Ioana zări silueta lui Jim Cleve întunecând intrarea. Părea; îndrăzneţ şi neînfricat. Când o văzu pe Ioana în haine bărbăteşti tresări uşor.

— Hai, Budd spune-i de… zise Red Pearce ironic.

Tăcerea care urmă dovedea că răutatea, ura şi şiretenia lui Pearce avuseră înrâurire asupra celor de faţă. Kells sări furios înaintea lor, stăpân încă pe situaţie.

— Ce te-a apucat, Red? şuieră el. Ai devenit de câtva timp foarte îndărătnic. Eşti mereu iritat. Dacă vei urma tot aşa, aşi putea să jur că, ai intenţia să aduci dezbinare printre noi ca să risipeşti banda. Tu Budd, ţine-ţi gura. Iar tu, Cleve, să, nu te sinchiseşti de ce-o trăncăni Budd. Ne aflăm în mare încurcătură şi la grea cumpănă. Vouă vă arde numai de bătaie. Certurile astea dintre voi trebuie să înceteze.

Măi şefule, pilda bună aduce foloase mari, făcu Bate Wood rece Vorba lui potoli pe Kells şi destinse nervii celorlalţi.

— L-ai găsit pe Gulden, Jim? întrebă banditul cu asprime.

— Nu pot să dau de el nicăieri, răspunse Cleve. L-am căutat prin toate cârciumile pe unde ştiu că vine dar nu l-am văzut. Ştiu că se afla în lagăr, stă însă pitit pe undeva.

— Gulden a descoperit complotul. Jim, zise grav Kells. I-a spus lui Bate Wood că te ții de urma lui ca să-l ucizi.

— Îmi pare foarte bine. Nu era lucru cinstit ce aveam noi de gând, răspunse Cleve. Dar cine să mă fi trădat? În banda asta e cineva care ar vrea să mă ştie mort – mai bucuros pe mine decât pe Gulden.

Privirea scânteietoare a lui Cleve trecu peste capetele banditilor care stăteau nemişcați şi se aținti asupra lui Red Pearce. Acesta răspunse în acelaşi fel.

— Gulden i-a spus şi mai mult lui Oliver, urmă Kells şi-l întoarse pe Cleve cu fața spre el. A jurat că l-a văzut ieri noapte pe Creede în carne şi oase. Ieri, în puterea nopții auzi?...

— Are haz, răspunse Cleve fără măcar să clipească.

— Ba n-are haz de fel. E însă foarte ciudat. Gulden vrea să vâre zâzanie între noi doi. Mă-ndoiesc. Şi nici nu cred că Gulden a văzut o stafie. Trebuie să fi luat pe cineva drept Creede.

— Bine-nțeles, dacă Creede n-o fi înviat iar. Dar nu m-am dus după el în vâltoare ca să-l țin de beregată.

Kells păru că se linişteşte, convins şi uşurat. Atitudinea asta a lui Kells îl scoase pe Red Pearce din fire. Se apropia de bandit şi-l bătu pe umăr cu înțeles; şi fie intenționat sau din întâmplare, potrivi aşa ca să-l aibe Kells între el şi Cleve.

— Eşti tras pe sfoară, Jac – şi nu numai de unul din băieți – zise el calm. Dar dacă vrei să afli mai mult de la mine, să-mi garantezi că n-au să ajungă lucrurile la vreo încăierare.

— Bine, Red, răspunse Kells cu ochii scânteietori. Jur că n-o să se atingă nimeni de tine.

Bandiții ceilalți se frământau în loc şi răsuflau adânc. Numai Jim Cleve părea liniştit dar ochii lui ardeau ca para.

— Mai întâi şi întâi e cineva pe-aici care te poartă de nas, zise Pearce cu o încetineală voită ca şi. Când ar fi căutat să-i prelungească lui Kells chinul. Apoi, fără să se uite la Ioana, ridică degetul şi arătă înspre ea.

Ioana se rezemă de perete înghețată de spaimă. Îi citea lui Pearce gândurile. Cunoştea taina lor şi vroia să-i trădeze.

Banditul îl ura de moarte pe Kells şi se răzbuna chinuindu-l. O, să nu şovăie, să găsească ceva de spus! Era însă neputincioasă şi mută.

— Ce vrei să spui, Pearce? întrebă Kells.

— Fata asta te înşeală, făcu el. Dar de abia îi ieşiră cuvintele de pe buze şi se îngălbeni.

Kells păru că înțelege de abia acum că Ioana era de față şi că ei i se aducea învinuirea. Sub masca amabilității față de ea, Ioana ghici că se ascunde o cruzime care o înspăimânta.

— Eu credeam că avem de vorbit despre bărbați, aur şi altele de alde astea, răspunse el cu o blândețe rece care îşi avea ghimpele ei ascuns. Dar fiindcă eşti atât de îndrăzneț ori nebun să vorbeşti de ea – atunci, spune ce ai de spus.

Fălcile lui Pearce se agitau cu repeziciune aşa că de abia putu vorbi. Îşi dădu seama că mersese prea departe – era însă prea târziu ca să mai poată da înapoi.

— Se întâlneşte cu un bărbat – colo, din dos, la fereastră, zise el gâfâind. Şoptesc ceasuri întregi pe întuneric. I-am văzut eu cu ochii mei. Ți-aşi fi spus eu mai de mult dar vream să ştiu hotărât cine e… Acum ştiu… Ba l-am văzut chiar intrând şi ieşind prin fereastră.

Prin trupul lui Kells trecu un fior. Albastru şi roşu şi alb, un amestec de culori sclipi revolverul prin aer. Pearce se clătină încoace şi încolo ca un copac izbit la rădăcină, apoi se prăbuşi la pământ, cu fața în sus, ochii fixi – mort. Căpetenia bandiților se aplecă asupra lui cu revolverul fumegând în mână.

— Doamne, Jac! strigă Handy Oliver, juraseşi că nimeni nu va slobozi revolverul şi – tu ai fost care l-ai ucis. Ți-ai călcat jurământul. Şi – chiar de-ar fi să mă ucizi şi pe mine, îți spun pe față că Red n-a mințit.

Mânia din chipul lui Kells pieri brusc şi o paliditate mortală i se întinse pe față. Se uita năuc la Oliver.

— Ți-ai călcat cuvântul şi ți-ai înşelat astfel tovarăşii, urmă apăsat Oliver. Ce preț mai poate avea vorba ta? Şi crezi cumva că banda o să-ți treacă aşa ceva cu vederea? Red Pearce zace colea, omorât de tine. Şi pentru ce? Fiindcă,

pentru întâia oară – bizuindu-se pe jurământul tău – a încercat să-ți deschidă ochii. Şi tu, drept răsplată, l-ai ucis. Dacă eu aş şti ce ştia el, ți-aşi spune imediat, chiar de ai avea zece revolvere în mână. Eu însă nu ştiu nimic. Atât ştiu numai: că n-a mințit, întreabă pe fată. Cât despre mine, am; isprăvit cu tine şi cu legiuirea ta. Eşti un om distrus, Kells – ți-ai pierdut capul – femeiuşcă asta e de vină.

Oliver vorbea cu o demnitate aspră şi impresionantă. După ce mântui, păşi. Afară la lumina soarelui.

Kells se cutremură la cuvintele lui, totuşi nu păru de fel învins.

— Ioano, ai auzit ce-a spus Pearce, zise el cu patimă. A mințit, minciuni care se referau la d-ta. A trebuit să-l ucid. Lăsa să se înțeleagă că… O, licheaua neruşinată! A mințit şi acum zace colea mort. Nu l-aşi readuce la viață nici pentru o mie de legiuni…

— Nu tot… ce-a spus… a fost minciună… zise Ioana şi cuvintele îi ieşeau cu anevoie de pe buze. O putere mai tare ca şiretenia ei femeiască o silea să vorbească. Se găsea într-o astfel de situație încât îşi nesocotea propria ei viață în fața imperioasei nevoi de a spune lui Kells adevărul.

— Ce-ai spus, tună el.

— Pearce a spus ce e, numai că n-a intrat nimeni pe fereastră la mine. Asta era o minciună. Fereastra e prea mică şi nu poate trece un om prin ea. Dar am stat de vorbă noaptea cu un bărbat.

Kells trebui să-şi ude buzele ca să poată vorbi.

— Cu cine?

— Asta nu o s-o afli niciodată.

— Cu cine?… Trebuie să-l ucid.

— Nu – nu, nu-ți spun. Nu îngădui să mai ucizi încă o făptură omenească din pricina mea.

— O să-ți smulg cuvintele din gâtlej.

— Degeaba. Nu ți-ar folosi la nimic amenințările şi nici torturile.

— Noaptea… prin întuneric… dar pentru ce, Ioana?

Ioana clătină capul.

— O făceai fiindcă te simți nenorocită şi despărțită de oameni? Te-a văzut vreun săpător tânăr peste zi şi a venit apoi noaptea la fereastră? A fost o întâmplare numai? Haide, vorbeşte.

— Nu, fiindcă nu vreau să mai verşi sânge.

— Aşa dar. Din pricina mea? întrebă el în felul lui ironic de odinioară. Apoi sângele îi năvăli întunecat în obraji, mâinile i se încleştară, muşchii i se încordară puternic şi s-aplecă asupra ei. Poate că ți-e prea drag şi nu vrei să-l vezi murind? Şi a stat străinul ăsta de multe ori la fereastra d-tale?

Ioana se simți slăbind. Atât era de năvalnic Kells în puterea patimei care-l stăpânea, încât nu era cu putință să lupți împotriva lui. Ea se trudi să-şi. Stăpânească răspunsul care ieşi însă fără voie de pe buzele ei:

— Da, adesea.

Cuvintele ei treziră nu numai mânia lui Kells ci şi o gelozie nebună care-l transformă într-un adevărat diavol.

— Atunci m-am lămurit, zise el posomorât. Vreau însă să procedez încă odată cinstit cu d-ta. Te iau de soție. Se uită în juru-i la oamenii săi – Blicky, jos în lagăr e un preot, dă fuga de-l adu încoa – şi dacă nu vrea să vie, mână-l cu revolverul dinapoi.

Blicky pieri pe uşă şi se auziră paşii lui grei îndepărtându-se.

— Nu mă poți sili să mă mărit cu d-ta, zise Ioana. Nu voi deschide gura…

— Treaba d-tale. N-am de gând să te încânt cu vorbe dulci, răspunse el cu amărăciune. Voi întrebuința şi eu la nevoie metoda lui Gulden când e vorba de femei… Ştii care e metoda lui…

Ioanei i se muiară picioarele de la genunchi şi căzu grămadă lângă un maldăr de pături. Zări în dosul lui Kells chipul lui Cleve. Cu ultima rămăşiță a curajului care-i mal rămăsese, îi aruncă o privire, o rugăminte să nu împlinească fapta criminală pe care o citea în ochii lui. El îi prinse privirea şi o ascultă. Şi uitătura lui îi zicea că, cu toată situația ei disperată, amenințările lui Kells nu vor fi

înfăptuite niciodată.

— Măi băieți, ajutați-mă să sfârşesc afacerea asta, zise Kells banditilor. Apoi, cereți de la mine ce vreți. Vreți să, rămânem aici sau să jefuim lagărul? Să ne năpustim asupra diligentei şi s-o prădăm? Tot ce poate aduce aur... mult aur. Apoi... în şea şi spre graniță!

Începu să se plimbe agitat de colo până colo prin odaie. Budd şi cu Smith se îndreptară spre uşă. Bate Wood cotrobăia prin buzunare căutându-şi tutunul şi luleaua. Cleve şezu la masă şi se sprijini în mâinii. Nimeni nu lua în seamă mortul care zăcea lungit la picioarele lor.

Tabloul acesta arăta mai bine ca ori ce, moravurile sălbatice ale oamenilor de la graniță. Kells trimițând după preot ca să-l cunune cu o femeie pe care o iubea nebuneşte, aici în chiar locul unde ucisese un om din al cărui chip desfigurat de moarte năprasnică, doi ochi sticloşi se zgâiau ca o amenințare spre cer.

Trecuse cam vreun sfert de ceas, care îi se păruse Ioanei o veşnicie, când se auziră paşii şi glasul lui Blicky care vesteau întoarcerea lui. Aducea de braț pe un omuleț mititel şi-l împingea cam în silă înainte. Nici nu se putea închipui un mai izbitor contrast între trăsăturile aspre ale chipului lui Blicky şi ale străinului. După îmbrăcăminte, i se cunoştea profesiunea... Părea uimit şi uluit dar nici de cum înfricoşat.

— Taman sporovăia colo în lagăr oamenilor – ci că o predică – şi l-am luat aşa, pe nepusă masă, făcu Blicky.

— Părinte, vreau să mă cununi acum imediat, zise Kells cu glas răstit.

— Îți stau bucuros la dispoziție, răspunse preotul, sunt însă revoltat de felul cum am fost adus aici.

— Te rog să ierți, graba. Vei fi însă bine plătit, zise Kells şi aruncă pe masă o pungă mică de piele plină cu pulbere de aur. Apoi întorcându-se spre Ioana:

— Haide, Ioano, urmă el cu un ton care nu suferea nici împotrivire, nici şovăială.

De abia acum băgă de seamă preotul prezența unei femei. Să fi fost îmbrăcămintea ei pricina care-l făcu să tresară atât

de speriat? Ioana îi recunoscu glasul şi se întreba dacă îi va fi recunoscut şi el pe al ei. Era sigur însă că în noaptea căsătoriei lor, Jim îi spusese de câteva ori pe nume. Ochii blajini ai preotului scânteiară aspru. Privirea lui trecu de la Ioana la Kells, apoi la ceilalți care păşiseră în odaie. Cleve stătea în dosul trupului voinic al. Lui Jesse Smith şi preotul nu-l văzu.. Apoi privirea lui cercetătoare descoperi cadavrul întins la pământ. Pe chipul preotului, pe lângă expresia de curiozitate şi teamă, se ivi dezgust şi groază.

— E drept că aici e nevoie de un slujitor al Domnului dar nu pentru ce m-ați chemat, zise el. Nu oficiez o astfel de ceremonie pe locul unde s-a comis o crimă.

— Asculta, popo ori mă cununi numaidecât, ori te duci după ăsta de colo, zise Kells cu linişte.

— Nu mă poți sili, răspunse preotul care îşi păstrase o oarecare demnitate, dar care se îngălbenise la față.

— Ba pot. Fii gata. Ioano, vino încoace.

Kells vorbea aspru şi grav dar un glasul lui era o urmă din vechea lui ironie față de sine însuşi. Judecata îşi bătea joc de carnea şi sângele lui, de animalul din el, de nebunia din pieptul lui. Şi îi spunea că numai încăpățânarea asta şi îndărătnicia îl mânau să-şi împlinească voia şi că alegerea îl ducea la pieire.

Ioana clătină capul. Dintr-o singură săritură Kells fu lângă ea şi o smuci de mână. Violența şi brutalitatea lui fizică avură o înrâurire ciudată asupra ei – îi dezlănțuiră mânia.

— Niciodată nu-ți voi fi soție, chiar de ar fi să-mi salvez viața – chiar de ar fi cu voia mea… lucrul e cu neputință…

Când auzi preotul cuvintele ei, tresări. Era bănuiala ori siguranța – sau amândouă? Se aplecă să vadă mâi bine chipul mortului. Când se ridică dădu din cap negativ. Se încredințase, probabil, că Pearce nu era omul pe care îl cununase cu Ioana.

— Scoate-ți, te rog, masca, zise el Ioanei.

Aceasta ascultă cu grabă, fără să tremure. Preotul îi examina cu băgare de seamă trăsăturile feței, ca atuncea în noaptea căsătoriei ei. Apoi se întoarse iar spre Kells.

— Ameninţările d-tale nu mă pot atinge, zise el cu o linişte rece. Nu te pot cununa cu o femeie care mai are un soţ… Nu-l văd însă printre voi.

— Zici că nu-l vezi printre noi? repetă încremenit Kells uitându-se apoi cu gura căscată la preot. I-ascultă, părinte, nu cumva îţi lipseşte o doagă?

Preotul nu-l văzuse pe Cleve care sta pe jumătate ascuns de trupul voinic al lui Jesse Smith. Toată atenţiunea lui era acum îndreptată asupra lui Kells. Banditul era uluit şi aproape înlemnit de mirare. Deodată se ghemui ca şi când s-ar fi pregătit să sară asupra cuiva.

— Ce ai spus? răcni el cu faţa aprinsă..

— Nu te pot cununa cu o femeie care mai are un soţ. Cu iuţeala fulgerului pieri roşeaţa din obrajii lui Kells.

— Ai mai văzut-o d-ta pe femeia asta? bâigui el.

— Da, răspunse preotul.

— Când şi unde?

— Aici – în dosul casei – acum câteva seri.

O durea pe Ioana să-l vadă pe Kells în starea aceea. Se simţeai atât de vinovată ca şi când l-ar fi înşelat cu adevărat. Inima îi bătea cu putere în piept. Venise punctul culminant – catastrofa… Încă un cuvânt şi Jim Cleve va trebui să stea faţă în faţă cu Kells. Norul care simţea că i se urcă. În gâtlej, o înăbuşea aproape.

— În dosul casei? La fereastra ei?

— Da.

— Şi ce căuta acolo?

— Îmi îndeplineam misiunea mea de preot. Venisem să oficiez o cununie. Da. O cheamă Ioana Randle, e din Hoadey, Idaho. Vârstnică. După cât am înţeles e reţinută aici împotriva voinţei ei. Iubea pe un tânăr căutător de dur din lagăr care m-a adus într-o noapte aici. Şi… i-am cununat.

— I-ai… cununat?…

Mintea lui Kells cuprindea numai încetul cu încetul realitatea şi acţiunile sale exteriorizau desfăşurarea treptată a gândurilor lui, Mâna lui apucă revolverul cu încetineală. Scoase arma din tocul ei şi o ridică sus în aer. Apoi, întreaga

cruzime a omului izbucni dintr-odată. Dar când coborî liniştit revolverul ca să-l îndrepte spre preot, Blicky sări de la locul lui şi smuci revolverul în sus. O fulgerare şi o detunătură, glonțul zbură în tavan. Blicky apucă brațul lui Kells şi se aruncă asupra lui cu toată greutatea trupului ca să-l imobilizeze.

— Eu l-am adus aici pe preot, răcni el şi nu-ți dau voie să-l ucizi. Ajutor, Jesse… E nebun. Ar fi în stare s-o facă!…

Jesse Smith alergă în ajutorul lui Blicky şi smulse revolverul din mâna lui Kells. Jim Cleve apucă, pe preot de umeri şi-l zvârli afară pe uşă.

— Fugi dacă ți-e dragă viața, îi strigă el. Blicky şi Smith se trudeau să ție în loc pe Kells care îşi ieşise din minți.

— Încuie uşa, Jim, strigă Jesse. Tu, Batte, adună toate revolverele şi cuțitele din casă… Acu, şefule, dă-te cu capul de pereți şi du-te dracului! Dădură drumul lui Kells şi se traseră înapoi aşa că lui Kells îi rămase aproape toată încăperea pentru sine. Ioana stătea ca paralizată, neînstare să facă vreo mişcare.

— Ioano, e adevărat? răcni el cu glas şuierător.

— Da.

— Cine e?

— N-o să ți-l spun niciodată.

EI întinse spre ea mâinile ca şi când ar fi fost nişte gheare gata s-o sfâşie în bucăți. Ioana era neputincioasă, slabă, înspăimântată. Ghearele astea se îndreptară, spre grumazul ei dar nu-l atinseră. Kells vroia s-o ucidă dar nu putea. Se înălța întunecat ca noaptea deasupra ei, mut, paralizat sub vraja mâniei lui grozave. Şi poate că în clipa asta îşi dete seama de prăpastia în care l-a zvârlit femeia. O ura fiindcă o iubea. Ura îl îndemna s-o ucidă, dar nu-i putea face vreun rău. Sufletul lui părea o minge cu care îşi Făcea de joacă doi uriaşi – răutatea din el, ura şi iubirea, bunătatea.

O împinse cu violență la o parte. Ea se împiedică de cadavrul lui Pearce, fu cât paici să se prăbuşească la pământ şi se izbi de perete. Kells stătea singur în mijlocul încăperii. Ca un taur înfuriat, închis în țarc, căuta în juru-i, sălbatic şi

tâmp după, o ieşire. Dar scăparea de care era dornic Kells era scăparea eului său propriu. Apoi, nu mai fu în stare să-şi stăpânească furia; începu să se repeadă de colo până colo ca un nebun. Părea că vroia să se distrugă pe sine şi totul din jurul lui. Dar armele fuseseră ascunse de ai lui şi în încăpere se aflau prea puține lucruri de spart. Furia lui era ceva măreț, totuşi efectul pe care-l producea era copilăros şi absurd. Chiar şi în totala lui lipsă de voință şi stăpânire se vedea că era conştient de nebunia lui. În câteva clipe încăperea fu într-o dezordine şi răvăşeală grozavă iar Kells făcea impresia unei făpturi jalnice. Graba şi violența faptei sale îl istoviseră complet. Încetă să se mai năpustească asupra lucrurilor din casă şi începu să se plimbe agitat de colo până colo. Până şi măreția unei mânii sincere dispăru din atitudinea lui. Arăta ca un om deznădăjduit, doborât, distrus, conştient de înfrângerea lui.

Jesse Smith se apropia de el şi-i zise:

— Uite-ți revolverul, Jac. Ți-l luasem fiindcă îți ieşiseşi din minți. Şi… să ştii una, şefule: mai suntem vreo câțiva de partea ta.

În chipul acesta Smith îşi dovedea credința lui nestrămutată față de bandit care-i mulțumi cu un zâmbet obosit.

— Tu, Bate şi tu, Jim, măturați porcăria asta de prin odaie. Ia vino şi tu încoa, Blicky, să-l ducem pe Pearce de aici.

Pe când îşi vedeau de treabă, Jim îi întrerupse scoțând un țipăt de surprindere.

— Kells, vine Gulden cu Beardy Jones, Williams şi Beard.

Banditul ridică repede capul şi se duse la uşă ca să se uite afară.

Bate Wood făcu un gest violent şi expresiv.

— Să ştii că s-a întâmplat, ceva, zise el repede. Şi nu numai în legătură cu Gul. Ia te uită ce lume pe şosea. Dau toți din mâini şi aleargă ca nebunii. Se duc devale spre lagăr.

Jesse Smith îşi întoarse fața spre căpetenia banditilor.

— Ce zăpăceală a dracului, şefule! Am mai văzut eu odată

aşa ceva.

Kells îi dădu pe toţi la o parte şi cătă spre şosea. Îşi impunea o stăpânire supraomenească; pe când privea cu încordare afară, se linişti brusc şi zise:

— Du-te în încăperea de alături, Jim. Şi d-ta tot aşa, Ioano. Staţi liniştiţi şi nu faceţi zgomot.

Ioana ascultă în grabă. Jim o urmă şi închise uşa după el. Mâinile lor se împreunară fără voie şi se lipiră unul de altul.

— Ce înseamnă astea, Jim? şopti ea cu teamă. Gulden!

— Mă caută pe mine. Dar trebuie să mai fie şi altceva. Ai văzut mulţimea aceea de oameni de pe şosea?

— Nu, nu mă puteam uita afară.

— Sst, ascultă!

Se auziră tropăituri de cizme în încăperea de alături. Ioana duse în tăcere pe Jim la crăpătura dintre bârne pe unde putea vedea pe bandiţi. Jim cătă prin crăpătură şi Ioana îl văzu punând mâna pe revolver. Apoi se tută şi ea dincolo. O grămadă de oameni sălbăticiţi împingeau înăuntru pe Gulden. După feţele lor întunecate se vedea că aveau intenţii criminale. Ceea ce era mai ciudat însă, era tăcerea lor. Nimeni nu scotea o vorbă. Într-o clipă fură toţi în odaie şi se apropiară de Kells şi tovarăşii lui. Beard, Jones, Williams, odinioară aliaţi credincioşi ai lui Kells, aveau o atitudine rău prevestitoare. Uriaşul de Gulden părea o gorilă înfuriată. Ochii lui mari, spălăciţi, ca două, văgăuni fără fund, scânteiau. Ţinea o mână ascunsă sub haină şi privea crunt şi ameninţător. Kells însă părea sigur de sine şi nepăsător. Când Gulden făcu o mişcare, Kells scoase revolverul dar nu trase fiindcă îl văzu pe Gulden scoţând de sub haină, un obiect greu înfăşurat într-o basma.

— Na, uită-te! strigă el cu glas tunător şi zvârli obiectul pe masă. Bufnitura grea şi înăbuşită le păru cunoscută. Ioana îl auzi pe Jim răsuflând greu şi degetele lui se încleştară de mâna ei. Încet, căpătâiele basmalei se desfăcură şi dădură la iveală un bulgăre sclipitor de formă rotundă, neregulată.

— Bulgărele lui Jim, Cleve! strigă Kells. Cum de a ajuns în mâinile tale?

Gulden se aplecă peste masă şi fălcile lui se frământau puternic.

— L-am găsit la Creede, răspunse uriaşul cu glas tăios.

Se auziră tropăituri agitate pe duşumelele şubrede de scânduri. În tăcerea generală străbătu din depărtare un murmur slab şi înăbuşit care suna ciudat de ameninţător. Kells stătea neclintit ca o stană de piatră, galben ca ceara.

— La Creede?

— Da.

— Unde era… cadavrul?

— L-am lăsat în drum spre Bannack. Căpetenia banditilor rămase mut.

— Kells, am urmărit aseară pe Creede când a pornit din lagăr, zise Gulden cu violenţă. Şi l-am ucis! Am găsit la el bulgărele ăsta.

CAPITOLUL XVII.

Pentru Kells nu însenina nici o vină bulgărele de aur împotriva lui Jim Cleve. Nici chiar atitudinea cruntă a lui Gulden şi a tovarăşilor săi nu avu vreun efect asupra lui.

— Aşa dar, Jim, nu l-a ucis pe Creede! strigă Kells. O sclipire bizară îi lumină o clipă fața care era în perfect acord cu bucuria din glasul lui. Ce ciudat părea că în uimirea lui nu era neîncredere ci uşurare. Ioana crezu că-l înțelege pe Kells. Era bucuros că nu făcuse încă din Cleve un ucigaş.

Gulden şovăia cu răspunsul:

— Îți spusei doar că l-am omorât eu pe Creede. Acum aşi vrea să ştiu dacă lucrul ăsta înseamnă pentru tine ceea ce înseamnă pentru noi.

Mâna lui uriaşă şi păroasă lovi bulgărele. De-abia acum prinse Kells înțelesul cuvintelor lui.

— Şi ce anume înseamnă pentru tine? întrebă el cu răceală privind mai întâi la Gulden, apoi la ceilalți.

— Că unul din banda noastră e un pungaş şi o lichea. Te trage pe sfoară. Asta o ştim noi de mult. Jim Cleve, cică se duce să ucidă pe Creede. Vine-ndărăt cu chimirul lui. Creede şi cu o minciună pregătită gata. Deci, noi zicem i că Jim Cleve e trădătorul.

— Nu Gulden, te înşeli. Flăcăul m-a mințit; îl iert însă. N-a avut curaj – atâta este tot. Să înjunghii un om în somn era peste puterile lui. Şi la urma urmei, nu văd de ce mârâi fiindcă bulgărele ăsta prețuieşte de zece ori atât cât ți-ar fi venit pe partea ta din aurul găsit la Creede.

— Nu e vorba de mine, răspunse Gulden. Ceea ce spui despre Cleve, poate să fie adevărat. Eu însă nu cred. Şi bandă toată e ațâțată fiindcă cineva trebuie să fi scăpat vreo vorbă. Ne-a luat lumea la ochi. Nu prea ne vede cu ochi buni prin localurile de joc. Aseară nu vroiau să mă lase să m-aşez la masă la Belcher.

— Şi crezi că Jim e cu pricina? întreabă Kells.

— Da.

— Pun rămăşag pe tot aurul meu că nu-i adevărat, zise Kells.

— Toate aparenţele sunt împotriva lui Cleve, mârâi nehotărât Gulden, care era dintotdeauna stăpânit de spiritul puternic al căpeteniei lor.

— Aşa e, confirmă Kells.

— Atunci ce te face să nu-ţi ştirbeşti încrederea în el?

— Fiindcă mă pricep la oameni. Jim Cleve nu şi-ar trăda niciodată tovarăşii. Şi-a exprimat cineva o astfel de bănuială?

— Da, răspunse tărăgănat Gulden. Red Pearce.

— Pearce era un mincinos, făcu Kells cu amărăciune. L-am ucis fiindcă m-a minţit Gulden holbă ochii. Oamenii lui începură să murmure şi priviră în juru-le prin odaie.

— Pearce mi-a spus că l-ai pus pe Cleve să mă omoare, zise deodată uriaşul..

— Te-a minţit, răspunse căpetenia banditilor în silă. Nu cumva crezi tu, Gulden, că mi-am pierdut minţile?

— Nu chiar pe de-a-ntregul, făcu uriaşul aproape să izbucnească în râs. Mi-a mai rămas atâta minte ca să nu însărcinez pe un băieţandru ca Jim să-şi puie mintea cu un om ca tine.

Gulden era oarecum simţitor la cuvinte măgulitoare. Se întoarse spre oamenii lui. Erau şi ei sub influenţa puternică a lui Kells. Stăteau nehotărâţi, neştiind ce să creadă.

— Red Pearce s-a dus pe lumea cealaltă şi nu se mai poate apăra, făcu Beady Jones, ca răspuns la gândurile neexprimate ale tovarăşilor săi.

— Măi băieţi, eu drept să vă spun, am cam bănuit multe pe seama lui Pearce, zise Gulden înciudat. Nu v-am spus însă nimic fiindcă nu aveam dovezi.

— Adevărat că în timpul din urmă parcă era altul, se schimbase de tot, adăuga Chick Williams. Noi fusesem prieteni buni pe vremuri, dar pe urmă am stricat prietenia.

Gulden se scarpină în cap şi trase o înjurătură.

— Ne pierdem vremea degeaba, zise Beard cu teamă. Gândiţi-vă că se petrece ceva colo, de vale şi noi habar n-

avem ce.

— Aşi! S-a împlinit săptămâna de când se tot vorbeşte de vigilanți şi nu se vede încă nimic, strigă Gulden.

— Cine o fi călărețul ăla?

Banda lui Gulden se năpusti la uşă.

— Vine Handy Oliver.

— Nu se poate!

— Ba chiar el. Dar nu-i călare pe calul lui. Ia uitați-vă ce grăbit e... Urmară exclamații de mirare şi curiozitate. Kells şi ai lui se uitară atenți dar nu ziseră nimic. Scăpărau pietrele sub copitele calului care se opri brusc la uşa casei.

— Handy!... Ai fost urmărit? Ce s-a întâmplat? Eşti galben ca ceara... Cu aceste cuvinte bandiții întâmpinară pe noul venit.

— Unde e Kells? Dați-mi drumul! răspunse Oliver cu glas răguşit. Mulțimea se dădu la o parte ca să-i facă loc de trecere. Banditul se duse dea dreptul la Kells, îi despărțea doar masa din mijlocul odăii. Chipul lui era pământiu, gâfâia, părea hotărât şi grav.

— Te părăsisem, Kells, zise el cu mâna întinsă. Gestul arăta căință şi mustrare de cuget.

— Ce vrea să zică asta? întrebă Kells, lungind gâtul ca un cioc de vultur.

— Retrag tot ce-am spus.

Kells îi scutură cu putere mâna.

— Nu te ştiam omul care să-şi ia vorba înapoi, pentru lucruri de nimic. Spune repede ce s-a petrecut?

— Vigilanții.

Vioiciunea lui Kells pieri dintr-o dată.

— Vigilanții! scrâşni el.

— Şi nu e numai un zvon, Kells. Am auzit lucruri grave. Dați-vă mai aproape, băieți. Şi tu, Gulden, vino încoace şi ascultă. Trebuie să ne strângem rândurile, e mai mare nevoie ca oricând.

Gulden cu ai lui înaintară. Toți cu chipurile palide, căutătură cruntă şi muşchii feței încordați, înconjurară din toate părțile pe Oliver. Privirea lui fixă şi întunecată prevestea

ceva cât se poate de serios.

— Măi băieți, aflați că printre cei mai josnici trădători care au existat pe fața pământului a fost şi Red Pearce.

Nimeni nu se mişcă, nu scoase vreun cuvânt.

— Era şi vigilant.

Se auzi uri zvon uşor, ciudat, care străbătu prin mulțime ca un murmur îndepărtat.

— Acum ascultați şi nu mă întrerupeți fiindcă n-avem multă vreme de pierdut... N-are nimic de-a face cum şi pe ce cale am aflat cum stau lucrurile cu Pearce. A fost o întâmplare şi fiindcă am urmărit cu gândul firul lucrurilor. Unul dintre vigilenți s-a dat pe lângă Pearce şi s-a înțeles cu el să-i denunțe întreaga bandă a *legiunii de la graniță*, bineînțeles pe o sumă destul de bunişoară. Pearce tot amâna, zi după zi, doar din când în când îi numea pe câte unul. De pildă: Dart, Smigleton şi Frenchy şi Texas prinşi asupra faptului. Pearce l-a pus pe vigilant pe urmele lor ca să-şi dovedească credința față de vigilanți. Am dovezi. Stați să vedeți. Ascultați. N-ați văzut de când sunteți, o viperă mai veninoasă ca Pearce ăsta. Şi ce pregătea pentru noi era neînchipuit. Avea de gând ca astăzi să ne dea pe toți pe mâna lor. Ştiți şi voi cum i-a cerut prin jurământ, lui Kells să nu îngăduie omorul. A socotit însă greşit. A insultat pe drăguța lui Kells şi şi-a primit răsplata prin moarte. Poate că plănuia să-i rămână lui fata. În orice caz ziua de astăzi era hotărâtă pentru trădarea *legiunii de la graniță*. Dacă nu-l ucidea Kells, eram cu toții ferecați în lanțuri şi duşi la spânzurătoare. Băieți, eu am fost cel dintâi care m-am declarat împotriva lui Kells şi mărturisesc că am fost un măgar. Tot aşa şi voi. Mă grăbesc însă să închei povestea. Cei din lagăr au ținut sfat jos, în sala cea mare care era plină de n-aveai unde arunca un ac. Nici un săpător nu se dusese la lucru. Vă dați şi voi seama ce înseamnă asta pentru Alder Creek. M-am strecurat înăuntru, m-am aşezat pe un butoi şi-am privit la ce se petrece. Dart şi Smigleton şi Frenchy şi Texas au fost ascultați de un juriu de oameni mascați. Unul de lângă mine zicea că doi din acuzați fuseseră găsiți vinovați. Nu era lucru

greu de dovedit vina lui Frenchy şi Texas. Câţiva căutători de aur îi recunoscură şi le stabili identitatea. Au fost osândiţi la spânzurătoare. Judecătorii le-au făcut propunerea să-i lase liberi şi să-i expedieze peste graniţă dacă vor arăta pe conducătorul şi membrii legiunei. Li se garanta viaţa. Dar n-a răspuns nimic, Smigleton le-a strigat să se ducă toţi dracului iar Texas se jura, că nu-i decât un biet tâlhar cinstit şi că n-a auzit în viaţa lui de o astfel de legiune. Numai franţuzului i s-a făcut frică şi ar fi primit propunerea dacă nu l-ar fi înjurat zdravăn Texas, aşa că i-a fost ruşine şi a tăcut. Dar când îl vor despărţi de Texas e sigur că o să spună tot ce ştie. E şi el ca şi un mexican. A urmat o întrerupere. Grămada de săpători zbiera ca turbată să se aducă funii. Vigilanţii însă mai aşteaptă ceva – probabil că-l aşteaptă pe Pearce.

— Aşa? Dar noi cum stăm? strigă Kells cu glas limpede şi liniştit.

— Nu ne-a dat încă de urmă, e lucru sigur. Altminteri puneau vigilanţii încă de mult mâna pe noi. Ar fi însă o nebunie din partea noastră să ne închipuim că mai putem risca o singură zi aici. Dragii mei, acum repede la drum înapoi spre Cabni Gulch.

— Tu, Gulden ce zici? întrebă Kells cu glas sever.

— Merg şi eu cu voi ori rămân, cum vrei tu, răspunse uriaşul. Părea bucuros într-o astfel de împrejurare să-l lase pe Kells să hotărască ce era de făcut.

Partizanii lui păreau o turmă de oi care se ţin după măgar…

Dar, deşi, printr-un destin ciudat, Kells fusese ales fără nici o restricţie conducătorul lor, făptura lui nu arăta vioiciunea şi forţa lui ironică de odinioară. Poate că vedea lucrurile mai. Limpede ca înainte. Era totuşi prevăzător, hotărât şi la înălţimea situaţiei.

— Ascultaţi voi toţi care vă aflaţi aici, zise el. Caii şi bagajele noastre sunt ascunse într-o văgăună la câteva mile depărtare de lagăr. Acolo trebuie să mergem acum. Nu putem lua cu noi de aici nici provizii, nici alte lucruri. Trebuie să

riscăm drumul de-a dreptul prin lagăr. Părăsiţi casa câte doi sau trei odată şi aşteptaţi-mă jos, la marginea lagărului. Când voi sosi eu, să vă aţineţi toţi pe lângă mine şi să-mi urmaţi exemplul întocmai.

Gulden vârî bulgărele de aur sub manta şi ieşi pe uşă, urmat de Budd şi Jones. Ceilalţi veneau după ei perechi, perechi. În curând nu mai rămase în odaie decât Bate Wood, Handy Oliver şi Kells.

— Acum băieţi, plecaţi şi voi, le zise el. Vedeţi de ţineţi banda adunată la un loc şi aşteptaţi venirea mea.

După ce plecară şi aceşti doi din urmă, Kells chemă pe Jim din încăperea de alături.

În tot timpul cât se petrecuseră astea, Ioana şi cu Jim stătuseră mână-n mână şi atât erau de atenţi încât nici nu băgaseră de seamă asta. Acum îşi dădură drumul şi Jim se uită la ea mut, palid, apoi ieşi afară urmat de Ioana.

Kells îşi înţepenea pintenii şi le zise când îi văzu.

— Aţi auzit?

— Da, răspunse Jim.

— Cu atât mai bine. Trebuie să ne grăbim. Ioano, puneţi mantaua asta lungă a lui Cleve. Ia-ţi jos masca… Tu, Jim, ia cu tine tot aurul pe care-l ai, dar vezi de te grăbeşte. Dacă nu ne mai găseşti aici, vino după noi de vale. Vreau să te am alături de mine.

Cleve părăsi casa şi Ioana dădu fuga în odaia ei, ca să-şi pună mantaua. N-avea prea multă vreme de zăbovit ca să-şi aleagă cine ştie ce dintre lucrurile ei. Luă o geantă pe care o atârnă de şea şi în care vârî repede un pieptene, o perie şi o bucată de săpun, atât cât încăpea. Se întoarse apoi îndărăt în încăperea cea mare.

Kells ridicase o scândură din duşumea şi scotea punguliţe de piele pline cu pulbere de aur şi le vârî prin buzunare. Mantaua i se umflă pe amândouă şoldurile.

— Ascunde vreo câţiva pesmeţi şi puţină carne prin buzunare ca să ai ce mânca. Eu, când îmi simt buzunarele pline cu aur, nu prea ştiu ce e foamea.

Ioana cotrobăi prin bucătăria primitivă a lui Bate Wood.

— Pesmeții ăştia sunt mai grei ca aurul dar şi mai tari ca el, zise ea.

Kells îi aruncă o privire în care se citea mândrie, admirație şi mâhnire.

— Eşti cea mai vitează fată din câte am văzut în viața mea. Dacă eu… Acum însă e prea târziu.. Ioana, dacă mi se întâmplă ceva, nu te depărta de Cleve. Cred că te poți încrede în omul ăsta. Acum la drum, zise şi ieşi pe uşă. Ioana de-abia se putea ține după el, de repede ce mergea. Cât cuprindeai cu ochiul nu se vedea țipenie de om. Ştia că Jim trebuie să-i ajungă în curând, căci aurul lui era ascuns într-o scobitură de stâncă din dosul odăii ei şi nu-i trebuia multă vreme ca. Să şi-l ia. Totuşi se uită temătoare înapoi. Făcuseră vreo câteva sute de metri de drum când îl zăriră pe Jim venind în fugă după ei. În apropierea primului cort îi ajunse din urmă.

— Cum stai cu armele, Jim? îl întrebă Kells.

— Eu am asupra mea două revolvere, răspunse Jim.

— Bine. Nu poți ştii ce se poate întâmpla. Jim mi-e frică. Băieții ăştia sunt cam nebuni. Tu ce crezi?

— Nu ştiu ce să spun. Grea afacere.

— Nu pun ei mâna pe noi. Numai că banda noastră s-a dus pe copcă. Vorbea cu o uşoară tristețe în glas. Acum să încetinim puțin pasul, urmă el. Să nu trezim atenția. Jim, spune drept, aşa e că te-am judecat bine în chestia cu Creede?

— Negreşit. Îmi pierdusem cu desăvârşire curajul.

— Bine, fie şi aşa.

Apoi Kells păru că uită cu totul de. Întrebarea pe care o pusese. Mergea cu paşi apăsați, iscodind cu priviri ascuțite în toate părțile, până ce după o cotitură, se opri scrâşnind din dinți. Întreaga şosea era pustie, numai dincolo la capătul ei se vedea o adunătură mare de oameni agitați. Şi iar porni Kells înainte. Cârciuma „La bulgărele de aur” făcea impresia unui şopron părăsit. Ce pustiu părea centrul lagărului şi ce semnificativă era pustietatea asta! Kells rămase mut.

Ioana mergea între Kells şi Cleve. Încerca să se înarmeze pentru spectacolul care o aştepta. Un muget, răguşit, ciudat

şi priveliştea unui mare număr de mâini agitate o făcu să se cutremure. Lăsă ochii în jos şi se încleşta de braţul însoţitorilor ei. În sfârşit se opriră. Ioana simţi apropierea masei de oameni încă înainte de a-i vedea. O adunătură pestriţă, cu gâturile întinse şi spete încovoiate, aşa se zgâiau toţi înaintea şi în jurul lor. Nu mai ea se sili să-şi ţină privirea în pământ. Kells stătea nemişcat. Mâna lui Jim se încleşta strâns de braţul ei. Deodată un grup de oameni înconjurară pe Kells. Ea auzi şoapte repezi. Încercară să înainteze şi o traseră pe Ioana după ei.

Mulţimea creştea. După câteva momente se pomeniră, ea. Kells şi Jim înghesuiţi într-un grup compact. Apoi Ioana zări statura uriaşă a lui Gulden, pe lunganul de Oliver; pe Smith, Blicky, Beard, Jones, Williams, Budd şi încă mulţi alţii din banda de tâlhari. Cercul lor era ca şi alte cercuri făcute din grupări de oameni care şopteau cu glas răguşit între ei şi priveau mereu într-o anumită direcţie. Deodată, străbătu prin mulţime un vuiet ca mugetul mării înfuriate, strident, sfredelitor, nenatural şi de o bucurie nebună. Apoi tropăituri şi înghionteli, urmate de tăcere bruscă, întreruptă numai când şi când de un şuierat sau gâfâit care semăna a suspin adânc. Ioana simţi biruind-o simţământul primitiv al curiozităţii şi-şi ridică ochii. Colo, deasupra capetelor de oameni – pe terasa povârnişului – se înălţau plăsmuiri caraghioase de buturugi cojite. Pe o platformă stăteau oameni îmbrăcaţi în haine negre, nemişcaţi, contrastând ciudat cu o făptură care se legăna în vânt, în schimonosiri şi gesturi grozave. Şi, pe când făptura se legăna astfel încoace şi în colo, părea că se lungeşte la infinit şi pe când se lungea, mişcările deveneau tot mai rare, mai încete. Era un om pus în spânzurătoare. Capul i se lăsase pe spate. Mâinile se agitau în juru-i. Un fior îi cutremură trupul care i se astâmpără apoi cu totul şi se bălăbăni în aer, o zdreanţă omenească, fără putere şi fără voinţă. Ioana încremeni de spaimă. Un văl tulbure i se aşternu pe ochi, o revoltă chinuitoare îi cuprinse sufletul.

De jur împrejurul platformei stăteau oameni mascaţi, o

falangă puternică. Erau înarmați până-n dinți. Pe platformă se aflau de asemenea câțiva mascați. Făceau impresia unor păpuşi cu mişcări automate. Ce deosebire între ei şi cele două trupuri care se legănau în aer.

Schela era un eşafod făcut din lemn necioplit; până acum apucaseră să spânzure doi din bandiți.. Alți doi, cu mâinile legate la spate, stăteau bine păziți pe platformă, în fața lor se bălăbănea câte un laț.

Ioana recunoscu pe Texas şi Frenchy. În clipa aceea mulțimea scoase un suspin adânc urmat de o tăcere mormântală.

Vigilantul mascat – conducătorul lor – zise lui Texas:

— Îți dăruim viața dacă mărturiseşti. Cine e căpetenia *legiunii de la graniță*?

— Cine vrei să fie? Ia, Red Pearce… Ha, ha, ha! …

— Îți mai dăm o posibilitate de scăpare, se auzi răspunsul scurt al vigilantului.

Texas deveni grav şi posomorât.

— Jur în fața lui Dumnezeu că nu e altul decât Pearce.

— Minciuna nu te scapă de ştreang. Spune adevărul. Ştim noi cine e, dar vrem dovezi. Hai, mai repede!

— Duceți-vă dracului! răspunse Texas. Conducătorul vigilanților făcu un semn cu mâna şi doi oameni mascați înaintară.

— Ai ceva de comunicat? mai întrebă el pe bandit.

— Nu, nimic.

— Ai vreo ultimă dorință?

— Da. Să-l spânzurați pe franțuz înaintea mea. Grozav aş vrea să-l văd dând din picioare.

Nu se mai auzi nici un cuvânt. Cei doi mascați puseră lanțul în jurul gâtului osânditului. Texas îşi dădu şapca pe spate. Păşi spre spânzurătoare. Ioana închise ochii. Şi iarăşi se auzi vuietul acela nenatural, ciudat şi mugitor prin mulțime. Era grozav. Ioana simți agitația puternică a masei din jurul ei, deşi toți stăteau neclintiți ca stane de piatră. Crezu că. Nu va mai putea deschide ochii ca să-l vadă pe Texas colo sus, bălăbănindu-se în aer. Îşi înfrânse în cele din

urmă spaima şi privi. Văzu că banditul murise aproape imediat. Chiar şi în clipa mai ruşinoasă a vieții lui, rămăsese credincios şi viteaz.

De multe ori auzise o vorbă bună de ia el. Cine ştie ce-l mânase printre bandiți? Şopti o rugăciune pentru sufletul păcătosului.

Vigilanții târau acum pe Frenchy care părea doborât de frică. Nu se putea ține singur pe picioare. Îi puseră lațul în jurul gâtului şi-l traseră în sus apoi îi dădură drumul. Banditul țipă de groază. Îi astupară gura ridicându-l iar în sus. De astădată îl lăsară câteva secunde în aer. Fața i se învineți, ochii îi ieşiră din orbite, pieptul i se ridica şi se lăsa umflându-se ca nişte foaie. Picioarele i se agitau ca la o paiață trasă de sfoară. Îl lăsară în jos şi slobozirăl lațul. Procedeul era o tortură ca să-l facă să mărturisească. Ştreangul îl sugrumase aproape şi trecură câteva secunde să-şi vină în fire. Când văzu lațul legănându-se înaintea lui se dădu înapoi cu laşitate.

Şeful vigilanților îi trecu lațul pe sub nas şi-i arătă pe ceilalți spânzurați. Frenchy începu să vorbească pe limba lui cuvinte repezite, scrâşnind din dinți şi cu spume la gură. Mulțimea năvăli mai aproape, apoi se opri într-o tăcere încordată.

— Spune pe englezeşte ce ai de spus, îi porunci Vigilantul.

— O să vă spun tot… tot…

Ioana simți un tremur ciudat în brațul lui Kells de care se ținea încleştată. Dar banditul se smuci brusc. Ochii ei zăriră o sclipire albăstrie. Apoi în ureche îi răsună detunătura unui revolver. Simți pulberea pârlindu-i obrajii. Văzu pe Frenchy îngenunchind, apoi prăbuşindu-se pe platformă. O clipă domni o linişte adâncă. Păreau toți împietriți. Apoi izbucni un răget grozav şi tropăituri de cizme. Se dezlănțui un zgomot de iad. Mulțimea se împrăştie în toate părțile. Ioana se simți cuprinsă cu putere de brațul vânjos al lui Jim, târâtă fără împotrivire de un val de oameni care răcneau ca nebuni. Zări în treacăt chipul încruntat al lui Kells, trupul uriaş al lui Gulden, agitându-se, cu armele întinse. Oameni cu priviri

înflăcărate care se luptau cu o sălbăticie de fiare ca să pătrundă în cercul de unde pornise detunătura, îşi făcură loc dar nu mai ştiură apoi pe cine să pună mâna, nici ce trebuie să facă. Panica căutătorilor de aur înnebuniți despărțise grupul bandiților şi îi împrăştia în toate părțile. Nu se mai auzi nici o împuşcătură.

Ioana se simți târâtă în învălmăşeală şi fu cât pe-aci să se înăbuşe. Multă vreme picioarele ci nici n-atinseră pământul. Dar în mijlocul volburei de praf ce se ridica de jos, în mijlocul luptei oamenilor, fu susținută de Jim şi se încleşta cu toată puterea de brațul lui. Deodată simți pământul sub picioare. Înghiontirile şi împunsăturile încetară; putu să păşească şi îmboldită de Jim urcă un dâmb bolovănos până ce dădu de o colibă. Scăpaseră din îmbulzeală.

La picioarele ei se întindea o privelişte ciudată. Un eşafod, împresurat de un nor de praf; o mulțime de vigilenți buimăciți, cu revolverele în mâini, pânditori şi atenți. Neştiind ce aşteaptă; trei trupuri legănându-se în aer şi un cadavru zăcând pe platformă, iar jos de jur împrejur, într-un spațiu întins, o hoardă de oameni care fugeau unii de alții. Nimeni dintre căutătorii de aur nu ştia care e bandit şi; care vigilant. Fiecare în parte era pus pe măcel, bănuia pe vecinul de lângă el şi era victima unei frici neînțelese. Era un spectacol sălbatic, născut din justiția unei țări sălbatice şi din fierbințeala patimilor omeneşti; punctul culminant al timpului abătut din făgaşul lui, când aurul şi pumnul îşi exercitau stăpânirea lor grozavă.

Ioana se alipi de Jim; stătură la umbra peretelui colibei şi multă vreme tăcură amândoi. Priveau numai şi ascultau. Mulțimea, alcătuită acum din muncitori cinstiți, năvălea iar spre eşafod unde vigilanții se aflau în grup compact. Se auzi apoi un vuiet de glasuri omeneşti agitate. Oamenii vorbeau toți odată, până ce şeful vigilanților ținu un discurs populației, restabilind astfel liniştea.

— Ce năvalnic au venit toate, Ioano, şopti Jim, clătinând capul ca şi când n-ar fi fost încă sigur de realitatea lucrurilor.

— Nu-i aşa că era... grozav, omul ăsta? răspunse ea tot în

şoaptă.

— Cine?

— Kells. În mintea ei făptura puternică a banditului domina întreaga desfăşurare a tabloului.

— Da, grozav, dacă vrei să-i spui aşa, eu însă aş spune că era mare. Ce curaj… Zeci de vigilenți, mii de mineri şi el i-a înfruntat pe toți! Ştia însă foarte bine ce efect va avea glonțul lui.

— Nu, la asta nu s-a gândit, zise Ioana grav. Îl simțeam cum tremura. I-am văzut chipul… O… În primul rând s-a gândit la năruirea puterii lui de stăpânire şi apoi la trădarea lui Frenchy. Eu cred că glonțul asta dovedeşte disperarea lui Kells, slăbiciunea lui. Nu s-ar mai fi putut stăpâni chiar de ar fi fost ultimul glonț din revolverul lui. Jim Cleve se uită la Ioana cu o privire ciudată, ca şi când elocvența ei ar fi fost tot atât de convingătoare pe cât era de neexplicabilă.

— Ei, glonțul lui a venit la vreme, atât pentru el cât şi pentru noi.

— Crezi că a putut să fugă?

— Sigur. Toți au fugit. Ai mai văzut vreodată o ceată de oameni atât de înnebuniți?

— Asta dovedeşte forța grozavă a *legiunii de la graniță*, opera lui Kells. Dacă oamenii lui ar fi rămas credincioşi şi nu i-ar fi ieşit din cuvânt, omul ăsta nu s-ar fi prăbuşit niciodată.

— Vorbeşti ca şi când ți-ar părea râu de asta.

— O, mi-e ruşine… nu am vrut să spun asta. Nici eu nu ştiu ce vreau să spun. Dar… mi-e milă de Kells. Am îndurat atâtea… am suferit nespus de mult. Ceasurile nesfârşite de nesiguranță… Soarta lui părea şi soarta mea… viața mea chiar… şi a ta, Jim.

— Te-nțeleg iubito, zise Jim grav..

— Ce ne facem acum, Jim? Nu ți se pare curios simțământul ăsta al libertății?

— Da, aşa e. Lasă-mi timp să chibzuiesc ce e de făcut.

Rămaseră multă vreme lipiți unul de altul în umbra colibei, oarecum siguri şi la adăpost. Ioana încerca să

făurească planuri dar spiritul ei părea aiurea. Se simțea năucă, amețită şi Jim tot aşa, deşi îşi dădea seama că întreaga răspundere a fiecărui pas de acum încolo cădea asupra lui.

După amiaza trecu; agitația populației se potoli încetul cu încetul şi pe la asfințitul soarelui se văzură cârduri de oameni plini de praf trecând pe şosea. Vigilanții mascați dispăruseră şi în curând nu mai rămase decât un grup de oameni tăcuți şi curioşi în jurul eşafodului unele se legănau în spânzurătoare patru trupuri negre. Dintr-o privire repede, Ioana văzu că vigilanții îl puseseră în ştreang şi pe Frenchy care căutase să scape de moarte prin trădare dar fusese împuşcat la vreme de Kells.

— Trebuie să, părăsim Alder Creek, zise în cele din urmă Jim, părând că a luat o hotărâre. Întâi credeam că bandiții au s-o ia la fugă ca iepurii. Nu se ştie însă, ce le poate trăsni prin minte. De pildă Gulden. Orice om cu judecată în locul lui ar căuta să se ascundă pentru câtva timp. Totuşi, oricum ar sta lucrurile, noi trebuie să plecăm de aici. Cum? Asta e întrebarea.

— Să pornim pe jos. Dacă am sta să cumpărăm cai sau să aşteptăm diligenta ar trebui să dăm ochi cu fel de fel de oameni şi mi-e frică...

— Dar Ioano dragă, pe şosea pândesc bandiții. Prin păduri, de asemenea, trebuie să se ație la poteci şi unde sunt ei e şi primejdia.

— Să umblăm noaptea şi să ne odihnim peste zi.

— Cu neputință. Drumul e lung şi n-avem cu noi nici un fel de provizii.

— Atunci, cel puțin să mergem pe jos o bucată de drum.

— Nu. E mai bine să luăm diligenta care duce la Bannack; Dacă pleacă, e sigur că va fi însoțită de o escortă puternică. Întrebarea e: va pleca în curând? Hai să mergem de vale în lagăr. Se întunecase şi câteva lumini licăreau ici colo. Ioana se alipi de Jim şi coborâră povârnişul, apoi cotiră pe şosea. Se simțea vinovată fără să ştie de ce şi orice trecător o înspăimânta. Se încredința însă în curând că nimeni nu-i lua

în seamă şi începu să prindă curaj. Tot aşa. Şi Jim. Întunericul care creştea îi ocrotea şi mai bine. Cu cât înaintau întâlneau oameni mai mulţi.. Cârciumile sclipeau iar de lumină. Alder Creek se. Întorsese iar la viaţa de frământare de mai înainte. Ceva mai jos de „Bulgărele de aur” se afla biroul diligentei şi al mesageriilor: un cort mare, deschis în faţă şi cu un ghişeu cât ţinea faţada. În dosul ghişeului ardea o lampă cu o lumină tulbure şi gălbuie. Vreo câţiva oameni se învârteau prin faţa cortului iar înăuntru se aflau încă vreo câţiva din care doi făceaţi impresia, unor străjuitori înarmaţi. Jim se adresă unuia din cei din lăuntrul cortului:

— Când pleacă diligenta pentru Bannack?

Omul ridică ochii de pe hârţoagele împrăştiate pe masă.

— Când îi dăm noi drumul, atuncea pleacă, răspunse el răstit.

— Şi când îi daţi drumul?

— Nu-i treaba dumitale, zise omul şi mai răstit.

— Aş vrea să cumpăr bilete pentru două persoane.

— Asta e altceva. Intră înăuntru ca să te văd la faţă. Aha, d-ta eşti Cleve. Nu te recunoscusem. Iartă-mă, te rog. În timpul din urmă am devenit cam neîncrezători.

Omul se luminase la faţă. Îl cunoştea pe Jim şi avea o bună părere despre el. Faptul acesta o linişti pe Ioana şi-i potoli bătăile de inimă. Îl văzu pe Jim întinzând o pungă cu pulbere de aur peste masă şi agentul scoase din ea preţul biletelor. Dădu înapoi punga, se aplecă şi şopti lui Jim ceva la ureche. Jim ieşi din cort şi plecară imediat; el strângea cu putere braţul ei la pieptul lui.

— Totul e în regulă, şopti el cu însufleţire. Diligenta porneşte în revărsatul zorilor. De obicei pleacă înainte de amiază. Vor însă să le-o ia înainte.

— Se tem să nu fie atacată de bandiţi?

— Nu ştiu, nu mi-a spus nimic agentul. Au însă motive destule ca să fie prevăzători. Să sperăm că nu se va întâmpla nimic. Duc atâta aur cu mine! Am impresia că atârn cel puţin o mie de pfunzi.

— Şi acum ce facem?

Jim se opri în loc în mijlocul drumului. Se întunecase de-a binelea. Pretutindeni în lagăr ardeau lumini. Oamenii forfoteau de colo până, colo, scândurile trotuarului pârâia sub paşii lor, cârciumile vuiau şi de la „Bulgărele de aur” se auzeau trâmbiţele muzicii.

— Întrebarea e: ce ne facem acum?

Ioanei nu-i veni nimic în gând, dar teama îi scădea mereu şi mintea i se limpezea. Îşi dădu seama că ameţeala şi buimăceala care o stăpânise până atunci pierea încetul cu încetul.

— Să mergem să mâncăm, apoi să ne odihnim niţel, răspunse Jim.

— O să-ncerc să iau ceva-n gură, dar nu cred că voi putea închide ochii în noaptea asta, răspunse Ioana.

Jim o duse într-un birt, ţinut de un mexican. Birtul; era alcătuit din două corturi despărţite între ele printr-o uşă şi cu o deschizătură spre stradă. Două butoaie peste care puseseră câteva scânduri slujeau drept masă şi o bancă lungă, tot din butoaie şi scânduri ţinea loc de scaune. O lampă afumată împrăştia o lumină tulbure. Cu toată primitivitatea localului, domnea o curăţenie relativă şi mâncarea era bună – două lucruri pe care Ioana ştia să le preţuiască – în urma tristei experienţe pe care o făcuse cu Bate Wood. Ea şi Jim erau singurii muşterii ai mexicanului care vorbea ceva englezeşte şi se arăta prietenos eu ei. Probabil. Că-l măgulea pofta de mâncare a acestor doi clienţi.

— Ştii ce, Ioano? zise Jim vesel. Eu cred că toate au să se sfârşească în curând şi spre binele nostru. Apoi, o lumină vie i se aşternu pe faţă şi zise sfios, aplecându-se spre ea: – Suntem bărbat şi nevastă. Ioano..

Ioana tresări.

— Da, da, răspunse ea repede. Nu cumva uitase?

— Eşti a mea pentru totdeauna.

Ioana îşi aţinti ochii într-ai lui şi un fior o străbătu toată. Simţi apoi un val fierbinte năvălindu-i în obraji.

El râse ştrengăreşte.

— Întâia oară mâncăm şi noi în doi în luna noastră ele miere.

— Jim… murmură ea îmbujorată.

— Când te văd atât de frumoasă… dar tu nu eşti fată… eşti Dandy Dale.

— O, nu-mi spune aşa! strigă Ioana.

— Nici nu îndrăznesc să cred într-atât noroc. Dar n-am încotro, trebuie să mărturisesc că sunt. Fericit… atât de fericit… Vom fugi. Eşti a mea. Şi am pungi întregi cu aur. Nici eu nu ştiu câte. O să fii tu în stare să-l cheltuieşti tot? Nu ți se pare şi ție că trăim ca-n vis?

Ioana zâmbi printre lacrimi şi încercarea pe care o făcu să pară severă dădu greş.

— Să mă vezi întâi în siguranță, pe mine şi aurul tău şi apoi să te umfli în pene, răspunse ea. Cuvintele ei îl aduseră la realitate. Porni iar cu ea pe străzile întunecate. La lumina tulbure a felinarelor, siluete nedesluşite trecură pe lângă ei.

— Mai e mult până la ziuă. Unde să te duc ca să poți dormi puțin? murmură el.

— Să căutăm un loc unde să ne adăpostim până dimineața.

— Nu, făcu el stând puțin pe gânduri. Mă tem că lucrul ar fi cam riscant.

O duse apoi în lungul şoselei, afară din lagăr, spre povârnişul pustiu pe care îl urcară în tăcere. Stelele sclipeau, viu pe cer, totuşi Ioana se poticnea de bolovani. Se mira cum de putea merge Jim atât de repede prin întuneric şi se încleşta de brațul lui. Arareori schimbau câte un cuvânt în şoaptă. Când şi când Jim se oprea în loc şi trăgea cu urechea sau căuta să se orienteze prin labirintul de stânci. Apoi, mai mult pe brațe o duse într-o peşteră, un fel de firidă întunecoasă.

— Aici dormeam eu, şopti el.

O înveli cu o pătură şi şezură amândoi jos, cu spatele rezemat de peretele stâncii. Ioana îşi rezemă capul pe pieptul lui.

— Mi-ai dat pătura şi mantaua ta, ție n-o să-ți fie frig?

întrebă ea.

El râse.

— Stai acum aşa, cuminte. Eşti zdrobită de oboseală. Ai nevoie de odihnă. Dormi.

— Să dorm? Mi-e cu neputință, murmură Ioana.

— Nu vezi că ți se închid ochii de somn, copilule? În orice caz, eu o să tac şi să chibzuiesc ce avem de făcut.

— Jim, spune-mi „noapte bună” şi sărută-mă.

El se aplecă asupra ei cu o violență neobişnuită după cum i se păru ei. O ținu o clipă strâns îmbrățişată. O simți tremurând ca o frunză-n vânt apoi o sărută pe obraz şi se smulse brusc de lângă ea. Ce ciudat!

Dar nu era totul ciudat? Nici când nu mai văzuse ea stelele sclipind atât de viu, atât de puternic şi de aproape. De jur împrejur pluteau umbre nedesluşite ca să-i ocrotească, să-i ascundă de privirile oamenilor. Ce elocvent era glasul tăcerii. Zări la lumina stelelor chipul lui Jim, atât de îndrăzneț, de atent, de gânditor şi de frumos. Va veghea întreaga noapte cu ochii deschişi şi gândurile încordate, o strajă credincioasă, până se vor ivi zorile. Ce mult se schimbase! Şi ea era soția lui! Dar nu, era un vis numai iar nu aievea. Lumina zilei şi inelul din deget o vor încredința că totul nu era vis ci realitate.

O lene plăcută îi pătrunse în trup; muşchii se destindeau cu încetul; parc-ar fi vrut să o cuprindă somnul. Dar de ce teama aceea nelămurită veni să-şi înfigă ghearele în pieptul ei? Noaptea era atât de tăcută şi luminoasă şi frumoasă, o noapte albă sclipitoare de stele şi Jim era alături de ea, cu brațul lui vânjos şi mâine… fuga spre libertate! Da, da, aşa era, dar trupuri negre care se legănau în vânt i se năzăreau în adâncul minții şi chipul lui Kells. Unde se va fi aflând el acum?

A plecat, s-a dus pe cărarea străbătută de el în viață, cărare plină de sânge, s-a dus cu fericirea lui zdrobită şi amărăciunea deznădejdii în suflet. O pierduse pe ea.

În învălmăşeala care se produsese în clipa aceea grozavă, fuseseră despărțiți de mulțime. O durere înțepătoare, un

simţământ de ruşine îi străbătu inima, îi părea rău de el. Nu ştia nici ea de ce, poate fiindcă îşi dădea seama că ea singură putea trezi în el sentimente omeneşti care zăceau adormite în adâncul sufletului lui înrăit. I se păru că priveşte pe furiş într-o colibă, părăsită unde ardea un foc mocnit şi-şi răspândea lumina pâlpâitoare şi tulbure, felinare agăţate de perete. Jos, lungit la pământ, ţeapăn şi plin de sânge, alături de uriaşul Gulden şi mai îngrozitor în moarte decât în viaţă, zăcea Kells iar pe masă pungi nenumărate cu aur şi grămăjoare de pulbere; duşumelele sclipeau la lumina tulbure a felinarelor de o risipă, de praf galben ca nisipul şi tot atât de netrebuincios ca el, aur, atotdistrugătorul aur.

CAPITOLUL XVIII.

Toate visurile şi fantasmagoriile Ioanei se năruiră în uitare şi când se trezi din somn i se păru că de-abia atunci închisese ochii. Dar cerul fumuriu vestea zorile. Jim o clătină cu blândețe.

— Nu, nu, nu ți-era de fel somn, era o părere numai, zise el şi-i ajută să se ridice de jos. Acum să ieşim din ascunzătoarea asta. Păşiră cu băgare de seamă prin labirintul de stânci, apoi o luară în grabă în josul povârnişului. La lumina tulbure a dimineții Ioana zări contururile întunecate ale unei case de bârne care, i se păru cunoscută. În curând însă pieri în urmă-i. De-abia când coti la brațul lui Jim după un colț de stradă, înțelese că era locaşul în care fusese atâta vreme ținută prizonieră. Grăbiră paşii şi intrară în lagăr. Nu se vedea nici o lumină. Corturile şi casele aveau un aspect sinistru şi ciudat. Şoseaua eră pustie şi nici un zgomot nu tulbura tăcerea. După o cotitură Ioana zări o trăsură mare ivindu-se din depărtare. Jim o zori la drum şi în curând ajunseră la trăsură. Vizitiul stătea pe capră, cu hățurile şi biciul în mână. Lângă el şedeau doi oameni cu puştile pe genunchi. Uşa diligentei era deschisă. În interiorul ei se zăreau siluetele călătorilor, un om scoase capul pe fereastră. O țeava de puşcă sta îndreptată în aer alături de el. Omul vorbea încet cu un ins care trebăluia ceva la hățuri.

— Ai cam întârziat, Cleve, strigă un al treilea, probabil agentul. Hai, urcă-te. Pe când crezi să fii înapoi?

— Nici eu nu ştiu, răspunse şovăind Cleve.

— *All right*. Călătorie bună. Închise uşa în urma lui Jim şi a Ioanei. Dă-i drumul, Bill.

Cu o smucitură, diligenta se puse în mişcare. Cum pârâie şi geme lada asta, îşi zise Ioana şi tulbură linişte zorilor! Jim îi strânse vesel mâna.

Erau pe drum, în sfârşit pe drum.

Ioana şi Jim aveau o bancă întreagă pe seama lor. În fața lor şedeau trei bărbați: sentinela, cu capul scos pe jumătate prin fereastră, un căutător de aur bărbos care părea somnoros şi nepăsător şi un tânăr care nu părea să fie miner. Nici unul din ei nu dădură vreo atenție deosebită lui Jim sau Ioanei.

Şoseaua cobora la vale şi Bill, vizitiul lăsase caii în voie. Diligenta asta şubredă la tot pasul gata să se sfarme, în bucăți. Se legăna şi hurduca, iar uneori sărea de o şchioapă peste bolovanii din drum şi rădăcinile de copaci. Ioana se ținu cu toate puterile să nu fie zvârlită jos de pe bancă. Când diligenta o luă prin vadul apei sărind peste sfărâmăturile de stâncă, Ioana simți trupul ca măcinat. Trecerea râului însemna capătul văgăunii iar pe malul celălalt se întindea o şosea netedă şi frumoasă.

În vremea asta se făcuse ziuă şi soarele răspândea o lumină trandafirie peste întreaga vale. Şi în diligentă se făcuse lumină ca afară. Nici unul din călători nu-i dădu Ioanei motiv de îngrijorare. Singurul care lua seama la ea era tânărul, dar după ce o privi o clipă cu ochii holbați şi un zâmbet fugarnic, căzu şi el într-o visare distrată. Făcea impresia unui om amărât şi sărac. Jim îi ținea Ioanei pe sub manta mâna strâns şi din când în când îi povestea ce zăreşte prin fereastra diligentei. Şi diligenta zorea mereu ca şi când ar fi urmărit în goană tropăitul grăbit al copitelor. Ioanei i se păru drumul cunoscut; era acelaşi pe care îl făcuse în tovărăşia bandiților la venire. Jim îl recunoscu şi el căci strânse mai cu putere mâna Ioanei. De aici mai înainte Ioana începu să răsufle mai uşurată. Nu mai avea nici un motiv să se teamă căci nu se îndepărta cu fiecare bucată de drum de bandiții care o ținuseră atâta vreme în puterea lor? Timpul trecea cu o repeziciune uimitoare. Ar fi vroit să stea de vorbă cu Jim dar se sfia de ceilalți călători. Jim părea şi el influențat de îngândurarea ei. Atenția ascuțită a santinelei îi liniştea oarecum. Dar primejdiile îi pândeau la fiecare cotitură. Ioana îşi aminti de planurile lui Kells în care diligenta care ducea lumea la Bannack îşi avea şi ea rolul ei.

Drumul deveni monoton şi obositor. Căldura creştea şi odată cu ea veniră muştele şi praful care o indispuneau. Nervozitatea ei spori.

Şoseaua părăsi valea şi acum urcau dealurile care duceau la defileul de stânci. Fiecare văgăună mai întunecoasă o făcea pe Ioana să-i tremure sufletul de teamă.. Ce loc prielnic pentru popas. Dar diligenta zorea mai departe. În cele din urmă îngrijorarea ei se potoli şi lăsă prada unui simţământ plăcut de relaxare a nervilor. Se lăsă pe spate şi închise ochii. Era obosită, îi era somn şi cald.

Nu adia nici urmă de vânt. Deodată auzi un zgomot grozav. Detunături repezi de puşcă răsunară la urechile ei şi simţi atingerile aşchiilor de lemn spulberate de gloanţe. Urmară răcnete ascuţite, apoi nechezatul unui cal în agonie; diligenta se opri în loc zguduindu-se şi pe acoperiş bubuiră gloanţe de puşcă.

Jim îi strigă ceva, o aruncă îndărăt pe bancă. Trupul fără viaţă al santinelei se izbi de genunchii ei. O groază nebună şi o scârbă neînţeleasă o cuprinse.

O salvă repetată de puşcă amuţi în împuşcăturile de pe acoperişul diligentei.

Urmară tropăituri şi nechezat de cai înspăimântaţi.

— Jesse Smith, stai, răcni Jim.

— Mai domol Beady, răspunse un glas răguşit. Să fiu al dracului dacă ăsta nu-i Jim Cleve.

— Hei, Gul, strigă altul şi Ioana recunoscu vocea lui Blicky.

Apoi Jim îi ridică capul în sus şi o sculă. În picioare. Era galben ca ceara de spaimă.

— Eşti… rănită iubito?…

— Nu. M-am speriat numai.

Ioana se uită pe fereastră şi văzu o ceată de bandiţi care înconjurară diligenta unii pe jos cu puştile în mâini, alţii călări. Jim deschise uşa diligentei, se dădu jos şi-i ajută şi ei să se coboare. Ioana trebui să păşească peste trupul santinelei. Minerul şi tânărul se ghemuiră pe locul lor.

— Mă, ăsta e Jim şi cu drăguţa lui Kells, Dandy Dale!

Exclamă Smith. Să ştiți, băieți, că ăsta e lucru cu tâlc... Ia ascultă măi flăcăule, nu cumva eşti rănit? Ori fata.

— Nu, nu, să fi fost însă după voi... răspunse Cleve. Dar de ce dracul vroiați să umpleți diligenta cu plumb?

— Ei, eu nu mai înțeleg nimic, zise Smith. Kells te trimite cu diligenta, ne dă poruncă să atacăm şi nici nu crâcneşte că te afli şi tu în harabaua asta. Când şi unde te-ai despărțit de el?

— Ieri noapte în lagăr, aproape de casă, răspunse Jim repede. L-a dat şi pe Dandy Dale în seama mea. Ne-a spus să luăm azi diligenta. M-aşteptam să fie şi el printre călători sau să ne iasă înainte.

— Ți-a dat ceva porunci?

— Să am grijă de fată până vine el, atâta tot. Mi-a dat însă să înțeleg că ar mai avea şi altceva de spus.

Smith se uită mirat când la Cleve, când la Blicky şi Gulden care se apropia încet, cu părul ciufulit şi revolverul în mână. Ioana urmări privirile ochilor lui mari cenuşii şi văzu pe vizitiu mort, atârnând după capră, iar îndărătul lui cadavrele celor doi gardieni. Unul din cai zăcea mort cu hamurile pe el, iar celălalt stătea lângă tovarăşul lui şi sforăia.

— E careva înăuntru? răcni Gulden întinzând revolverul prin fereastră. Afară!

Tânărul ieşi împleticindu-se, cu mâinile deasupra capului, galben şi tremurând, atât de slab încât de abia se putea ține pe picioare.

Gulden înghionti pe minier.

— Ieşi afară, n-auzi?

— P-ăsta l-am nimerit bine, zise Smith, dar tot mai răsuflă. Îl auzi? Sforăie ca un cal beteag.

Omul stătea chircit ca o grămăjoară de mizerie omenească.

Gulden întinse brațul lui vânjos şi cu o singură smucitură trase pe miner afară; acesta se prăbuşi gemând la pământ. Gâtul şi mâinile îi erau pline de sânge. Gulden se aplecă asupra lui, îi rupse hainele de pe el, apoi, cu un gest de triumf flutură în aer un chimir mare negru, umflat cu aur.

— Ha!... mugi el. Mugetul suna înfiorător la ureche dar nu

trăda nici bucurie nici satisfacție. Întinse chimirul lui Budd care rânjea şi se întoarse spre tânărul din diligentă.

— Ai aur?

— Nu, eu nu sunt miner, răspunse băiatul cu glas răguşit.

Gulden îl pipăi, îi întoarse buzunarele, apoi îi zise poruncitor.

— Întoarce-te!

— Lasă-l în pace, Gul, strigă Jesse Smith indignat Blicky puse mâna lui pe spetele late ale uriaşului.

— Întoarce-te! repetă Gulden fără să se sinchisească de tovarăşii lui. Băiatul însă înțelesese şi o paloare verzuie, ca de mort îi se aşternu pe față.

— Pentru Dumnezeu, nu mă omora, gâfâi el. N-am nimic… nici aur… nici arme…

Gulden îl învârti ca pe o sfârlează şi-l împinse vreo câțiva paşi înainte. Tânărul se împletici, se întoarse spre el, apoi căzu în genunchi.

— Nu… mă… omora… se rugă el.

Când Ioana îl văzu pe Jim Cleve încordându-şi muşchii şi pregătindu-se să se repeadă la Gulden, îşi dete seama de primejdie şi-l apucă cu putere de braț. Ceilalți bandiți murmură indignați dar nici unul nu se mişcă.

Gulden întoarse revolverul lui mare. Părul i se făcuse măciucă pe cap şi trupul lui uriaş începu să tremure ciudat ca un lucru foarte greu care în clipa următoare avea să-şi piardă echilibrul şi va trebui să se prăbuşească la pământ. Până şi băiatul înlemnit de spaimă văzu împlinindu-i-se soarta.

— Lasă-mi răgaz… să mă rog… bâigui el.

Ioana nu leşină dar o destindere binefăcătoare a muşchilor ei încordați o făcu să închidă ochii.

— Gul! strigă Blicky înfuriat. Nu-ți îngădui să omori pe copilandrul ăsta, m-ai înțeles! Ar fi o nebunie. Vom fi denunțați în Alder Creek şi vor pune mâna pe noi. Ia-o la fugă… băiete… fugi cât poți..

Ioana deschise ochii. Blicky se încleştase de brațul lui Gulden şi băiatul fugea orbeşte înaintea lui. Se simți veselă şi

uşurată peste măsură. Totuşi grozăvia faptei neîndeplinite de Gulden o făcu să se cutremure. Se rezemă de Cleve, un întuneric de nepătruns, ameţitor, îi puse stăpânire pe minte, sclipiri de fulger, o beznă adâncă în lăuntrul şi în jurul ei... Şi deodată, sălbăticia celor din ţinutul de graniţă îşi făcu loc şi în sufletul ei şi se simţi destul de curajoasă dacă nu şi destul de înarmată pentru luptă. Privirea i se opri la minerul care trăgea să moară, îngenunchea lângă el şi-i sprijini capul. Jim îi aduse un bidon. Dar omul nu mai putut înghiţi şi muri cu un cuvânt neexprimat pe buze.

Ioana se ridică ameţită şi se duse sprijinită de Jim spre nu tufiş unde şezu jos. Banditţii erau într-o activitate febrilă. Blicky şi cu Smith tăiau hamurile, Beady Jones scotocea ca un vampir cadavrele, alţi trei bandiţi pe care Ioana îi cunoştea numa din vedere, împachetau ceva, Budd stătea rânjind în aşteptare lângă diligentă şi Gulden se urcă sprinten ca o maimuţă pe capră. Deodată trase de sub scară un sac de piele. Sacul nu era mare dar atârna greu. Îl zvârli lui Budd care era cât pe-aci să-l dea la pământ. Acesta îl strânse la piept cu Un răcnet ca al indienilor. Ceilalţi bandiţi se repeziră şi ei cu strigăte de bucurie. Gulden mai scoase o pungă la iveală. Mâinile bandiţilor se întinseră lacome spre pradă. Când aruncă punga jos, se porni o îmbulzeală de mâini înfrigurate. Dar era numai o glumă, o bucurie fără rost, o ameţeală de o clipă. Blicky prinse punga şi o ridică sus deasupra capului. Ar fi fluturat-o în vânt ca pe un steag dacă n-ar fi fost atât de grea.

Gulden scoase mai multe săculeţe de astea pe care le aşeză înaintea lui pe capră cu o atitudine provocatoare. Bandiţii începură să protesteze, răcnind. Atunci uriaşul se aplecă peste capră, apucă rezemătoarea cu o mână şi cu cealaltă începu să tragă ceva greu de dedesubt. Faţa i se congestiona. Deodată se opri şi-şi aţinti privirile asupra tovarăşilor săi. Se vedea lămurit că ar fi fost bucuros să nu mai fie altcineva de faţă. Apoi, cu o înjurătură scoase o pungă mare de piele, bine legată, pecetluită şi cu un bilet lipit pe ea.

— O sută de pfunzi!

Ioanei i se păru atunci că o hoardă de draci țopăie în jurul diligentei, răcnind ca nebuni spre diavolul uriaş de pe capră, care răgea cu priviri înfuriate spre ei. În cele din urmă Gulden potoli vuietul care nu era altceva decât o manifestare de bucurie nebună.

— Parte egală pentru fiecare! tună el cu fața încruntată. Vreți, dobitocilor, să mai pierdem vremea aici în drum ori să împărțim prada când vom fi la adăpost?

— Înțeleşi! strigă Budd.

Nici un glas nu se ridică împotrivă.

— Ții, ce mai pescuit! zise Blicky. Măi, Gul, bine a chibzuit şeful. Dar unde dracul o fi de nu se vede nicăieri?

— Acu, încotro? întrebă Gulden. Haide, deschideți pliscul, băieți.

Toți fură de părere să pornească spre Cabni Gulch, numai lui Gulden nu-i părea plăcută alegerea, dar se supuse.

— *All right*! La Cabni Gulch. Dar să ştiți că aurul îl împărțim numai între noi şi Kells.

Se pregătiră repede de drum. Gulden stărui ca prada să fie toată încărcată pe calul lui şi-i făcură pe voie. Părea ca nebun; nici nu se uită la Ioana. Zorea, mereu cu plecarea. În sfârşit cavalcada porni. Jesse Smith mai aruncă o privire asupra locului; ca un general care îşi priveşte vrăşmaşul învins.

— Când or vedea pleaşca, o să le vie amețeală.

— Ce are de gând Kells? întrebă Blicky aspru.

— Nimic n-o să-i dăm că n-a fost de față la luptă, făcu Budd.

Blicky îl privi crunt, dar nu zise nimic.

— Eu drept să-ți spun, Blicky, nu prea ştiu ce să cred, zise Smith.

— Întreabă-l pe Jim. S-o mai fi dezmeticit nițel şi o să-ți spuie el.

Jim Cleve îl auzi şi-şi pregătise răspunsul.

— Nu ştiu nici eu mai mult decât vă spusei adineauri. Dar pricep că şeful aflase de prada asta bogată. Din cine ştie ce

motiv ne-a expediat pe noi cu diligenta. Mi-a făgăduit să-mi comunice mai târziu ce am de făcut, dar nu s-a mai întors. Ştia probabil că se poate bizui pe voi. Şi tot aşa de probabil e că se aştepta să fie vremea hotărâtă. Trebuie să sosească numaidecât.

Născocirea asta a lui Jim i se păru Ioanei că nu e nici logică nici plauzibilă şi combinațiile pe care le făcuse după catastrofa din Alder Creek cu bandiții.

— La drum! strigă Gulden. Ce, nu cumva vreți să prindeți rădăcini aici? Şi, fără să se uite măcar odată la dezastrul pe care-l lăsau în urma lor, bandiții îşi strânseră rândurile. Jesse Smith conduse cavalcada imediat devale spre un pârâu. Pe care nu-l mai părăsi. Gulden îl urma; apoi venea Beady Jones; după el cei trei bandiți cu caii de povară şi ceilalți; convoiul îl încheia Jim cu Ioana, în urma cărora veneau Budd şi Blicky.

Terenul era accidentat şi bolovănos şi cei din urmă călăreți se poticneau şi se clătinau mereu. Cleve însă rămase alături de Ioana. Odată, prinzând un prilej favorabil, se aplecă spre ea şi-i şopti:

— Cel mai bun lucru ar fi să pândim ocazia şi s-o luăm la fugă.

— Nu!… Gulden.

Ioana trebui să-şi umezească buzele ca să-i poată pronunța numele.

— Când va avea atâta aur la el nu se va gândi nici o clipă la tine.

Judecata Ioanei îl aproba clar frica ei bolnăvicioasă, mai puternică acum ca ori când, devenise o obsesie. Totuşi, cu toată deznădejdea care-i stăpânea sufletul, o nouă speranță îi străbătu pieptul.

— Singura mea nădejde e Kells. Dacă nu ne-ajunge repede, să fugim. Şi dacă nu putem scăpa, arătă cu un gest de scârbă spre capul convoiului, să mă ucizi înainte ca…

Glasul ei se stinse, tăcu.

— Bine, îi făgădui el scrâşnind.

Călăriră mai departe, chipuri întunecate, aplecate peste

oglinda murdară şi tulbure a apei, plină de bolovani.

Când ieşi Jesse Smith din pârâu, o luă prin defileul de stânci pleşuve. Nu rămânea nici o urmă după ei. Mergeau în goană, într-un galop dezordonat şi pentru Ioana drumul ajunsese chin de neîndurat. Dar nu putea fi vorba de popas. Smith gonea înainte, fără milă. Soarele asfinți, veni noaptea dar ei călăreau mereu. Tocmai în clipa când Ioana fu să se prăbuşească de pe cal, făcură popas. Jim o ridică din şea, o luă în brațe şi o întinse pe iarbă. Ea ceru apă şi bău cu nesaț până nu mai putu. Dar de mâncat nu vroia să mănânce. Urechile îi vâjâiau şi un cerc de fier îi strângea fruntea. Simți pustiul nopții din jurul ei, pârâitul focului, umbrele săltărețe, forfoteala banditilor şi mai mult de toate privegherea şi dragostea neobosită a lui Jim care o făcu să-şi impună o ultimă rămăşiță de voință. Apoi sunetele se pierdură în depărtare şi noaptea se iasă tulbure peste toate. Când se trezi, dimineața, i se păru că noaptea durase o veşnicie. Mintea îi era iar limpede şi de nu şi-ar fi simțit mădularele zdrobite, ar fi îmbrățişat ziua cu voie bună şi curaj. După toate aparențele se găsea prea puțin de mâncare şi nici vreme de pregătit ceva mai ca lumea. Gulden era cuprins de o înfrigurare neobişnuită.

Ca un moşneag avar îşi păzea comoara. Tovarăşii lui erau tot atât de nerăbdători ca şi el. Toți erau stăpâniți de vraja aurului. În mintea lor nu încăpea decât gândul împărțelii. Şi la ce bun? Ce le-ar fi folosit lor aurul, ce bine le-ar fi putut face? Porniră la drum, înainte de a răsări soarele. Mergeau în trap egal. Smith îi îndruma. Trecură prin văgăuni şi ascunzişuri tăinuite, ştiute numai de el şi ieşiră, în largul văilor. Drumul era din cale afară de anevoios şi părea că nu se mai sfârşeşte, dar înainte de a se însera, Smith îşi opri calul. Poposiră în apropierea unei ape şi-şi întocmiră lagărul. Bandiții erau voioşi, deşi nu prea aveau ce mânca. Vorbiră de ce au de gând pentru a doua zi. Totul, lumea întreagă, o cuprindea ziua de mâine. Unii din ei renunțară să-şi fumeze luleaua şi se duseră la culcare ca să grăbească venirea zorilor. Numai Gulden, neobosit, fără somn, pururi veghetor,

îşi păzea aurul; stătea meditând ca statuia unui uriaş întristat, dăltuit din întunericul nopții.

Soarele răsări aprins pe bolta cerului când călăreții ajunseră la Cabni Gulch. Vitele împrăştiate pe câmp se opriră din păscut ca să-i privească, caii săreau sprinteni, nechezând. Flori şi păsărele, rouă sclipitoare pe frunze şi apă limpede în pârâu, toată veselia dimineții de vară îi întâmpină la intrarea în Cabni Gulch.

Ioana îşi aminti de potecile pe care le bătătorise atâta vreme. Acum însă se cutremură când zări tufişul în care se întâlnise pentru întâia oară cu Jim. Cetinele păreau că-i spun bun venit. Avu senzația că s-a întors iar la căminul ei şi totuşi câte temeri! Se întâmplaseră atâta în vremea cât stătuse aici şi cine ştie câte se vor mai întâmpla încă. Dar pulsul începu să-i bată mai repede la auzul unui strigăt de glas limpede şi răsunător. Privi în susul povârnişului. Înalt şi mlădios, stătea în vârful dâmbului cu mâna întinsă, Kells, banditul.

CAPITOLUL XIX.

Se opriră toți obosiți şi prăfuiți pe întinderea netedă din fața colibei. Gulden răcni lui Kells un bun sosit şi ceilalți bandiți îl imitară. În bucuria sălbatică şi triumfului, ei tot mai vedeau în el pe căpetenia şi conducătorul lor. Dar Kells nu se înşela. Trecu indiferent pe lângă desaga plină cu aur. Ochii lui nu vedeau decât pe Ioana.

— Fetițo, nici când n-am simțit o bucurie mai mare la vederea unui om, strigă el cu glas răguşit de emoție. Cum s-a întâmplat? N-aşi fi crezut vreodată că…

Jim se aplecă spre el ca să-l întrerupă.

— A fost ceva grozav. Kells, ideea ta să ne vâri şi pe noi în diligenta pe care vroiai s-o jefuieşti, zise el cu privire repede, cu înțeles. Dar era cât pe aci s-o plătim cu viața. Tu nu te-ai arătat. Tovarăşii nu ştiau că suntem şi noi înăuntru şi au împroşcat harabaua cu gloanțe.

— Aha, asta-i povestea, răspunse Kells tărăgănat. Vorba e că ai izbutit să scapi fata din primejdie şi asta n-am să ți-o pot răsplăti cât oi trăi, Jim.

— Cine ştie? răspunse Cleve coborând din şea.

— Nu cumva eşti rănită, Ioano? întrebă el repede şi speriat?

— Nu, sunt numai grozav de obosită.

— Se şi vede. Hai, vino cu mine.

O ridică din şea şi o duse aproape pe brațe în colibă până în despărțitura care îi servea ei de locuință. Ce prietenoasă i se părea Ioanei locuința asta. O veveriță fugi printre crăpăturile bârnelor şi şuieră un bun sosit. Aici nimic nu se schimbase. Kells o ținu o clipă strâns ca şi când ar fi vroit s-o îmbrățişeze, dar n-o făcu.

— Ce bine îmi pare să te revăd. Nici un mai nădăjduiam. Dar mai întâi trebuie să te odihneşti, apoi îmi vei istorisi totul. Eu am mâncat mai adineauri. Ce vrei să-ți aduc să mănânci?

— Erai singur aici când am sosit noi?
— Da. Bate şi Handy…
— Ei, Kells! răgi banda din încăperea de alături. Kells dădu perdeaua la o parte ca să poată privi şi ea dincolo. Oamenii stăteau în semicerc în jurul mesei pe care se aflau împrăştiate pungile cu aur. Kells scoase un şuierat uşor.
— Ioano, zise el, acum vine furtuna, dar să nu te temi de nimic. Eu n-am să te uit.
Cu toată sinceritatea lui neîndoielnică, Ioana simți o schimbare de abia vizibilă în făptura lui şi schimbarea asta, în legătură cu vorbele lui, îi treziră iar teama aceea ciudată. Kells trecu dincolo şi lăsă perdeaua. În urma lui; Ioana ascultă cu încordare.
— Parte egală pentru fiecare, răcnea Gulden.
— Ştiți, ce, băieți? N-ar fi bine să mâncați întâi? zise vesel Kells.
Strigăte ironice îi răspunseră.
— Eu am de gând să crap pulbere de aur, răspunse Budd.
— Treaba voastră, zise Kells iar. Adu-ncoace cântarul, Blicky. Pun rămăşag că până diseară am eu mai mult aur decât voi toți.
Ei răspunseră cu strigăte ironice.
— Ei, ține cineva rămăşagul?
— Eu, şefule.
— Ha-ha-ha! O să-ți cam piară veselia, ia, acu. Urmă o tăcere scurtă întreruptă în curând de un sunet metalic.
— Cum. Dracu ai prins de veste de prada asta mare, şefule? întrebă Jesse Smith.
— Să ciocnim în sănătatea lui Handy, strigă unul din bandiți.
— Şi cine a expediat transportul? întrebă Smith care era curios din fire. Pungile astea poartă toate aceiaşi ştampilă.
— Sunt trimise de aceiaşi persoană, răspunse Kells. Cel mai bogat om din Alder Creek. Îl cheamă Overlan şi nu mai ştiu cum.
Când auzi Ioana numele ăsta sări în sus cutremurată de groază. Unchiul ei, bătrânul Bill Hoadey i se zise Overland.

Să fie cu putință? Dar numele nu era chiar aşa de rar prin ținuturile astea.

— Negreşit, l-am văzut şi eu adesea pe Overland ăsta, zise Budd. Şi mirosise ceva, moşul. Ştia că-l spionez.

— A scăpat careva o vorbă că legiunea râvneşte la aurul lui, urmă Kells. Bănuiesc că Pearce! Noroc că a ieşit spre binele nostru. Zăpăceala pe care a stârnit-o scena de la spânzurătoare i-a băgat moşneagului frica în oase. Overland a mai avut însă curajul să-şi expedieze cu prima diligentă pulberea la Bannack. Şi cât p-aci să-i reuşească, căci a fost numai o simplă întâmplare că Handy a prins de veste. Numele Overland era ca un magnet pentru Ioana şi se duse s-aşeze iar la locul ei de pândă de unde putea urmări mişcările banditților. Dintr-o privire asupra lui Jim Cleve înțelese că pe el îl impresionase numele ăsta. Se gândi însă că ar fi fost cu neputință cu unchiul ei să se afle în Alder Creek fără ca Jim Cleve să-l fi văzut măcar odată. Totuşi printre miile de oameni necivilizați, preocupați de interesele lor proprii şi grijulii ca să-şi ascundă identitatea, totul era posibil. Dar după câteva clipe de gândire îşi zise că nu putea fi vorba de unchiul ei.

Kells se aşezase la masă şi Blicky stătea lângă el cu cântarul în mână. Ceilalți bandiți se înşiruiră de partea cealaltă a mesei. Jim Cleve se dădu mai în fund, privind atent şi meditativ.

— Nu putem cântări tot aurul cu balanța asta, zise Blicky.

— Negreşit, răspunse Kells. De aceea să împărțim mai întâi punguliţele. Zece părți egale. Deşartă pungile Blicky, mai repede. Ia priveşte la Gulden ce lacom se uită. Să vadă unul de mâncare cât împărțim noi aurul.

— Ha-ha-ha!

— Ho-ho-ho!

— Cui îi arde acum de mâncat?

Bandiții erau veseli, ironici, îngâmfați şi neastâmpărați ca nişte şcolari care se pregătesc de joacă.

— Ba eu vreau mai bine să văd cu ochii mei. Cum îmi cântăriți partea, zise Budd tărăgănat.

Brațul lui Kells, se agită, revolverul sclipi în aer, se izbi cu putere de masă.

— Nu cumva mă crezi un pungaş, Budd? întrebă el repede şi aspru.

— Nu te supăra şefule. Ziceam şi eu aşa.

Schimbarea asta bruscă în atitudinea lui Kells, dovedea o întorsătură a situației. Veselia şi buna dispoziție, ca şi ironia, se sfârşise. Nimeni nu mai rânjea, nu mai glumea, nu mai râdea. Gulden cu şleahta lui se îndesară mai aproape de masă, muți, încordați, atenți bănuitori.

Kells şi cu ajutorul lui despărțiră repede grămăjoarele de aur.

— Asta ție, Gulden, zise şi întinse uriaşului o pungă. Jesse… Bosert… Picke… Beady… Barverman… Blicky…

— Na şi ție. Jim Cleve, adăugă Kells şi aruncă lui Jim o pungă. Punga era grea. Îl izbi pe Cleve şi căzu, bufnind la pământ. Jim s-aplecă s-o ridice.

— A mai rămas una pentru mine şi una pentru Handy, urmă Kells. Acum, Blicky, deşartă sacul cel mare.

Deodată Ioana zări o movilă care sclipea galben tulbure pe masă. Culoarea aurului. Îşi răsfrânse strălucirea în ochii bandiților. Şi pe deasupra capetelor lor pluti ca o umbră întunecată. Gesturile lui Kells deveniră repezi şi aspre. Broboane de sudoare îi apărură pe frunte. Mâinile îi se zgârceau.

În curând şi celelalte pungi, cele mari, fură împărțite între ei. Aşteptarea aceea pânditoare şi atenția lor bănuitoare dispăru, dar nu şi încordarea. Se asemănau acum cu o haită de copoi care adulmecă prada. Blicky se aplecă şi izbi cu pumnul în masă.

— Măi şefule, mie mi-a trăsnit ceva prin minte, zise el.

— S-auzim, răspunse căpetenia lor.

— N-ar trebui să-mpartă Gulden şi bulgărele ăla mare cu noi?

— Ba da, dacă-i om cinstit. Toți aprobară vociferând.

Gulden dete pe câțiva cu cotul la o parte şi s-apropie agale de Kells.

— Nu cumva n-am dreptul să fac afaceri pe socoteala mea dacă aşa mi-e cheful? întrebă el..

— Nu. Ți-am dat încuviințarea mea numai într-un singur punct: să te bați cu cine pofteşti, să omori cât pofteşti: Aşa ne-a fost învoiala.

— Şi eu de ce omoram? Nimeni nu zise nimic, dar după chipurile lor încruntate li se înțelegea gândul.

— Eu şti ce spun, urmă Gulden. Şi bulgărele ăsta e al meu.

O clipă domni tăcere adâncă; o tăcere care nu prevestea nimic bun pentru uriaş.

— Asta şi-a dat cărțile pe față, zise Blicky. Ce zici şefule, se prinde?

— Lasă-l în pace că şi aşa tot i-l câştig eu la cărți şi-l împart cu tovarăşii, făcu cu dispreț Kells.

Toți afară de Gulden, primiră cuvintele cu un bravo răguşit. Uriaşul se uită încruntat înaintea lui. Kells se ridică de unde sta şi-i vârî degetul sub nas.

— O să-ți câştig bulgărele, strigă el. Te bat pe toată linia. Te silesc să joci. Hai, dacă nu ți-e frică.

— Hai! răcni Gulden şi-şi zvârli aurul pe masă. Banditii se înghesuiau în jurul mesei, bătându-se care s-apuce loc mai bun.

— Pun şi eu ceva la bătaie, zise Blicky.

— Bine, zise uriaşul învoindu-se.

— Nu putem însă juca toți odată. Să facem două partide, adaugă Kells.

— Nu se poate.

— Atunci să se ducă vreo câțiva din voi să mănânce pe când îi buzunăresc eu pe ceilalți.

— Chiar aşa, să-i buzunăreşti, strigă Budd, cu înțeles. Prea ne iei la sigur Kells. Da lasă că am să deschid eu bine ochii, n-avea grijă.

— Asta e pentru a doua oară, Budd, se răsti căpetenia bandiților. Păzeşte-te să nu se mai întâmple a treia oară.....

— I-ascultați, băieți, trageți cărțile să vedem cine joacă şi cine rămâne pe dinafară, strigă Blicky şi zvârli o pereche de

cărți pe masă.

Cu o râvnă sălbatică, parc-ar fi fost vorba de o luptă pe viață şi pe moarte, bandiții s-aplecară şi traseră fiecare câte o carte. Budd, Barverman şi Beady Jones fură excluşi din joc.

— Voi duceți-vă de luați şeile de pe cai şi dați-le drumul la păscut. Pe urmă aduceți mărfurile înăuntru, porunci Kells.

Budd se bosumflă dar ceilalți ascultară fără împotrivire şi ieşiră din colibă.

Apoi jocul începu; numai Cleve stătu în picioare să privească. Bandiții mai mult tăceau. Mâinile lor se întindeau peste masă şi din când în când se aplecau înainte. Fiecare lupta pentru sine împotriva celuilalt. Blicky părea agitat şi lacom şi privea ca fermecat. Jesse Smith era un jucător calm rece, chibzuit şi şiret. Bosert şi Picke, doi tâlhari pe care Ioana aproape nici nu-i cunoştea, îşi pierduseră cu totul capul. Pe chipul lui Kells apăru expresia aceea ciudată de slăbiciune şi extaz pe care o avea când juca.

Şi în curând intră Beady Jones şi Barverman târând pachetul după ei. Budd sări de la locul lui şi se repezi spre ele. Se întoarse apoi cu o sticlă de rachiu pe care o puse pe masă.

— Whisky! strigă Kells. Ia-l de aici. Nu putem şi să bem şi să jucăm.

— Ia te uită! făcu Blicky.

— Lasă-i să bea, zise Gulden. O să le câştigăm mai repede pulberea. Pe urmă între noi doi…

Kells nu mai zise nimic. Jocul urmă înainte şi banditul începu să-şi schimbe firea. Când îl văzu bând, probabil fără să-şi dea seama, teama Ioanei crescu până la groază şi se duse de se trânti pe pat. Simțise mereu sabia atârnând de un fir de păr deasupra capului. Până acum însă scăpase, fie printr-o împrejurare neprevăzută, fie prin propriul ei curaj sau prezență de spirit, de nenorocirile care o amenințaseră. O să scape şi de data asta? Acum prevedea că s-apropie catastrofa. Era conştient şi Jim de faptul ăsta? Îşi aminti de expresia feței lui şi fu sigură că da. Ştia că va profita de cel dintâi moment prielnic, ca să fugă împreună. În orice caz va

rămâne – ori ce s-ar întâmpla – stavilă între ea şi bandiţi. În cel mai rău caz nu avea să se teamă decât de moarte, ucisă de mâna lui îndurătoare. Şi cum sta aşa şi asculta murmurul crescând al jucătorilor din încăperea alăturată şi gândurile ei deveneau tot mai clare, înţelese că dragostea ei pentru Jim şi grija pentru viaţa lui, era pricina fricei ei grozave care-i încleşta inima ca nişte gheare ascuţite. Ea fusese care. Îl adusese în situaţia asta, de aceea tot ea trebuia să-l despăgubească cu viaţa ei pentru cele îndurate din pricina ei.

Stătu multă vreme aşa, meditând şi cu sufletul îndurerat, până ce dorinţa bolnavă de a-l urmări pe Kells şi Gulden deveni tot mai puternică mai imperioasă. Soarta ei, viaţa ei chiar era pusă în joc între aceşti doi oameni.

Se duse ar la locul ei de observaţie şi la prima aruncătură de ochi se simţi paralizată de spaimă. Grămezile mari de aur, câştigul şi pierderea ca şi băutura drăcească din sticla cea neagră, transformară pe fiecare bandit în parte într-o jucărie a pornirilor lui pătimaşe. Pe toţi, afară de Gulden. Numai el rămăsese acelaş. Dar când Ioana se uită la ceilalţi, o trecu un fior prin tot trupul. Kells era galben la faţă şi ca în extaz. Se cunoştea că avusese noroc. Câştigase. Blicky era tulburat de mânie Jesse Smith părea mai întunecat ca ori când, dar nu tot atât de nepăsător. În privirea lui se citea ura de câte ori se uita la Kells. Beady Jones şi Barverman ardeau de dorinţa să le vie şi lor rândul. Budd lua acum şi el parte la joc şi pe faţa lui se vedea o expresie grozavă. Ioana nu ştia ce patimă îl stăpânea dar înţelese că pierdea. Picke şi Bosert pierdeau şi ei. Stăteau mânioşi la o parte şi priveau cu o furie bolnavă şi neputincioasă la joc. Jim Cleve, asupra căruia atmosfera asta încordată îşi exercita efectul, strângea cu nervozitate pumnii. Era alb ca varul şi ochii îi scânteiau.

Jucau mereu fără întrerupere, zvârleau cu zgomot cărţile, izbeau cu pumnii în masă şi din când în când se auzea fâsâitul pungilor sau pocniturile aurului, înjurăturile şi ocările păgubaşilor, exclamaţiile de bucurie ale câştigătorilor; grabă şi violenţă şi peste toate sălbăticia clipei şi a oamenilor ăstora care se apropiau de momentul hotărâtor a cărui

umbră amenințătoare plutea încă de la început deasupra capetelor lor.

Deodată Budd se sculă brusc, se aplecă deasupra mesei ținând cărțile cu o mână încleştată, cu fața schimonosită şi cruntă, cu ochii învăpăiați ațintiți asupra lui Kells. Aruncă apoi cu furie cărțile pe masă.

— Na! răcni el răguşit şi gălăgia încetă.

— Nu se prinde, răspunse ironic Kells.

Budd se aplecă mai tare ca să poată vedea cărțile din mâna lui Kells apoi trupul i se încorda şi fixă pe jucător cu o ură înflăcărată în ochi.

— M-ai dat gata! M-ați jefuit... m-ați curățat... spumegă el de mânie.

— Nu e cine ştie ce ispravă. Hai, ieşi din joc, zise Kells cu dispreț.

Nu patima jocului îl stăpânea pe bandit ci patima biruinței; îşi înfrânsese un duşman.

— M-ai curățat, răcni Budd ca ieşit din minți, da, fiindcă ai măsluit cărțile. Învinuirea fu ca un cuvânt magic; toți rămaseră muți, nemişcați, înlemniți. Situația devenise de o încordare culminantă. Kells era palid şi chipul îi strălucea. Părea că nici nu se sinchiseşte de vorbele lui Budd.

— *All right*! Budd, răspunse el dar tonul nu se potrivea cu căutarea lui bizară. Asta e pentru a treia oară.

Repede ca fulgerul descarcă revolverul. Budd se prăbuşi peste Gulden care îl împinse cu atâta putere la o parte încât rănitul căzu mototol la pământ şi nu mai mişcă.

— Dați sticla încoa, zise Kells cu un tremur uşor în glas şi să ne vedem de treabă.

— Pot să intru şi eu acu în joc? întrebă Beady Jones cu aviditate.

— Tu şi Jac să mai aşteptați. Acu, acu, rămân numai eu cu Kells, răspunse uriaşul.

— Cu Blicky mântuim noi repede, strigă Kells cu o uşoară ironie în glas. Lui nu-i păsa de câştigul aurului, lupta şi biruința erau singurele lucruri care îl interesau Vroia să câştige lupta. Egoismul lui se trezi.

— Să grăbim jocul şi să mărim miza, m-ați înțeles, zise Blicky înfrigurat.

— Ei şefule, norocul te face să-ți cam iei nasul la purtare, făcu Jesse Smith cu dispreț. Lasă că acu, acu, te vedem noi iar.

Aurul stătea în grămezi pe masă; era numai un mijloc pentru ajungerea scopului. N-avea în sine nici o însemnătate. Numai cruzimea, lăcomia grozavă, voluptatea brutală sălăşluia în inimile oamenilor ăstora. Şi ura dezlănțuită, neînfrânată, ieşea acum la lumină, setoasă de sânge.

— Gulden schimbă jocul, după cum doresc dumnealor.

— Miza dublă. Dați cartea, tună uriaşul.

Blicky mai rezistă la câteva jocuri, apoi se ridică de la masă, despuiat de tot avutul lui, tâlhar viclean pus pe omor şi vărsare de sânge. Dar buzele lui rămaseră mute şi o expresie pânditoare i se citea pe față.

— Putem intra acum în joc, şefule! întrebă Beady Jones.

— I-ascultă, măi, Beady, dar de grabă ți-e să-ți pierzi ce-ai adunat, Stai să isprăvesc mai întâi cu Gulden şi cu Smith, răspunse Kells.

Norocul se întoarse împotriva lui Smith. Şi câştigă mai întâi Gulden apoi Kells. Deodată se ridică biruit dar nu înfrânt. Întinse mâna la sticla cu rachiu.

— Eu nu mai joc ca să văd mai bine cum apune steaua lui Kells, zise el.

Căpetenia, banditilor se uită cu ură la Smith ca şi când ar fi presimțit că prezicerea lui se va adeveri în curând. Încruntă sprâncenele, fața i se posomorî şi umbra aceea amenințătoare îi străbătu o clipă chipul.

— Dați-vă mai aproape, oameni buni să vedeți acu joc, nu glumă.

În clipa când începu lupta între el şi Gulden, Kells avea de două ori atâta aur cât uriaşul; pe masă înaintea lui se afla o movilă de pungi pline cu pulbere de aur, începură să joace. Miza era o pungă întreagă. Ridicară cartea şi Kells câştigă de patru ori în şir. Şi iar îi străluci fața ca mai înainte. Pierdu apoi; câştigă iar şi iar pierdu. Bandiții se îmbulzeau în jurul

lor, dar numai chipurile lui Jones şi Barverman trădau lăcomia. Încordare, apăsare, presimțire tainică plutea în aer. Gulden începu să câştige fără întrerupere şi atitudinea lui Kells se schimbă. Era o privelişte tristă şi bizară, scăderea treptată a curajului unui om atât de tare care se lasă copleşit de loviturile neîndurătoare ale norocului. La un moment dat, jumătate din aurul lui, trecuse de partea lui Gulden. Uriaşul era neclintit: ca un animal grozav sau ca destinul întrupat în om ori ca o făptură supranaturală care ştie că norocul e cu el. După cum nu se întristase când pierdea, tot aşa nu se încurca acum când câştiga. Era perfect indiferent la toate. Pe când mâinile lui Kells. Tremura, ale lui rămâneau sigure şi liniştite. Trebuie să fi fost ceva grozav pentru Kells să fie silit să recunoască această superioritate a lui Gulden. Adevăratul jucător îşi păstrează aceiaşi atitudine, fie la biruință, fie la înfrângere. Şi Gulden era un adevărat jucător, pe când Kells nu. Uriaşul nu avea nici simțăminte nici imaginație; Kells de acum era lupta hotărâtoare. Din privirile dispreţuitoare şi bucuroase ale banditilor se prevedea care va fi sfârşitul jocului. Mâna tremurătoare a lui Kells apuca la intervale scurte sticla cu rachiu.

— Ei, şefule, n-ar fi timpul să... începu Jesse Smith. Dar se răzgândi şi tăcu. Gesturile şi privirile bruşte ale lui Kells îl tăiaseră pofta.

Zeița întâmplării, tot atât de înşelătoare ca şi orgoliul banditului îi ținea tovărăşie la joc. Chipul lui se însenină iar, când norocul se întoarse şi câştigă de câteva ori. Dar în clipa când se crezu sigur de izbândă şi începu să prindă curaj, norocul, ca şi când şi-ar fi bătut joc de el, trecu de partea lui Gulden şi Kells pierdu tot ce câştigase de când începuse jocul. Când nu-i mai rămase decât atât cât avusese la început, deveni laş şi fricos. Zadarnic se trudea el să-şi arate bărbăția; față de tovarăşii lui care îi arătau dispreţul pe față, sforțările lui erau jalnice şi fără folos. Fusese măreț şi grozav în alte împrejurări, când primejdiile îl amenințau din toate părțile, dar acum părea cu desăvârşire distrus. Un om ca el nu trebuia să joace nici odată jocuri de noroc. Cu o

repeziciune uimitoare pierdu una după alta, cele din urmă două pungi cu aur pe care le mai avea. Pierduse tot. Înaintea lui Gulden se îngrămădiseră săculețe murdare de piele care aveau o putere atât de mare şi tainică.

Chipul lui Kells o umplu pe Ioana de dezgust şi uimire şi ar fi vroit să-şi întoarcă privirile în altă parte dar nu putea. Parcă era vrăjită, încătuşată, catastrofa era de neînlăturat. Kells se uita țintă la grămada de aur. Fălcile lui se agitau puternic. Uitătura îi era ca a unui lup prins în capcană. Totuşi nu părea conştient de ce-i se întâmplase.

Gulden se ridică încet, greoi, îngâmfat, amenințător deasupra mormanului său de aur. Apoi, deodată, uriaşul acesta, care nu arătase vreodată un simțământ oarecare, păru înfrigurat şi agitat.

— Să mai jucăm o partidă, Kells; cine trage cartea mai mare, câştigă. Pun tot aurul meu la bătaie, mugi el.

Toți se îmbulziră în jurul lui şi-şi opriră răsuflarea.

— O partidă? întrebă aiurit Kells. Eu ce să pun la bătaie?

— Fata.

Ioana se împletici şi o durere chinuitoare îi străbătu pieptul. Se încleşta de bârne ca să nu se prăbuşească la pământ. Aşa dar asta era amenințarea grozavă pe care o simțea plutind deasupra ei. Nu-şi putu lua ochii de la Kells care sta ca paralizat; i se păru însă că vede pe Jim Cleve încordându-se cu o smucitură apoi rămânând şi el nemişcat. În loc ca şi Kells.

— Să dăm încă odată cărțile, dau tot aurul meu pentru fată, tună uriaşul. Kells făcu o mişcare repede ca şi când ar fi vrut s-apuce revolverul, dar gestul lui se frânse. Mâna-i tremura ca o frunză în vânt.

— Prea te lăudai că ai curaj... că eşti ăl mai mare jucător de pe suprafața pământului: Hai, acu să te văd.

Kells stătea nemişcat, surprins de fatalitate. Toți vedeau limpede slăbiciunea, chinurile, prăbuşirea lui. Părea că luptă cu toate puterile sufletului său împotriva unei hotărâri, dar numai ca să-şi pregătească armele.

— Încă o partidă, eu aurul şi tu fata.

Ceata bandiților izbucni într-un râs batjocoritor. Ca nişte lup; turbați întinseră gâturile mârâind spre Kells.

— Nu, tu, să te ia dracul! strigă Kells cu o furie răguşită, neputincioasă. Întinse amândouă mâinile ca şi când ar fi voit să împingă la o parte priveliştea grămezilor de aur, a oamenilor ăstora crunți, fantoma unei ispite grozave.

— Ei, şefule, ți-ai pierdut piuitul? făcu în bătaie de joc Jesse Smith. Dar nici aurul, nici Gulden, nici batjocura tovarăşilor lui nu-l hotărau încă lui Kells clipa fatală, ci şansa nebună, irezistibilă, grozavă, care-l ispitea. Era puterea ciudată şi înfricoşătoare a patimei jocului. Ce viziuni vor fi trecut prinț mintea lui! Dar nici icoana câştigului sau a pierderii nu-l mai impresiona. Jocul se înălța înaintea lui şi puternic şi autoputernic, îi sfredelea pieptul, distrugea ca o văpaie ultima rămăşiță ele bunătate din sufletul lui, birui dragostea. Nu se putea împotrivi. În tăcere cu un gest, primi.

— Blicky, amestecă bine cărțile, strigă Gulden.

Blicky le amestecă apoi puse cărțile cu o pocnitură pe masă.

— Trage cartea, zise Gulden.

Mâna tremurătoare a lui Kells se întinse spre pachetul de cărți.

Jim Cleve păru că-şi recapătă graiul.

— Nu, Kells, nu! strigă el cu glas strident şi se repezi spre el.

Dar nici Kells nici ceilalți bandiți nu-i auziră țipătul Kells ridică o carte. O ridică în sus. Era popa de cupă. Ce schimbare se făcu în el! Ca şi când chipul lui de până atunci – un chip de mort – se trezea iar la viață.

— Numai asul bate, murmură Jesse Smith în tăcerea năbuşitoare.

Gulden întinse mâna cu o siguranță ca şi când toate cărțile care mai rămaseră n-ar fi fost decât aşi. Ochii lui adânci ca nişte văgăuni, priviră vicleni la Kells. Trase o carte şi înainte de a se uita la ea, o arătă lui Kells.

— Nu te poți pune tu cu norocul meu strigă el cu glas tunător. Apoi aruncă pe masă cartea. Era asul de pică.

Kells păru că se năruie la pământ. Jim Cleve se repezi la el şi-l apucă de braț.

— Du-te acu la fată şi ia-ți rămas bun, îi zise cu ironie Gulden. Da repede că mi-e de grabă… Hai, acu mă răfuiesc şi cu voi, adăugă el, uitându-se la Beady şi Barverman.

Gulden s-aşeză iar la masă cu cei doi bandiți, pe când ceilalți se înghesuiau în jurul lor.

Jim Cleve duse pe Kells, care părea amețit, până la uşa colibei Ioanei. Ioana i se păru că lumea toată se prăbuşeşte în beznă.

— Jim, Jim gemu ea luându-i mâinile într-ale ei. El îi ajută să se ridice, Apoi Ioana zări pe Kells lângă patul ei. Părea vulgar, tâmpit, beat. Totuşi, îşi dădea seama de fapta lui.

— Kells, începu Cleve cu glas răguşit, ținând revolverul în mână. O să te omor pe tine şi pe Ioana apoi pe mine.

Kells îl privea aiurit.

— Bine faci. Hai, ucide-mă. Ucide-o şi pe Ioana. Ar fi mai bine pentru ea. Dar tu de ce vrei să mori?

— O iubesc. E soția mea.

Deprimarea lui Kells pieri brusc. Ioana căzu în genunchi.

— Kells, ascultă-mă, şoptii ea cu patimă repezind cuvintele. Jim Cleve mi-era drag încă de acasă, din Hoadey. Într-o zi ne-am certat. L-am luat în râs. I-am spus că n-are nici măcar destul curaj ca să devie un om rău. Atunci a plecat mâniat. A doua zi am pornit pe urmele lui. Vroiam să-l întorc din drum. Îți aduci aminte cum m-ai întâlnit. Eram cu Roberts, l-ai ucis… apoi… Când ne-am întâlnit aici, eu şi Jim, n-am îndrăznit să-ți spun. Am căutat să-l potolesc pe el. Am reuşit până ce am ajuns în Alder Creek. Acolo n-am mai putut. M-am cununat cu el cu speranța că-l voi domoli. Apoi, în ziua aceea grozavă… am fost despărțiți de d-ta în înghesuială. Peste noapte am stat ascunşi şi a doua zi am luat diligenta. Gulden cu banda lui a jefuit-o. Au crezut că am fost trimişi de d-ta. I-am mințit. A trebuit să venim cu ei aici în Cabni Gulch şi speram că vom reuşi să-ți mărturisim totul… că ne vei reda libertatea. Şi acum… acum…

Ioana nu mai putu să urmeze. Gândul la Gulden o făcea

să leşine.

— E adevărat, Kells, adăugă cu înflăcărare Jim. Jur că-i adevărat. Trebuie să înțelegi şi d-ta că e adevărat.

— Doamne, băiete, văd şi eu că aşa trebuie să fie, gâfâi banditul pe care mărturisea lor îl trezise din starea lui de mai înainte.

Ioana cunoscu imediat de pe fața lui că celălalt Eu al său – cel bun – biruise pentru moment – cunoscu semnele unei căinți amare şi ale remuşcări. Ea căzu în genunchi şi-l cuprinse cu brațele. El încercă să scape dar ea îl ținu cu putere.

— Ridică-te! îi porunci el. Jim, ia-o de aici. Nu mi se cuvin de astea, fetițo. Nu te pierdui chiar adineauri în cărți?...

— Nu, Kells, nu pe ea ci viața ei ai pierdut-o, numai viața ei, jur! strigă Cleve.

— Kells, ascultă-mă, începu Ioana rugător. D-ta nu vrei, nu poți să vrei ca să cad în ghearele canibalului ăsta...

— Nu, nu, Dumnezeu mi-e martor că nu, zise Kells cu anevoie. Am fost beat, nebun. Iartă-mă... De unde puteam eu să şti ce o să se aleagă? O! Ce grozăvie...

— M-ai iubit, odinioară, Kells, şopti Ioana cu duioşie şi acum. Nu poți pricepe, înțelege?... Nu e încă prea târziu să-mi scapi viața şi să-ți mântui sufletul... Nu poți înțelege? Ai fost rău... dar dacă mă scapi acum – de Gulden – dacă mă scapi acum pentru cel ce mi-e drag... Te-am distrus aproape, ştiu... Dumnezeu o să fie îndurător cu d-ta... Du-ne de aici, vino cu noi... şi nu te mai întoarce niciodată la graniță.

— Poate că voi izbuti să te scap, murmură el ca pentru sine. Părea că vroia să chibzuiască, dar brațele rugătoare care îl încătuşau îi puneau piedică minții. Ioana îl simți înfiorându-se, înălțându-se parcă şi atingerea lui o făcu să se cutremure. Jim, palid şi descompus, la față, zise:

— Kells, te-am scăpat odată de la moarte. Mi-ai spus atunci că o să vie ziua în care o să-mi răsplăteşti... acum... acum... Nu mă sili să trag în brațele astea... Ioana se ridică de jos dar ținându-l pe Kells cu brațele încleştate. Simțea curajul lui sporind, înțelegea cum în clipa ceea se ridica din

adâncul năbuşirii lui morale. Ce bucurie ciudată în sufletul ei!

— Mi-ai descris odată, Ioano, cum e adevărata iubire, iubirea unei femei cinstite. De atunci nu mai sunt acelaşi om. Într-o privință am devenit om mai bun – într-altele mai rău. Puterile mele au slăbit. Nu mă mai potriveam cu ținutul de la graniță. Tabloul clipei aceleia mă urmărea mereu. Mă crezi – spune – cu toate cele întâmplate? Ioana simțea dorul lui neexprimat. Îi citea gândurile. Ştia că va căuta să îndrepte răul făcut într-un chip sau altul.

— Clipa aceea o vei retrăi încă odată, şopti ea. Îți voi spune încă şi mai mult: dacă nu mi-ar fi fost drag Jim şi te-aşi fi întâlnit în calea mea, te-aşi fi iubit. Şi… bandit sau nu, te-aş fi urmat până la capătul lumii.

— Ioano! Era ca un plânset, un suspin de bucurie şi durere.

Se uită la chipul lui şi-l văzu şiroind de lacrimi. Şi când el o surprinse cu o violență care trăda renunțarea, o renunțare atât de dureroasă, ea se lăsă în brațele lui fără cea mai mică umbră de prefăcătorie, îşi lipi buzele ei de ale lui, cu adevărat femeie, drăgălaşă, iubitoare şi pătimaşă. Kells îi dădu drumul şi întoarse capul. Ioana înțelese în clipa aceea cu o siguranță neîndoielnică, că omul acesta ciudat ar fi în stare să Se ridice la înălțimi atât de sublime cât de întunecate fuseseră adâncurile unde se coborâse. Îşi şterse lacrimile. Noi speranțe îi pătrunseră în suflet. Un simțământ puternic şi dulce îşi împrospăta puterile.

Când Kells se întoarse iar spre ea, era acelaşi Kells din trecut, rece, nepăsător, zâmbind binevoitor şi cu privirea ştearsă. Nici nu se uita la ea.

— Jim, vrei să faci întocmai ce-ți voi spune eu?

— Îți făgăduiesc, răspunse Jim.

— Câte revolvere ai?

— Două.

— Dă-mi mie unul.

Cleve îi dădu revolverul pe care îl ținuse tot timpul în mână. Kells îl luă şi-l băgă în buzunar.

— Scoate-ți şi revolverul celălalt şi fi pregătit, zise Kells cu grabă. Dar să nu tragi până ce nu mă vei vedea pe mine căzând... Apoi... fă ce crezi de cuviință. Păstrează însă ultimul glonț pentru Ioana dacă...

— Îți făgăduiesc, Kells, zise Cleve cu glas hotărât. Kells trase apoi un pumnal de la brâu. Pumnalul avea un tăiş lung. Vâra tăişul în mâneca hainei şi strânse mânerul în palmă. Nici un cuvânt nu-i mai ieşi de pe buze. Şi nici la Ioana nu se mai uită. Ea îi simțise privirea când o ținuse în brațe, când îşi lipise buzele de ale lui. Fusese ultima lui privire, pentru ei. Ieşi din odaie. Jim îngenunchea lângă uşă, se uită, printre perdea în încăperea de alături.

Ioana se apropie împleticindu-se la locul ei de pândă. Trebuia să vadă lupta care va urma chiar dacă l-ar fi înghețat sângele în vine – măduva în oase...

Jucătorii stăteau aplecați cu lăcomie peste masă. Nici unul nu ridică ochii când se apropia Kells. Gulden era cu spatele la uşă. O rază de soare pătrunsese în colibă Kells îi tăie calea şi umbra lui se întinse peste capetele jucătorilor. Ce semnificativă era umbra asta! Întunecimea pe care aurul nu o poate lumina! Dar nimeni nu luă seama la Kells. El se apropie. Deodată îl cuprinse o violență bruscă şi grozavă. Apoi, cu o săritură de panteră înfipse pumnalul în ceafa de taur a lui Gulden.

Uriaşul se ridică dintr-odată şi greutatea lui răsturnă masa, scaunele şi oamenii. Un răget grozav, gâlgâit îi izbucni din gâtlej.

Kells bloca uşa, cu câte un revolver în fiecare mână, dar numai cel din mâna dreaptă împroşca fum şi flăcări. Urmă o înghesuială imediată, țipete răguşite care dominau răgetul lui Gulden. Nori aburii învăluiră scena şi cu fiecare împuşcătură fumul se îngroşa. Fulgere roşii izbucniră din duşumea unde zăceau cei prăbuşiți – şi din mâinile lui Kells. Trupul nu mai părea atât de înfrigurat şi voinic; parcă scăzuse se ghemuise la pământ. Dar la intervale scurte fulgerarea roşie a revolverului său dovedea că tot mai lupta încă. Apoi, după o salvă venită dinspre uşă, se prăbuşi spre ieşire. Detunăturile

clare ale unei puşti Winchester dominară bubuiturile revolverelor. Ceața tulbure pieri din fața ochilor Ioanei; sau se împrăştiase fumul? Căci văzu deodată limpede. Atitudinea lui Gulden o fascina, o umplea de groază. Probabil că uriaşul îşi pierduse mințile. Pipăia prin odaie, prin fum, se clătina pe picioare, trecea prin mijlocul banditilor care se luptau răcnind şi labele lui mari se întindeau ca şi când ar fi vroit să apuce ceva. Spiritul lui de orientare, de echilibru erau distruse. Răgetul lui grozav întrecea tumultul, dar începu să slăbească. Şi puterile lui uriaşe scădeau. Se îndoia din genunchi. Brusc scoase amândouă revolverele pe care le avea la el şi, împleticindu-se, începu să tragă, orbeşte, fără țintă. Omora pe Blicky care zăcea rănit. În zăpăceala generală se repezi la Jesse Smith şi-şi îndreptă revolverele spre el. Jesse văzu primejdia şi cu un țipăt începu să tragă fără întrerupere. Şi când Gulden trase şi el, căzură amândoi la pământ. Dar Gulden se ridică iar răcnind cu fruntea plină de sânge, o maşină de distrugere. Părea că se uită într-o direcție pe când împuşca în alta. Multă vreme, încă după ce isprăvise gloanțele, degetul lui apăsa mereu pe trăgaciul revolverului gol. Kells stătea acum în genunchi, nu mai avea decât un singur revolver. Şi revolverul îi tremura în mână, se ridica, se descărca, se lăsa în joc, apoi împuşca iar. Brațul lui stâng se bălăbănea rupt din umăr. Dar chipul lui sclipea alb din norii de fum străvezii.

Afară de Gulden nu ma rămăsese decât Picke care se mai putea ține drept, dar şi el era rănit grav. Când isprăvi de tras ultimul glonț, aruncă revolverul, scoase pumnalul de la brâu şi se năpusti asupra lui Kells. Acesta mai trase odată şi-l nimeri, fără să-l poată nărui. Tăcerea care urmă împuşcăturilor şi răcnetelor avea ceva înfiorător şi Gulden căutând să se ia după Picke, părea o stafie uriaşă. Cu o singură smucitură rupse din masa răsturnată un picior şi-l învârti deasupra capului. Răgetul lui se prefăcuse într-un horcăit şuierător.

Picke se împletici de cadavrele lui Blicky apoi se ridică iar. Kells se sculă de jos, zvârli revolverul gol şi se năpusti asupra

lui Picke. Era cea din urmă luptă, slabă, dar hotărâtoare. Se clătinau încoace şi încolo, pe când Gulden uriaşul, venea împleticindu-se în urma lor. Se luptară până ce Picke căzu sub lovitura de măciucă a lui Gulden. Izbitura îl făcu pe Gulden să-şi piardă echilibrul. Kells apucă mânerul pumnalului înfipt încă în ceafa uriaşului şi începu să tragă de el din toate puterile, care îi mai rămăseseră. Gulden se ridică iar şi mişcarea pe care o făcu îi dădu putința lui Kells ca să scoată pumnalul. Un val de sânge spumos, gros şi, greu izbucni din rană pe când uriaşul se prăbuşea la pământ.

Kells dădu drumul pumnalului şi privi clătinându-se la tabloul din fața lui: Gulden horcăind şi trupurile cele nemişcate. Făcu apoi câțiva paşi şovăitori spre uşă şi căzu jos grămadă. Ioana vru să se repeadă pe uşă dar mişcările îi erau nesigure şi Jim trebuie s-o sprijine. I se păru un veac până să ajungă la Kells.

Îngenunchea lângă el şi-i ridică puțin capul. Chipul lui era alb ca varul, ochii deschişi; dar erau numai ferestrele prin care sufletul lui îşi lua zborul. El n-o recunoscu. Conştiința lui era moartă şi în grabă se stinse şi ultima scânteie de viață.

CAPITOLUL XX.

Cleve o ridică pe Ioana în şea, stătu o clipă lângă ea şi-i apucă mâinile. Bezna dinaintea ochilor ei pieri şi chinurile din pieptul ei se irosiseră.

— Ridică sus capul! Ține-te bine de şea, se auzi glasul puternic al lui Jim Cleve. Din moment în moment poate să se ivească vreunul din ceilalți tovarăşi ai bandiților. Ia-o tu înainte. Vin şi eu după tine.

— Oh, Jim, nu voi fi niciodată în stare să găsesc drumul, răspunse Ioana.

— Cred că da. Îți vei aduce aminte la fiecare pas de drumul care l-ai făcut încoace; o să-ți dai singură seama.

Ioana dădu pinteni calului; n-aruncă nici o privire în urmă. I se părea acum că totul nu fusese decât un vis. Ce bine se simți când ieşi în valea care se deschidea larg înaintea ei. Caii care păşteau paşnici ridicară capul şi nechezară. Ioana văzu tufişurile dese, iarba unduitoare, dar cu alți ochi decât mai înainte. Ce ciudat; i se părea că recunoştea fiecare cotitură, fiecare răscruce, fiecare potecă pe care trebuia s-apuce. Mâna calul în trap dar Jim îi striga din urmă că nu poate mâna calul tot atât de repede de povara care ducea desagii. Cu fiecare pas i se ridica greutatea de pe suflet. În urma ei rămânea ceva grozav, înspăimântător, ce mintea ei nu putea cuprinde; înaintea ei era lumina vie şi senină. Dar nu asfințitul trandafirii îmbrăca colinele cu văpaia lui. Lumina ispitea de dincolo de deal.

Ioana se îndreptă spre un lagăr de care-şi aduse aminte cu mult înainte de a-l ajunge; şi tăciunii stinşi de pe vatră, stâncile, copacul sub care stătuse totul, îi reaminti de ce simțise şi trăise pe locul acela. Începu să se teama de amurg şi când se cobora noaptea; fantome înfricoşătoare începură să răsară din umbră. Cleve se apucă de întocmi lagărul şi pieri pentru o bucată de vreme din ochii ei. Ioanei îi fu frică şi vru să-l cheme înapoi dar glasul îi amuțise. Nici când îl văzu

îndărăt, nu-şi putu potoli frica. El o înfăşură în pături şi o luă în braţe dar întunericul şi îngheţul din sufletul ei tot mai dăinuia. Stătu multă, vreme trează. Stelele erau neîndurătoare. Când închidea ochii, întunerecul i se părea insuportabil. Adormi dar se trezi dintr-un vis urât şi nu mai cuteza să adoarmă. În sfârşit se făcu ziuă.

Ioanei i se păru cărarea nedesluşită ca o şosea largă care se prelungea mereu printre canioane şi stânci sălbatice şi tufişuri dese. Călărea mereu înainte, tot înainte. Nici când nu stătea la îndoială pe unde s-apuce, zărind pretutindeni puncte de orientare. Cleve venea în urma ei şi glasul lui când o striga sau îndemna calul era tot mai răsunător. Fiecare pas prin ţinutul ăsta sălbatic pe care-l lăsa în urma lor îi ducea doar spre liman. Nici nu opriră să poposească când veni ora prânzului. Nu se opriră nici la lagărul următor care trezea în mintea Ioanei atâtea lucruri! Când ajunseră la intrarea lui Lost Canon descălecară. Ioana mănâncă puţin şi căzu apoi într-un somn adânc. La răsăritul soarelui porniră la drum. Ceasurile treceau repede şi drumul scădea mereu. Către amiază ajunseră la coliba cea părăsită şi descălecară ca să se odihnească şi să bea apă de izvor. Privi cu nepăsare la coliba de bârne unde fusese cât p-aci să ucidă un bandit şi unde îl îngrijise apoi cu atâta devotament. Aşa dar drumul cel lung şi depărtarea irosiseră teama şi spaima şi acum nădejdea unei fericiri apropiate o făcea să uite tot ce îndurase.

Merseră mai departe, ieşiră din canton, trecură peste coama cea stâncoasă şi intrară în alt canton şi tot aşa mereu până ce ajunseră în sfârşit la malul unui pârâu care ducea în şirul de munţi.

A doua zi pe la vremea prânzului când ajunseră în apropierea unor copaci mărunţi, dintr-o vale netedă, Ioana arătă lui Jim într-acolo.

— Jim, uite locul unde am poposit cu Roberts şi…

— Fă un ocol… o să te ajung eu din urmă, răspunse Cleve.

Ea înconjură locul şi ieşi iar în drum. În curând veni şi Jim. Era palid şi plin de sudoare şi arăta prăpădit la faţă. Merseră înainte tăcuţi şi peste noapte poposiră fără apă.

Dădură de urmele cailor pe care plecaseră atunci şi urmele copitelor se cunoşteau şi acum ca şi când ar fi fost ieri.

A doua zi Ioana îşi dăduse seama că îndărătul lor lăsase nu numai granița cea sălbatică, dar şi întristarea şi îngrijorarea din sufletul lui. Numai o durere mocnită mai rămăsese dar şi ea dispărea cu încetul. Acum putea iar gândi.

Jim Cleve se înveseli. Poate că voioşia ei îl influența, începură să vorbească şi vorba descătuşa simțămintele. Călăriră multă vreme unul lângă altul, mână-n mână, calul de povară înaintea lor.

Şi iarăşi asfințea soarele când ajunseră în preajma micului sat Hoadey. Ioana îşi simțea inima crescând şi Jim zâmbea fericit.

— Ce zici, n-o să am de furcă, Ioano, cu flăcăii din sat? glumi el.

— Jim, să nu le povesteşti deocamdată, bâigui ea.

— Le spun că eşti nevasta mea. Au să creadă toți că am fugit împreună.

— Nu, au să spună că am alergat eu după tine. Te rog, Jim, nu da încă lucrurile pe față. O să-mi vie foarte greu. Mătuşa Jana, cum o să poată ea să înțeleagă!

— Bine, tac până ce vei avea poftă, să vorbesc. Dar pun două condiții.

— Ce fel de condiții?

— Să vii astă seară sub cetini, acolo unde ne-am certat atunci. Întocmai ca atunci şi totuşi altfel. Spune, vrei?

— Cu atâta drag, Jim, cu atâta drag…

— Acum pune-ți masca. Ştii bine Ioano, că mai curând ori mai târziu povestea ta are să fie în gura tuturor. Dandy Dale o să-ți rămână numele câtă vreme o să stai în apropierea graniței. Pune masca, numai aşa, de haz. Să te vadă cu ea mătuşa Jana şi ceilalți.

— Am şi uitat cum sunt îmbrăcată, Jim, strigă Ioana disperată. N-am luat mantaua ta cu mine. Nu îndrăznesc să apar aşa înaintea lor!

— Trebuie. Afară de asta îți stă foarte bine. Nici n-au să te

recunoască până nu-ți vei da jos masca. Te rog.

Ioana se supuse şi când îşi puse masca pe față, simți ca un junghi prin inimă. Trecură podețul de lemn care ducea în sat. Bărbații şi femeile pe care le întâlneau căscau ochii mari şi când recunoscură pe Cleve, se stârni agitație printre ei. Se luară după el şi în curând ceata se îngroşa mereu.

— Ce zici, Ioano, n-ar fi cu adevărat o minune ca unchiul Bill să fie Overlan din Alder Creek? Am adus tot aurul lui cu noi. Eu sper… sunt sigur că e el. Ce ar fi să fie aşa?

Ioana însă nu putu răspunde. Cuvântul „aur” era ca o înjunghietură de pumnal pentru ea. Zări apoi pe mătuşa Jana cu încă două vecine în fața unei case aşteptând curioase să vadă alaiul.

Ioana se dădu puțin înapoi şi căută să se ascundă în dosul lui Jim care îşi opri calul în loc.

— Doamne, Dumnezeule! țipă o femeie bătrână, căruntă, cu fața luminată de bucurie.

— Să ştii că ăsta e Jim Cleve, strigă alta.

Jim sări jos de pe cal şi sărută pe cea dintâi. Aceasta păru cuprinsă de o mare bucurie când îl văzu, dar apoi se întrista adânc.

— Jim, am tot nădăjduit că o se ne aduci pe Ioana noastră înapoi.

— Negreşit, strigă Jim care nu se mai putu stăpâni. Uite-o.

— Cine? Cum?

Ioana se lăsă s-alunece din şea, îşi smulse masca de pe față şi se repezi plângând la bătrână.

— Mătuşica!… Mătuşica dragă!… Eu… sunt, Ioana… Ce fericită sunt că m-am văzut iar acasă. Nu te uita la hainele astea de pe mine, uită-te la fața mea.

Bucurie, uimire, buimăceală şi ruşine se năpustiră în sufletul bătrânei dar bucuria le întrecu pe toate. Plângând şi murmurând se aplecă spre Ioana. Apoi, brusc, văzând lumea adunată care se zgâia la ei, o împinse înainte.

— Nebuno, disperat-o! Îi tot spuneam eu lui Bill că într-o zi o să-ți faci de cap! Hai, marş, în casă şi scoate bulendrele astea de pe tine.

În aceiaşi seară când lumina stelelor pătrundea prin umbrele de cetini, Ioana îl aştepta pe Jim Cleve. Era una din acele nopți albe, luminate numai de stele cum se vede la munte. Pârâul şopotea izbindu-se de pietre şi vântul foşnea printre ramuri.

Ceea ce o uimii pe Ioana la întoarcere, fu vestea că unchiul Bill Hoadey era cu adevărat acel Overland care descoperise mina de aur din Alder Creek. O muncă încordată de ani de zile fusese răsplătită din belşug.

Ioana ura acum aurul. Ba început vrusese să-l lase tot în Cabni Gulch dar Jim nu se învoise. Şi acum gândul că aurul acela nu era al lui Jim Cleve ci al unchiului ei, i se părea de necrezut.

Ca o fatalitate grozavă o va urmări de acum încolo aurul. Se va mai fi aflând vreo făptură omenească pe suprafața pământului care să cunoască atât de bine însemnătatea aurului ca ea? Ce bizar şi lămuritor fusese pentru ea tot ce întâmpinase acolo, învățase că nu trebuie să judeci pe nimeni fie că era muncitor, cinstit sau un bandit setos de sânge. Toată vina ea o atribuia numai aurului. Se îndoia de valoarea lui. Nu era nici o binefacere pentru omenire, îi cunoştea acum puterea lui atotstăpânitoare, forța de a schimba firea oamenilor. Va putea ea uita vreodată muşuroiul cela de săpători de aur şi băieții care trudeau din greu, orbi şi surzi pentru tot ce-i înconjura în afară de metalul cel galben?

Pururi vor dăinui în adâncul mohorât al amintirilor ei, chipurile sălbaticilor, crunților bandiți, printre care trăise Gulden, monstrul, gorila, mâncătorul de oameni! Oricât ar fi înfricoşat-o şi acum amintirea lui, gândul morții lui grozave însă nu o impresiona. Era singura din amintiri care nu o durea.

Dar imaginea lui Kells era indestructibilă, trăia mereu în mintea ei. Departe de graniță, acasă la ea şi în siguranță, putea să judece mai bine, mai limpede trecutul. Dar nu totul era limpede şi multe nu vor putea fi lămurite niciodată. Parcă-l vedea pe Kells, banditul crunt, intrigantul şi ucigaşul.

Unul ca el nu trebuia să-şi afle loc în amintirile unei femei cinstite. Şi totuşi îl avea. Nu-i ierta nici una din faptele lui, nici chiar intențiile. Ştia că mintea ei era neînstare să cuprindă vina lui nemăsurată. Credea că fusese firea cea mai grozavă şi mai sălbatică din ținutul de la graniță. Acest ținut dezvoltase însuşirile lui Kells. El scoase în evidență, timpul, locul şi omul. Şi în asta sta taina. Căci în fața întregii sălbăticiuni şi cruzimi a banditului, reieşea ca un contrast forța şi mărinimia lui. Numai ea singură cunoscuse pe omul adevărat în toate fazele firii lui ciudate şi faptele lui criminale se estompau în mintea şi spiritul ei.

Un foşnet de frunze, un pas grăbit o trezi pe Ioana din gândurile ei adânci. Se simți deodată cuprinsă cu brațele pe la spate şi Jim Cleve dovedi că putea prea bine să fie un îndrăgostit recunoscător şi plin de voioşie, dar nici de cum un bun actor. Căci dacă avusese cumva intenția să retrăiască clipa aceea fatală a certei lor care-l mânase la graniță, încercarea lui dădu greş. Mândria unui om fericit de bunul câştigat se manifestă în căldura cu care-şi strânse la piept iubita şi tremurul sărutării lui pătimaşe.

— Jim, aşa nu m-ai sărutat încă niciodată, râse Ioana. Ce, crezi tu, că dacă mă sărutai aşa atunci, m-aşi fi supărat eu aşa de grozav?

Jim însă râse fericit.

— Tot aşa m-am furişat până la tine şi te-am cuprins în brațe, Ioana mea dragă.

— Da, aşa zici tu? Din întâmplare mi-aduc foarte bine aminte. Ia treci ici şi fă pe Ioana. Eu să fac pe Jim. Şi să-ți arăt.

Ioana dispăru în umbra codrului şi uşoară ca o umbră se furişă înapoi ca să repete scena de atunci, aşa cum îi rămăsese ei în minte.

Jim sta cu respirația oprită, fără să poată scoate un cuvânt, aproape înăbuşit.

— Uite, vezi, aşa ai făcut, zise ea.

— Nu, nu se poate să fi fost atât de brutal, gâfâi el.

— Ba da, ba da. Şi nu uita că eu n-am nici pe jumătate

puterea ta.

— Atunci... zic şi eu că bine ai făcut de m-ai gonit. Numai că nu trebuia să vii după mine.

— Ah. Jim, vezi că tocmai în furia care mă cuprinsese mi-am dat seama cât de drag îmi eşti...

SFÂRŞIT.

